

พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

โดย
นางบัวลอย มธุรสวรรณค์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

โดย
นางบัวลอย มธุรสวรรณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

LEARNING DISCIPLINARY BEHAVIORS OF JUNIOR HIGH SCHOOL
STUDENTS UNDER THE FOUNDATION OF THE CHURCH OF CHRIST
IN THAILAND IN THE WESTERN REGION OF THAILAND

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Arts (COMMUNITY PSYCHOLOGY)
Department of Psychology and Guidance
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2017
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

56256309 : จิตวิทยาชุมชน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, ลักษณะมุ่งอนาคต, การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว, การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

นาง บัณฑิต มธุรสวรรค์: พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมล โพธิ์เย็น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน และพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการรวมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน 3) ศึกษาว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560 จำนวน 306 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การทดสอบค่าทางสถิติ (t-test) ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปร ที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน อยู่ในระดับมาก ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง
2. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัย ในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน ไม่พบความแตกต่าง
3. ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และ การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 43.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

56256309 : Major (COMMUNITY PSYCHOLOGY)

Keyword : LEARNING DISCIPLINARY BEHAVIORS, ACHIEVEMENT MOTIVATION, FUTURE ORIENTED, SUPPORT DISCIPLINARY LEARNING FROM FAMILY, SUPPORT DISCIPLINARY LEARNING FROM SCHOOL

MRS. BOULOY MATHURASAWAN : LEARNING DISCIPLINARY BEHAVIORS OF JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS UNDER THE FOUNDATION OF THE CHURCH OF CHRIST IN THAILAND IN THE WESTERN REGION OF THAILAND THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR KAMOL PHOYEN, Ed.D.

The purposes of this research were : 1) to study the levels of Achievement motivation Future oriented, support disciplinary learning from family, support disciplinary learning from school , and Learning Disciplinary Behaviors of Junior High School Students of Under the Foundation of The Church of Christ in Thailand in The Western Region of Thailand. 2) to compare of Learning Disciplinary Behaviors of Junior High School Students , by classification of individual personal data, sex, grade level, academic level, accommodation characteristics during schooling, and activities participation in the Christian group in the school. 3) to determine Junior High School Students, Achievement motivation , Future oriented, support disciplinary learning from family, and support disciplinary learning from school as predictors of the learning disciplinary behaviors junior high school students , sample were 306 students, of the school of under the Foundation of The Church of Christ in Thailand in The Western Region of Thailand, academic year 2017, derived by Stratified Random Sampling, Technique Instruments use to collect data were questionnaires construction by the researcher. Data were analyzed for percentage (%), mean (X) , Standard Deviation (S.D.) t-test, One-Way ANOVA, and the Stepwise Multiple Regression Analysis.

The Research Found that:

1. Learning disciplinary behaviors, Achievement motivation , support disciplinary learning from family, and support disciplinary learning from school is in a high-level, Future oriented is mid-level.
2. Learning disciplinary behaviors classified by grade level, found significant statistical different level of .05, but no different was found when classified by sex, academic level, accommodation characteristics during schooling, and activities participation in the Christian group in the school.
3. Achievement motivation, Future oriented, support disciplinary learning form family, and support disciplinary learning from school predicted the junior high school students Learning disciplinary behaviors percentage of 43, of statistical significance level of .001

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ดีด้วยความกรุณาอย่างยิ่ง จากผู้มีพระคุณทุกท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ดร.นงนุช โรจนเลิศ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม และอาจารย์ ดร.อุรปริย เกิดในมงคล ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อีกทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้และขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงโปรดทรงนำผู้วิจัย ตลอดระยะเวลาในการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษา

ขอขอบคุณ ดร.วิทยา พัฒนวงศ์ ผู้จัดการ-ผู้อำนวยการ โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำปรึกษา ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้จัดการ ผู้อำนวยการ โรงเรียนในสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก อาจารย์ฝ่ายวิชาการ ที่ให้ความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง ในการประสานงาน การเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนในสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่และบุคลากรของภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ บุคลากรบัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือรวมถึง อำนวยความสะดวก ในการติดต่อประสานงาน ซึ่งมีส่วนช่วยเหลือและสนับสนุนให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ

ขอขอบคุณคณะผู้บริหารโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ ที่อนุญาตและสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้ ทำการศึกษา และขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณ ในความรัก ความห่วงใย ความช่วยเหลือ และกำลังใจอันมีค่ายิ่งจากสามีและครอบครัว ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่คุณพ่อ คุณแม่ คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

บัวลอย มธุรสวรรณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
3. ปัญหาการวิจัย.....	10
4. สมมุติฐานการวิจัย.....	10
5. ขอบเขตของการวิจัย.....	11
6. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	12
7. ประโยชน์ที่ได้รับ.....	14
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
1. บริบทของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิ แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย.....	17
2. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	26
3. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน.....	33
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	50
5. ลักษณะมุ่งอนาคต.....	57
6. การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว.....	61
7. การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน.....	68

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน.....	78
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	81
1. ขอบเขตประชากร	81
2. ตัวแปรที่ศึกษา.....	83
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	84
4. วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	88
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	89
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	91
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	93
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่ง อนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์ วินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิ แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก.....	95
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะ การพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน.....	96
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ ตัวแปรได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรม การณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจาก โรงเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก.....	100
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	105
สรุปผลการวิจัย	106
การอภิปรายการวิจัย	108
ข้อเสนอแนะของการวิจัย.....	122

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย..... 122

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป..... 124

รายการอ้างอิง..... 125

ภาคผนวก 131

    ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย..... 132

    ภาคผนวก ข ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับรายข้อ 152

ประวัติผู้เขียน 168

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	แสดงการกำหนดกลุ่มประชากรจำแนกตามโรงเรียน เพศ และ ระดับชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560.....	82
ตารางที่ 2	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน เพศ และ ระดับชั้นเรียน ของนักเรียนโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560.....	83
ตารางที่ 3	แสดงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน.....	93
ตารางที่ 4	แสดงจำนวน และร้อยละ ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภา คริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	94
ตารางที่ 5	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริม พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัย ในการเรียนจากโรงเรียน.....	95
ตารางที่ 6	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่าง ของพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามเพศ โดยการทดสอบค่าทางสถิติ t-test (Independent t-test).....	96
ตารางที่ 7	แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบ ค่าระดับ ของพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ระดับชั้นเรียนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA).....	97

ตารางที่ 8	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียน.....	97
ตารางที่ 9	การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียน	98
ตารางที่ 10	แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t-test (Independent t-test) พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	98
ตารางที่ 11	แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า ที่ (Independent t-test) พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน.....	99
ตารางที่ 12	แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t-test (Independent t-test) พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน.....	99
ตารางที่ 13	แสดงการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) กับ พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน (Y)	101
ตารางที่ 14	การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) กับพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน (Y).....	103

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วินัยถือเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะถ้าสังคมใดที่ขาดวินัยแล้ว มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันก็จะขาดการเคารพกติกาซึ่งกันและกัน ดังนั้นสิ่งที่จะควบคุมให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข ก็คือความมีวินัย ดังที่วีโลวรรณ วิภาลักษณ์กุล และคณะ (2541: 151) กล่าวว่า วินัยจะช่วยเสริมสร้างและรักษาไว้ซึ่งความถูกต้องดีงาม และความเป็นระเบียบเรียบร้อย วินัยจะช่วยสร้างและเตรียมพลเมืองที่มีคุณภาพ เป็นพลเมืองที่ดีและมีระเบียบวินัย วินัยเป็นเสมือนเครื่องปรุงแต่ง ชัดเกลานิสัยใจคอให้เป็นคนดี มีความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย รู้จักควบคุมตนเอง แต่จากผลการวิจัย ของเกียนโคลา และบานิกกี (Giancola and Banigky, 1998, อ้างถึงใน สุดชาติ ร่มโพธิ์สระ, 2547: 1) พบว่า นักเรียนส่วนมากยังมีปัญหาเรื่องวินัย และปัญหาวินัยของนักเรียนนั้นเป็นปัญหาระดับชาติ และเป็นปัญหาของโลก จะเห็นได้ว่าปัญหาวินัยของนักเรียน เป็นปัญหาและอุปสรรค ต่อการเรียน การสอนในห้องเรียนปัญหาวินัยนักเรียน ทำให้ครูต้องเข้มงวดกับนักเรียนมากขึ้น ฉะนั้นการสร้าง ระเบียบวินัยจึงเป็นนโยบายที่สำคัญและเป็นนโยบายระดับชาติ ในการสอดแทรกการใช้ระเบียบวินัย กับการจัดการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการพัฒนาวินัยนักเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ในขณะเดียวกันสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้กำหนด เกณฑ์มาตรฐานการศึกษา เพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ โดยมีตัวบ่งชี้ที่สำคัญคือ ผู้เรียนมีวินัย มีความรับผิดชอบ เช่น การตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามระเบียบของสถานศึกษา โดยเฉพาะการเข้าแถว เคารพธงชาติและปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ความสุภาพเรียบร้อย มีสัมมาคารวะ และมีมารยาทในการ รับประทานอาหาร ผู้เรียนมีความประหยัด ได้แก่ การใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนอย่างประหยัด การใช้ อุปกรณ์การเรียนอย่างคุ้มค่า และเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้จักการบริจาคทรัพย์สินเพื่อผู้อื่น หรือเพื่อ ส่วนรวม การเข้าร่วมกิจกรรม การพัฒนาสถานศึกษาและท้องถิ่น การปฏิบัติตนเป็นประโยชน์ต่อ ส่วนรวม มีส่วนอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน และสังคม ผู้เรียน มีความซื่อสัตย์ เช่น การปฏิบัติตามระเบียบการสอบ การไม่ลอกการบ้านเพื่อน และทรัพย์สิน ไม่สูญหาย เหล่านี้เป็นต้น (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2556: 20) เป็นการแสดงให้เห็นว่า วินัยในการเรียนเป็นคุณลักษณะอันสำคัญยิ่งของผู้เรียน ที่จะช่วยให้ผู้เรียน

สามารถปฏิบัติตน ให้อยู่ในกฎระเบียบ และกฎเกณฑ์ที่ติงามของสังคมต่อไปเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่
ในอนาคต

การปลูกฝังให้คนมีวินัยต้องเริ่มจากเด็กก่อน โดยที่สถาบันแรกที่มีผลต่อการปลูกฝังวินัย
คือครอบครัว พ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดบุตรธิดามาแล้ว ก็ยังมีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูเด็ก คอยแนะนำให้เด็ก
กระทำการที่ถูกต้องมีข้อสังเกตว่า เด็กคนใดที่ตีมาจากครอบครัวที่อบอุ่น พ่อแม่มีเวลาให้ลูก เด็กคนนั้น
เมื่อเข้ามาอยู่ในสังคม ก็จะปฏิบัติตัวได้ดี ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม แต่ถ้าเด็กคนใดมาจากครอบครัว
ที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูก ความเอาใจใส่ในการอบรมเลี้ยงดูไม่ค่อยมี เด็กคนนั้นเมื่อเข้ามาอยู่
ในสังคมก็จะปฏิบัติตัวได้ไม่ดี สร้างปัญหาให้กับสังคมมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ชอบมั่วสุมกระทำการที่ผิด
กฎหมาย เช่น สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด เล่นการพนัน อันก่อให้เกิดปัญหาสังคม ดังที่สำนักงานกิจการ
สตรีและสถาบันครอบครัวกล่าวว่า ครอบครัวเป็นหน่วยเล็กที่สุดทางสังคม เป็นจุดเริ่มต้นของ
การวางรากฐานของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน คนหนึ่ง ตั้งแต่คลอดและอยู่รอดเป็นทารก
โดยการอบรมเลี้ยงดูการปลูกฝังขัดเกลาทางด้านคุณธรรมจริยธรรม ให้เป็นสมาชิกของสังคม
ที่มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพ อันกล่าวได้ว่าเป็น “ทุนทางสังคม” (Capital Society) ในการพัฒนา
สังคมและประเทศให้เจริญงอกงามอย่างมั่นคงและยั่งยืน (สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว,
2554: 4)

นอกจากนี้สถาบันแห่งที่สองที่จะสร้างคนให้มีวินัยก็คือ โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษา
เมื่อเด็กที่มาจากหลายครอบครัว เข้ามาอยู่ในโรงเรียนเดียวกันโดยมาจากพื้นฐานของครอบครัว
ที่แตกต่างกัน เด็กบางคนได้รับการอบรมมาดีแล้วจากครอบครัวก็ไม่ต้องมีปัญหา แต่เด็กที่ไม่ได้
รับการอบรมจากครอบครัวมากนัก ก็มักจะสร้างปัญหาให้กับโรงเรียน สิ่งที่จะควบคุมนักเรียนเหล่านี้
ให้อยู่ในกรอบปฏิบัติในแนวทางเดียวกันก็คือวินัยของโรงเรียน ข้อห้ามข้อปฏิบัติ ต่างๆ ของนักเรียน
โรงเรียนจะเป็นผู้ดูแลให้เด็กเหล่านั้นปฏิบัติไปในทางเดียวกัน ดังนั้น สถานศึกษาต่างๆ จึงถือเป็น
หน่วยงานที่สำคัญที่สุด เพราะจะช่วยสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติ โดยการ
มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความสมดุลทั้งด้านปัญญา จิตใจ และสังคม เป็นผู้รู้จักคิดวิเคราะห์ ใช้เหตุผล
ทางวิทยาศาสตร์ มีความคิดรวบยอดรักการเรียน รู้วิธีการแก้ปัญหา และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
มีเจตคติที่ดี มีวินัย มีความรับผิดชอบ และมีทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาตน รู้จักพัฒนาอาชีพ
และพัฒนาสังคม ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับไพฑูริย์ หงษ์แพง (2549: 21)
ที่ได้สรุปเกี่ยวกับความสำคัญของวินัยนักเรียนไว้ว่า โรงเรียน หรือ สถานศึกษา จะต้องให้ความสำคัญ
ต่อการดำเนินงานด้านวินัยนักเรียน ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มี วินัยในตนเอง เพราะเมื่อ
นักเรียนมีวินัยในตนเองก็สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบแบบแผนได้ ก็จะช่วยให้นักเรียน
เติบโตเป็นพลเมืองดีของชาติ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมในระบอบประชาธิปไตย ของไทยให้มี
ความสงบเรียบร้อย และอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

วินัยในการเรียนของนักเรียน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา เพราะหากผู้เรียนสามารถควบคุมตนเอง อย่างมีระเบียบแบบแผน ในเรื่องเกี่ยวกับการเล่าเรียน และสภาพการต่างๆ ในชั้นเรียนที่เอื้อประโยชน์ ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียน โดยปราศจากสิ่งรบกวนใดๆ มีการจัดตารางเวลาในการศึกษาเล่าเรียน จัดเวลาการศึกษาของตนเองเมื่อมีเวลาว่าง มีการบริหารเวลาเรียน ควบคุมการศึกษาหาความรู้จากสื่อต่างๆ ด้วยตนเองเมื่อมีความพร้อม โดยไม่ต้องมีครูหรือผู้ปกครอง คอยควบคุม และควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามตารางนั้น เช่น เข้าเรียนตรงเวลาสม่ำเสมอ เติรมออุปกรณ์ในการเรียนให้ครบและพร้อมในการใช้งานอยู่ตลอดเวลา รับผิดชอบส่งงานตรงตามกำหนด จึงเป็นการเรียนแบบนำตนเอง เรียนตามแผนที่วางไว้ ด้วยวินัยในการเรียนของตนเอง จะส่งผลให้ เป็นการเรียนที่เกิดขึ้นตามความสะดวกของผู้เรียน ภายใต้สภาพแวดล้อมของแต่ละคน ซึ่งส่วนใหญ่ จะมีภาระรับผิดชอบ ทั้งทางด้านครอบครัวและหน้าที่การงาน ดังนั้นจุดอ่อนของผู้เรียน ก็คือ การไม่สามารถแบ่งเวลาให้กับการเรียนได้ อีกทั้งไม่สามารถจะควบคุมตนเองให้มีวินัย ในการเรียนของตนเอง ต่อการให้เวลาในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งผู้เรียนมักจะมีภารกิจอื่นมากมาย หรือมีสิ่งอื่นมาจูงใจมากกว่าการเรียน บางรายอาจผัดวันประกันพรุ่งไปจนถึงเวลาสอบ ทำให้ไม่มีเวลาที่จะศึกษาเท่าที่ควร (สุมาลี สังข์ศรี, 2549, อ้างถึงใน สมประสงค์ วิทย์เกียรติ, 2544)

นอกจากนี้ กาญจนา ศรีภาพสินธุ (2544: 7-8) ได้กล่าวถึง ความสำคัญวินัยของนักเรียน ว่า โรงเรียนหรือสถานศึกษาทุกแห่ง จำเป็นจะต้องเสริมสร้างและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้มีวินัย ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตน สามารถปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนและสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเอง ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจการต่างๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถศึกษาเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่น ปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวาย อันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของตน ให้สามารถประพฤติตนในทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้ นักเรียนเจริญเติบโต เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง แก่ตนเองและแก่สังคมเป็นส่วนรวมในอนาคต

ในขณะที่ พุทธิตา ดอนพุงไพร (2550: 23) พบว่า ความมีวินัย จะช่วยทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง ก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวนักเรียนและสังคมที่เกี่ยวข้อง การปลูกฝังการมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่จำเป็น และควรปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีแก่เด็ก และผู้ที่มีหน้าที่อันสำคัญต่อการดำเนินการเสริมสร้างวินัยให้แก่เด็กนักเรียน ซึ่งจะเป็นเยาวชนของชาติที่สำคัญ ก็คือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนมากที่สุด รองลงมาก็คือสถาบันการศึกษา คือ โรงเรียน แต่เนื่องจากสภาพปัจจุบันพ่อแม่ ผู้ปกครองต้องดิ้นรน ขวนขวาย ในการทำมาหากิน ไม่มีเวลาต่อการสั่งสอนบุตรหลานมากนัก จึงเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะช่วยพัฒนาอุปนิสัยของนักเรียนให้ดี ดังนั้นการปลูกฝังและเสริมสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์ด้านความมีวินัยให้แก่ นักเรียน

ในสถานศึกษา จึงเป็นหลักการที่เหมาะสมด้วยเหตุผล เพราะพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกเกี่ยวกับการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ในลักษณะการปฏิบัติตามแบบแผน แนวปฏิบัติหรือระเบียบของโรงเรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ส่งเสริมให้นักเรียน มีความสำเร็จในการเรียน และการอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้เป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญของผู้เรียน 8 ประการในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน แกนกลาง 2551 ได้แก่ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะ ดังจะเห็นได้ว่า หนึ่งในคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังกล่าวที่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นในตัวผู้เรียนก็คือ การมีวินัยในการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

เนื่องจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น อยู่ในช่วงวัยรุ่น (ช่วงอายุระหว่าง 13-15 ปี) เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สังคม และปัจจุบันเป็นยุคข่าวสาร ไร้พรมแดน ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิด ของวัยรุ่นมากขึ้นด้วย ซึ่งในระยะวัยรุ่นนั้นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยวิกฤต (critical period) หรือวัยพายุบูแคม (storm and stress) เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตอย่างมาก มีปัญหาและมีความยากลำบากในการปรับตัว วัยรุ่นเป็นวัยที่มีสติปัญญาพัฒนาสูงขึ้น สามารถเรียนรู้และเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ได้ลึกซึ้งมากขึ้น เริ่มมีความคิดย้ายจากการคิดเชิงรูปธรรม ไปสู่แนวคิดแบบนามธรรม สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น แต่ในช่วงวัยรุ่นนั้น ยังขาดการยั้งคิด จะเกิดความสับสนเกี่ยวกับบทบาท และสถานภาพของตนเอง และความสับสนเกี่ยวกับการที่จะต้องมีการะที่ ต้องรับผิดชอบมากขึ้น เช่น เรื่องการเรียน (ลิขิต กาญจนภรณ์, 2548: 35) สอดคล้องกับ ศิริกุล อิศรานุรักษ์ (2551) กล่าวว่า ความขัดแย้งในจิตใจของวัยรุ่น ที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่ปกติธรรมดาของการเจริญพัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ แต่จะไม่รุนแรงมีผลกระทบต่อการเรียน การงานหรือด้านสังคม ในกรณีที่ปัญหารุนแรงส่งผลกระทบต่อด้านต่างๆ นั้น จึงจะจัดว่ามีปัญหาในการปรับตัว พบได้ร้อยละ 10-15 ของวัยรุ่นทั่วไป โดยเฉพาะปฏิกริยาต่อการรับบทบาทหน้าที่ของความเป็นผู้ใหญ่ รู้สึกว่าการดูแลรับผิดชอบตัวเองเป็นภาระที่หนักหน่วง ยากที่จะรับเอาไว้ได้ เกิดความเคร่งเครียด บางรายมีอาการวิตกกังวล กลุ้มใจ ท้อแท้ ทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับ ติดพ่อแม่ ครู หรือเพื่อน เหมือนเด็กเล็ก หรือมีอาการแสดงออกมาทางร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง หรือมีอาการมึนเฉียว วู่วาม ก้าวร้าว ต่อต้าน ซึ่งอาการเหล่านี้จะมีอยู่ไม่นาน ในที่สุดจะสามารถพัฒนาต่อไปได้ในที่สุด แต่ในระยะวัยรุ่นซึ่งมีลักษณะพิเศษเพราะเกิดผลต่อเนื่องลูกกลมได้ง่าย ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย อยากรับอิสระ อยากรับเป็นผู้ใหญ่ ไม่อยากฟังเหตุผลของใคร เจ้าทิฐิ อวดดี ถือดี แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงขาดความเชี่ยวชาญในการแก้ไขปัญหา ในการพูด การทำงาน จึงทำให้

เปลื้องพลาไต้ง่าย ้วยรุ่นผู้เข้าใจปัญหาประจำวัยของตน และสามารถปรับตัว และดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม คือวัยรุ่นที่มีความสุข มีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในอนาคต

จากการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นดังกล่าว อาจทำให้เกิดเป็นปัญหาการปรับตัว ทั้งทางด้านสังคม และอารมณ์ ที่ไม่ถึงขั้นรุนแรง มักจะแสดงพฤติกรรมในลักษณะที่ไม่พึงปรารถนา โดยเฉพาะในโรงเรียน ทำให้ไม่เป็นที่ต้องการของบุคคลรอบข้าง ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ หรือเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางความเจริญก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองและผู้อื่น เช่น ปัญหาพฤติกรรมกษาดวินัยในการเรียน คือการขาดความรับผิดชอบในการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน พบว่า นักเรียนสนใจในการฟังครูสอนลดลง นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเป็นระยะๆ พูดคุยกับเพื่อน เดินไปมา ในขณะที่ครูสอน ไม่นำอุปกรณ์การเรียนมาเรียน สมาธิสั้น สนใจในบทเรียนในระยะสั้นๆ ทำงานส่งครูแบบขาดคุณภาพ ใช้เวลาว่างไม่เกิดประโยชน์ มักจะใช้กับความบันเทิงมากกว่าการแสวงหาความรู้ และนักเรียนที่มีพัฒนาการทางอารมณ์ และสังคมบกพร่องจนทำให้ตนเอง และเพื่อนๆ ตลอดจนจนถึงครูได้รับความเดือดร้อนรำคาญใจ นอกจากนี้เด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำด้วย (ภุพลสิทธิ์ ประกันทะ, 2553: 13)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก กับครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก เรื่องการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมีวินัยในการเรียนทั้งในขณะที่เรียนในห้องเรียนและการแสวงหาความรู้นอกห้องเรียนไม่เหมาะสม ขาดการใส่ใจในการเรียนการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เช่น พฤติกรรมในห้องเรียนนักเรียนลุกจากที่นั่งคุยกันเสียงดัง เล่นหยอกล้อกัน ก่อวุ่นในชั้นเรียนขณะที่ครูกำลังสอน ขออนุญาตเข้าห้องน้ำบ่อย ส่งกระดาษแต่งหน้า หรือนำสิ่งอื่นมาทำในขณะที่ครูสอนเป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้เกิดการรบกวนกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนไปในทิศทางที่พึงประสงค์ได้ นอกจากนี้นักเรียนขาดการฝึกฝน ขาดการไตร่ตรองให้รอบคอบ และเกียจคร้าน ต้องการเป็นตัวของตัวเอง เริ่มแสดงออกถึงสิ่งที่ตนเองชอบ สิ่งที่ตนเองถนัด เริ่มใช้เวลาส่วนใหญ่กับกลุ่มเพื่อนที่ชอบและสนิทสนม โดยจะเลือกคบเพื่อนที่มีส่วนคล้ายคลึงกันหรือเข้ากันได้ และจะเกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อนเช่น แนวคิด ค่านิยม การแสดงออกและการแก้ปัญหาในชีวิต ขาดการใช้เวลาว่างให้เหมาะสม เช่น การใช้เวลาว่างในการเล่นโทรศัพท์ส่วนตัว เล่นเกมคอมพิวเตอร์ เกมออนไลน์ คุยโทรศัพท์เป็นเวลานานๆ เล่นไลน์และเฟสบุ๊ก วันละหลายชั่วโมง และใช้เวลาว่างในการเที่ยวเล่นกับเพื่อน จนไม่มีเวลาทำการบ้านและทบทวนบทเรียน ใช้เวลาหาความบันเทิงมากกว่าการแสวงหาความรู้ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย และมีปัญหาต่างๆ ทางกรเรียนและความประพฤติตามมา (ดร.ณิ แก้วจันทร์เกตุ, สัมภาษณ์ เมื่อ 8 กรกฎาคม 2559)

โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ส่วนมากนั้น กำลังประสบกับปัญหาของพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนโดยตรง กล่าวคือ นักเรียนมีพฤติกรรมในการเรียนหรือแสดงความสนใจเรื่องการเรียนไม่เหมาะสม เช่น นักเรียนไม่สนใจฟังครู พูดคุยกัน เล่นโทรศัพท์ในห้องเรียน และนักเรียนขาดความรับผิดชอบที่จะทำงานส่งครู ใช้เวลาว่างไม่เกิดประโยชน์ส่วนใหญ่ใช้เวลาเป็นส่วนตัวอยู่กับโลกออนไลน์ ใช้เวลากับการบันเทิงมากกว่าการแสวงหาความรู้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ดังเห็นได้จาก รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสอบระดับชาติ (O-Net) สำนักงาน พ้นธกิจการศึกษา มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ผลสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของนักเรียนโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีผลคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ามาตรฐานคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศทั้ง 4 โรงเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมด้านวินัยในการเรียนลดลง (สำนักงาน พ้นธกิจการศึกษา มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยปีการศึกษา, 2559)

จากการรายงาน ผลการทดสอบ ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net Ordinary National Education Test) มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอบประกอบไปด้วย 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ผลการทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประจำปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ดังนี้ โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ คะแนนค่าเฉลี่ยรวม 37.21 โรงเรียนสหบำรุงวิทยา คะแนนค่าเฉลี่ยรวม 36.52 โรงเรียนสุริยวงศ์ คะแนนค่าเฉลี่ยรวม 34.82 และ โรงเรียนบำรุงวิทยา คะแนนค่าเฉลี่ยรวม 30.03 และคะแนนค่าเฉลี่ยรวมระดับประเทศ 38.29 ซึ่งพบว่า โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีคะแนนในการสอบต่ำกว่าเกณฑ์ระดับประเทศ (สำนักงานพ้นธกิจการศึกษา มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ปีการศึกษา, 2559) ซึ่งสำนักงานพ้นธกิจศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ได้กำหนดให้เป็นนโยบายสำคัญ ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ให้มีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมกรมีวินัยในการเรียน ทั้งในระบบการเรียนการสอน การจัดแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน ให้มีพื้นที่การเรียนรู้ที่มีเพียงพอและก่อให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน จัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยและมีการแต่งตั้งครูให้เอาใจใส่ติดตามการเรียนและพฤติกรรมของนักเรียน ให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนเพื่อจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น

การส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมกรมีวินัยในการเรียนนั้น มีปัจจัยภายในบุคคลที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร

ในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนั่นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่ส่งเสริมให้กิจกรรมการเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการทำงาน หรือการเรียน ทั้งนี้ วิทเทค เกอร์ (Whittaker, 1970: 170, อ้างถึงใน เสถียร อุตวัต, 2551) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทำให้เกิดพลังการแข่งขัน มีความมานะบากบั่น รวมทั้งมีจิตใจจดจ่ออยู่กับงานที่ทำ เช่นเดียวกับ เกษตรชัย และหมี (2550) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูง มักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นคนที่มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ไม่เกี่ยงงานเป็นคนที่ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติ และเป็นคนที่มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นประเมินหรือบอก สิ่งที่เขาทำ ทั้งนี้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นเพราะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความต้องการที่จะกระทำการต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมาย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสำคัญในการกระตุ้นบุคคล ให้มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น โดยนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ย่อมมีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเองให้เก่งและมีความรอบรู้มากกว่าคนอื่นๆ มีความพยายามและความทะเยอทะยานในการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ทำสิ่งที่ปรารถนาให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง จึงมีโอกาที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญกร คำแวง (2552: 31) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกได้

นอกจากนี้ ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ที่ส่งเสริมให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน การมุ่งอนาคตนั้นเป็นความสามารถในการมองการณ์ไกล และเล็งเห็นผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้น ซึ่งลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญต่อบุคคล เพราะผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะเป็นผู้ที่สามารถวางแผนและมองความเป็นไปได้ในอนาคต จากสภาพปัจจุบัน มีการปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องและสัมพันธ์กัน พรพรรณ อุทัยวี (2544: 158) ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนา พาวผล (2551: 158) ที่ศึกษาการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ ที่มีผลต่อความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7 พบว่า การกำหนดเป้าหมายในอนาคต มีอิทธิพลทางตรงต่อการมีวินัยในการเรียน และสอดคล้องกับ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ คณะ (2539) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยศึกษาพฤติกรรมการมีวินัย ในลักษณะของการกระทำตามระเบียบของโรงเรียน และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในพฤติกรรม 5 ด้านได้แก่ การทำกิจกรรมร่วมกัน การยอมรับและปฏิบัติ

ตามข้อคิดเห็นอย่างมีเหตุผล การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละเพื่อส่วนรวม และการไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำนายพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในตนเองคือ ทักษะคิดต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัย ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตน จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคต น่าจะเป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกได้

ในขณะที่เดียวกันการได้รับแรงสนับสนุนจากครอบครัว ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียน โดยบทบาทของครอบครัวที่ส่งเสริมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียน ของนักเรียน สามารถทำได้โดยการสร้างความอบอุ่นใจแก่เด็ก การที่มีพ่อแม่อยู่ด้วยกันตลอดเวลา จะทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่นใจ มั่นใจที่มีที่พักพิง ทำให้เด็กไม่หวาดกลัวกังวลใจ จิตใจก็จะพร้อมในการพัฒนาไปในทางที่ดี ทั้งนี้พ่อแม่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก เพราะหากครอบครัวใดที่พ่อแม่เป็นผู้มีนิสัยในการอ่าน การค้นคว้าแสวงหาความรู้ รับฟังข่าวสารแล้วนำมาวิเคราะห์พูดคุยกับสมาชิกในครอบครัว เลือกรับชมรายการจากสื่อที่เป็นความรู้มากกว่าความบันเทิง ก็ย่อมทำให้เด็กมีนิสัยการเรียนรู้อย่างดีด้วย (ประจักษ์ กือเจริญ, 2546: 20-23, อ้างถึงใน ศิริวิมล ชูชีพวัฒนา, 2555: 6) อิทธิพลของครอบครัว ที่มีต่อการสนับสนุนทางการเรียนไว้หลายประเด็น ได้แก่ 1) ความกดดัน ผู้ปกครองไม่เข้มงวดมากเกินไปเพราะจะเกิดความกดดันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก 2) การสนับสนุนทางจิตวิทยา ผู้ปกครองควรให้ความสนใจในการศึกษาเล่าเรียนแสดงความสนใจในบทเรียนที่ศึกษาเล่าเรียน และชมเชยเมื่อนักเรียนทำได้ดี 3) ความช่วยเหลือลูกเช่น ช่วยตรวจการบ้านช่วยอธิบายเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย 4) การกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญา โดยฝึกให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน ช่วยส่งเสริมทักษะในการพูด การอ่านและการเขียน 5) การแบ่งเวลา ผู้ปกครองควรมีเวลา เช่น การแบ่งเวลาดูโทรทัศน์ เลือกรายการที่เหมาะสมกับนักเรียนและการจัดเวลาเรียนที่เหมาะสม (Campbell, 1992, อ้างถึงใน พัชรี วรจรัสรังสี, 2541: 18) ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับการส่งเสริมจากครอบครัว น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกได้

นอกจากนี้ การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ก็น่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมกรรมมิวินัยในการเรียนของเยาวชนได้ เนื่องจากสังคมมักจะคาดหวังให้โรงเรียนเป็นสถาบันหลักที่ถ่ายทอดความรู้ ปลูกฝังและเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่เด็กนักเรียน ดังที่ ชำเลียง วุฒิจันทร์ (2524: 142) ได้กล่าวไว้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันที่อบรมกล่อมเกล่าให้นักเรียนมีคุณธรรม เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคมและประเทศชาติ โรงเรียนจึงมีหน้าที่จัดและพัฒนาสภาพแวดล้อม ภายในโรงเรียน ให้เอื้อต่อการปลูกฝังและเสริมสร้างวินัย นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสุขษ์ (2527: 133) ยังได้กล่าวว่า สถาบันการศึกษาจะทำหน้าที่ให้การศึกษากับนักเรียน ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้เด็กนักเรียนมีการเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตน ให้เป็นไป

ในทางที่สังคมปรารถนา โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ทั้งทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากทุกส่วนในโรงเรียน เช่น กระบวนการเรียน การสอน ผู้บริหาร ครู สภาพแวดล้อม บรรยากาศ เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรม การเรียน และบุคลิกภาพของนักเรียน จากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยคาดว่า การส่งเสริมพฤติกรรมที่มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน อาจจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกได้

โรงเรียนสังกัดมูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทย เป็นโรงเรียนหนึ่งที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการศึกษา ที่จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ควบคู่กับคุณธรรม จริยธรรม ความมีระเบียบวินัย เพื่อที่จะผลักดันให้เยาวชนเติบโตขึ้นเป็นกำลังสำคัญของครอบครัวและประเทศชาติ โดยมีกฎระเบียบ แนวปฏิบัติ ด้านการส่งเสริมระเบียบวินัยของแต่ละโรงเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนที่ดี ส่งผลดีต่อการเรียนและการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข แต่จากการสรุปผลการดำเนินงาน การจัดการศึกษาของโรงเรียน ปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านมา (จากรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล การสอบ ระดับชาติ (O-Net) สำนักงานพันธกิจการศึกษา มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ปีการศึกษา 2559-2560) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีผลสัมฤทธิ์ในการสอบไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคะแนนเฉลี่ย ระดับประเทศ ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาที่มาจากด้านการขาดวินัยในการเรียน ของนักเรียนคือ ขาดการ ควบคุมตนเอง ไม่มีระเบียบแบบแผนในเรื่องเกี่ยวกับการเรียน ขาดการฝึกฝนในการเรียน เช่น ขาดวินัยในการจัดตารางเวลาในการศึกษาเล่าเรียน ใช้เวลาว่างไม่เกิดประโยชน์ บริหารเวลาเรียนไม่ดี ไม่กระตือรือร้นศึกษาหาความรู้จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ขาดความพร้อมในการเรียน ต้องมีครู คอยควบคุมและเข้าเรียนไม่ตรงเวลา ไม่เตรียมอุปกรณ์ในการเรียนให้ครบหรือให้พร้อมในการใช้งาน อยู่ตลอดเวลา ขาดความรับผิดชอบส่งงานไม่ตรงตามกำหนด พุดคุยกับเพื่อน เล่นโทรศัพท์มือถือ ในขณะที่เรียน และใช้เวลาว่างในด้านความบันเทิงมากกว่าการแสวงหาความรู้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสนใจ ที่จะศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรม การมีวินัย ในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ว่าจะมีผลต่อ พฤติกรรม การมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภา คริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกอย่างไร และช่วยให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การเรียน ไปในทางที่ดีขึ้น และเพื่อนำข้อมูลที่ได้ ไปใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศ ในการวางแผนพัฒนา การดำเนินงาน เสริมสร้างวินัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน

3. เพื่อศึกษาว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

3. ปัญหาการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน อยู่ในระดับใด

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มี เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก หรือไม่ อย่างไร

4. สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนแตกต่างกัน

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนแตกต่างกัน

4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนแตกต่างกัน

5. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนแตกต่างกัน

6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

5. ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของประชากร

ประชากรในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 1,309 คน (ฝ่ายทะเบียน โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560)

2. ขอบเขตกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก กำหนดขนาดตัวอย่าง จำนวน 306 คน จากประชากรทั้งหมด จำนวน 1,309 คน โดยคำนวณจากสูตรของยามาเน่ (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ที่ร้อยละ 5 สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนประชากรจำแนกตาม โรงเรียน เพศ และระดับชั้น

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน

3.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต

3.1.4 การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว

3.1.5 การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนเกี่ยวกับการเรียนให้เป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1.1 พฤติกรรมการมีวินัยการเรียนในห้องเรียน หมายถึง การการแสดงออกของนักเรียน ในการควบคุมพฤติกรรมตนเองที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการเรียนในห้องเรียน ได้แก่ การเข้าห้องเรียนตรงเวลา มีอุปกรณ์ที่พร้อมในการเรียน การตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังครูสอน ซักถามครู เมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในบทเรียน การมีสมาธิในการเรียน ไม่วอกแวก ไม่พูดคุยกับเพื่อน ไม่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นในขณะที่ครูสอน ทำงานส่งทันตามเวลาที่กำหนด เป็นต้น

1.2 พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียน ในการควบคุมพฤติกรรมตนเองที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการเรียนนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ ภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียน เช่น ห้องสมุด ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียน จัดตารางสอนก่อนมาเรียน การเรียนพิเศษ การเข้าค่ายทางวิชาการ การจัดเวลาในการแสวงหาความรู้ การอ่านหนังสือเพิ่มเติมนอกจากหนังสือเรียน การแสวงหาความรู้จาก อินเทอร์เน็ตและสื่ออื่นๆ การรับฟังข่าวสาร พูดคุยและซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน เพื่อหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ในห้องเรียน

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง การแสดงออกหรือการกระทำของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ มีการตั้งเป้าหมายที่เป็นไปได้ที่จะทำให้สำเร็จ มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำงาน มีความทะเยอทะยานที่ต้องการให้ผลงานออกมาเหนือผู้อื่น หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ให้ผลงานเป็นที่ยอมรับและเกิดความก้าวหน้าในงาน มีความพยายามและมุ่งมั่นในการเอาชนะอุปสรรคต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ

4. ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึงการที่นักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถที่จะคาดการณ์ล่วงหน้า การวางแผนรองรับผลดีและป้องกันผลเสีย เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในอนาคต ความสามารถบังคับตนเองให้รู้จักอดทนรอคอย การตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และการบังคับตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียนและสังคมได้

5. การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลในครอบครัวได้แสดงออกหรือมีการกระทำในลักษณะการส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนได้มีการแสดงออกถึงการมีวินัยในการเรียน ได้แก่

5.1 การประพฤติตนเป็นแบบอย่าง ซึ่งนำให้เห็นแบบอย่างจากบุคคลและสภาพแวดล้อมให้การอบรมสั่งสอน บอกกล่าวตักเตือน

5.2 การกล่าวชม พูดให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนแสดงออกถึงความมีวินัย

5.3 การสนับสนุนให้การเสริมแรง ได้แก่การให้รางวัล การกล่าวชมเชย

6. การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน หมายถึง การที่โรงเรียนมีการกระทำที่แสดงถึงการส่งเสริมความมีวินัยให้แก่ นักเรียน ได้แก่

6.1 การอบรมสั่งสอน การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง มีการสอดแทรกคำสอนในเนื้อหาของบทเรียน มีการยกตัวอย่างบุคคลที่มีวินัยในการเรียน ให้นักเรียนรับรู้

6.2 การให้ประสบการณ์ ได้แก่ มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ส่งเสริมด้านการเรียนร่วมกับชุมชนและหน่วยงานต่างๆ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ริเริ่มและดำเนินงาน โครงการกิจกรรมเองซึ่งแบ่งออกเป็น

6.3 การเสริมแรง ได้แก่ การกล่าวชมนักเรียนที่มีพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน ประกาศยกย่องนักเรียนที่มีพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน หรือนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยอย่างสม่ำเสมอ

7. มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย หมายถึง องค์การศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรวบรวมคริสตจักร สถาบันการศึกษา สถานพยาบาล หน่วยงานทรัพย์สิน และปกครองผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ในประเทศไทยให้อยู่ภายใต้นิติบุคคลเดียวกัน

8. การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาที่โรงเรียนจัดขึ้น ซึ่งอยู่ภายใต้การติดตามอภิบาลดูแลของฝ่ายศาสนกิจโรงเรียน เพื่อแนะแนวทางการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานความเชื่อคริสต์ศาสนา การให้คำปรึกษาหาต่างๆ เช่น ปัญหาส่วนตัว ปัญหาครอบครัว ปัญหาเรื่องเพศตรงกันข้าม ปัญหาสุขภาพ ฯลฯ และหล่อหลอมจิตใจให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีวินัยในชีวิต สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยมีรูปแบบการทำกิจกรรม คือการเรียนพระคัมภีร์ ร้องเพลง สำนึกศีลธรรม สันทนาการ การให้คำปรึกษา

แนะแนว การจัดค่ายพักแรม ซึ่งจะมีการกำหนดเวลาดำเนินกิจกรรม ตามที่แต่ละโรงเรียนมีความสะดวกและเหมาะสม ได้แก่ กลุ่มแคร์ กลุ่มเซลล์ กลุ่มลูกแกะน้อย กลุ่ม SOG (Student of God)

9. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

10. โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก หมายถึง โรงเรียนสังกัดมูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทยที่ตั้งอยู่ใน จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดราชบุรี และจังหวัดนครปฐม จำนวน 4 แห่งด้วยกันคือ โรงเรียนอรุณประดิษฐ จังหวัดเพชรบุรีโรงเรียนสุริยวงศ์ จังหวัดราชบุรี โรงเรียนบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม และโรงเรียน สหบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม

7. ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

3. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่ใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างเสริมความมีวินัยในการเรียนให้แก่ นักเรียน และเป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิการิสต์จักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก โดยผู้วิจัยได้ค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. บริบทของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย
  - 1.1 ความเป็นมาของโรงเรียน
  - 1.2 ปรัชญาการศึกษาของโรงเรียน
  - 1.3 วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งโรงเรียน
  - 1.4 ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียน
  - 1.5 ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน
  - 1.6 กิจกรรมกลุ่มทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน
2. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
  - 2.1 ความหมายของวัยรุ่น
  - 2.2 ลักษณะของวัยรุ่น
  - 2.3 พัฒนาการของวัยรุ่น
3. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
  - 3.1 ความหมายของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
  - 3.2 ขอบเขตของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
  - 3.3 ความสำคัญของวินัยในการเรียน
  - 3.4 คุณลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียน
  - 3.5 แนวทางในการปลูกฝังเสริมสร้างและการพัฒนาวินัยในการเรียน
  - 3.6 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน
  - 3.7 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการมีวินัยในการเรียน
  - 3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในการเรียน
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
  - 4.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
  - 4.2 ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

- 4.3 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 4.4 หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการมีวินัย

ในการเรียน

- 5. ลักษณะมุ่งอนาคต
  - 5.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต
  - 5.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต
  - 5.3 การพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคต
  - 5.4 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต
  - 5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตกับพฤติกรรมการมีวินัย

ในการเรียน

- 6. การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว
  - 6.1 ความสำคัญของครอบครัวกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
  - 6.2 บทบาทของครอบครัวในการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
  - 6.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

จากครอบครัวกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

- 7. การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน
  - 7.1 แนวทางการส่งเสริมระเบียบวินัยในการเรียนจากโรงเรียน
  - 7.2 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน
  - 7.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

จากโรงเรียนกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

- 7.4 กิจกรรมกลุ่มกับวินัยในการเรียน
- 8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคลและพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

1. บริบทของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิ แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

1.1 ความเป็นมาของ โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

สำนักงานพันธกิจการศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย (2539: 4-5) ได้กล่าวถึงการศึกษาไทย ที่จัดการศึกษาแบบตะวันตก ได้เริ่มต้นในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น โดยมีมิชชันนารีชาวอเมริกัน สังกัดคณะเพรสไบทีเรียน นิกายโปรเตสแตนต์ มิชชันนารีได้เริ่มสร้างโรงเรียนเพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนไทยทั้งชายและหญิง ได้มีโอกาสเรียนหนังสืออย่างเท่าเทียมกัน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มิชชันนารีออกไปประกาศพระกิตติคุณขององค์พระเยซูคริสต์ที่ได้จะมีคริสตจักร สถาบันการศึกษาและโรงพยาบาลเกิดขึ้นที่นั่น มิชชันนารีได้ก่อตั้งโรงเรียนชายครั้งแรก เมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2395 คือโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย เป็นโรงเรียนเอกชนแบบตะวันตกแห่งแรกของประเทศไทย และในปี พ.ศ. 2417 ได้ก่อตั้งโรงเรียนที่ให้โอกาสด้านการศึกษา แก่เยาวชนสตรีคือ โรงเรียนกุลสตรีวังหลัง(โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยในปัจจุบัน)เปิดสอนเมื่อ พ.ศ. 2417 และ ต่อมารัฐบาลไทยได้ก่อตั้งโรงเรียนแห่งรัฐขึ้นในปี พ.ศ. 2414

จากนั้น คณะมิชชันนารีได้เปิดโรงเรียนขึ้นอีกหลายแห่งในส่วนภูมิภาค เช่น ใน ปี ค.ศ. 1865 ศาสนาจารย์ เอส จี แม็คฟาร์แลนด์ มิชชันนารีชาวอเมริกัน ได้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นที่จังหวัดเพชรบุรี เป็นโรงเรียนฝึกหัดการฝีมือสำหรับสตรี อันเป็นรากฐานสำคัญของโรงเรียนอรุณประดิษฐ ในปัจจุบัน โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ สนับสนุน การก่อสร้างโรงเรียน เป็นเงินจำนวน 1,000 เหรียญสหรัฐ จากนั้นได้มีการขยายงานไปยังจังหวัดราชบุรี และก่อตั้งโรงเรียนสุริยวงศ์ในช่วงปี ค.ศ.1890-1891 โดยคณะมิชชันนารีซึ่งเดินทางมาจาก จังหวัดเพชรบุรี คือ ศาสนาจารย์ อี.พี. ดันแลป และ ดร.เจมส์ ทอมสัน เป็นผู้บุกเบิก และได้ตั้งชื่อโรงเรียนตามชื่อของ เจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ ส่วนที่จังหวัดนครปฐม โรงเรียนที่ก่อตั้งโดยมิชชันนารี คณะเซซิออปโครสต์แห่งประเทศไทย และคณะติไซเป็ลลอปโครสต์ มารับช่วงแทน เมื่อปี ค.ศ. 1952 ได้ตั้งโรงเรียนสตรีบำรุงวิทยา และโรงเรียนบำรุงวิทยา และได้รวมเป็นโรงเรียนบำรุงวิทยาในปัจจุบัน ส่วนโรงเรียนสหบำรุงวิทยา ก่อตั้งโดยคณะมิชชันจังหวัดนครปฐม ตำบลสามแยก อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม เมื่อปี ค.ศ. 1953

1.2 ปรัชญาการศึกษาของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ตั้งอยู่บนพื้นฐานของคกรคริสต์ ศาสนา มุ่งฝึกอบรม และ การให้การศึกษาแก่เยาวชน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และฐานะของบุคคล โดยมุ่งที่จะสนองความต้องการของสังคม และพัฒนาบุคลากรทุกด้าน ให้ถึงความสมบูรณ์

ด้วยการเป็นพลเมืองดี มีความรักชาติ ศรัทธาในศาสนาและจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ มีศีลธรรม มีมนุษยธรรม มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีสุขนิสัย และสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ มีจิตใจ และอารมณ์ที่มั่นคง มีความรู้เป็นเลิศทางวิชาการ มีประสิทธิภาพในการ ปฏิบัติงานและประกอบ วิชาชีพ มีประสิทธิภาพในการดำรงชีวิตโดยสันติสุขในสังคม เป็นผู้มองการณ์ไกล และ อุดมด้วย คุณธรรม มุ่งบำเพ็ญประโยชน์ และอุทิศตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และเพื่อการดีทุกอย่าง เป็นการศึกษา ด้วยชีวิต และเพื่อชีวิตที่สมบูรณ์ตามแบบพระเยซูคริสต์ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 1 บททั่วไป ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้อง เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และ มาตรา 7 ในกระบวนการเรียนรู้ ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบ ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษา และส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภูมิใจ ในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวม และของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้ อันเป็นสากลตลอดจนอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมมีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่ม สร้างสรรค์ได้รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

1.3 วัตถุประสงค์ของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

1. เพื่อเป็นพยานแห่งความรักของพระเยซูคริสต์
2. เพื่อให้ปรัชญาชีวิตสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของโรงเรียน
3. เพื่อพัฒนาเยาวชนให้เจริญขึ้นตามศักยภาพของตน ทั้งมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เป็นพลเมืองดี รับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ
4. เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการจัดการศึกษา

1.4 ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียน โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยเรื่องกฎกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดความหมาย ประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ.2543

ข้อ 1 นักเรียนและนักศึกษาต้องไม่ประพฤติตนดังต่อไปนี้

- 1) หนีเรียนหรือออกนอกสถานศึกษาโดยไม่ได้รับอนุญาตในช่วงเวลาเรียน
- 2) เล่นการพนันจัดให้มีการเล่นการพนันหรือมั่วสุมในวงการเล่น

- 3) พกพาอาวุธหรือวัตถุระเบิด
- 4) ซื้อ จำหน่าย แลกเปลี่ยน เสพสุรา เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ สิ่งมีนเมา บุหรี่ หรือยาเสพติด
- 5) ลักทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ช่มชู้ หรือบังคับขืนใจเพื่อเอาทรัพย์สินบุคคลอื่น
- 6) ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่น เตรียมการหรือกระทำการใดๆ อันน่าจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือขัดต่อศีลธรรม อันทิของประชาชน
- 7) แสดงพฤติกรรมซู้สาวซึ่งไม่เหมาะสมในที่สาธารณะ
- 8) เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี
- 9) ออกนอกสถานที่พักในยามวิกาล เพื่อเที่ยวเตร่หรือรวมกลุ่มอันเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและผู้อื่น

ข้อ 2 ให้โรงเรียนหรือสถานศึกษา กำหนดระเบียบว่าด้วยความประพฤติของนักเรียน และนักศึกษาได้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงนี้

1.4.1 ระเบียบการปฏิบัติตนของนักเรียน

ด้วยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 แห่ง กฎกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนสังกัด มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จึงได้กำหนด แนวนโยบาย เพื่อเสริมสร้าง วินัยในการเรียนของนักเรียนพอสรุปได้ดังนี้

1. ไม่อนุญาตให้นักเรียนนำรถจักรยานยนต์มาโรงเรียน
  - 1) เพื่อช่วยลดอุบัติเหตุ และป้องกันการสูญเสียชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน ซึ่งอาจ เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนและผู้ปกครอง
  - 2) เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียน ชีรตเที่ยวเตร่หลังเลิกเรียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียน กลับบ้านตรงเวลา
2. ไม่อนุญาตให้นักเรียนนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในขณะที่กำลังทำการเรียนการสอนหรือทำกิจกรรมหากไม่ได้รับอนุญาต
3. ไม่อนุญาตให้นักเรียนชายใส่เสื้อ หรือน้ำมันแต่งผม ทรงผมต้องเป็นทรงนักเรียน หรือผมลองทรงสั้น ส่วนนักเรียนหญิงไม่อนุญาต ให้ชอยผม หรือสไลด์และย้อมสีผม และนักเรียน ที่ไว้ผมยาวต้องถักเปียหรือมัดเก็บให้เรียบร้อย
4. นักเรียนทุกคนต้องมาให้ทันกิจกรรมเข้าแถวเคารพธงชาติ หากมาไม่ทันถือว่า นักเรียนมาโรงเรียนสาย
5. เมื่อเข้าแถวเคารพธงชาติแล้ว ไม่อนุญาตให้นักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียน หาก นักเรียนมีความจำเป็นต้องการออกนอกบริเวณโรงเรียน จะต้องทำบัตรขออนุญาตออกนอก

บริเวณโรงเรียน และ จะต้องได้รับการอนุญาตจากอาจารย์พัฒนาคุณธรรมระดับอาจารย์ฝ่ายปกครอง หรืออาจารย์ฝ่ายกิจการนักเรียน ก่อนทุกครั้ง

6. การขาดเรียนทุกครั้ง ต้องมีจดหมายลา และการรับรองจากผู้ปกครอง ไม่ว่าจะลา กิจหรือ ลาป่วย (ลาป่วยต้องมีใบรับรองแพทย์ทุกครั้ง)

7. การหนีเรียน การลักลอบออกนอกบริเวณโรงเรียน โดยไม่ได้รับอนุญาต ถือว่าเป็นการ กระทำความผิดระเบียบของโรงเรียน ต้องถูกลงโทษตามขั้นตอน

8. ห้ามสูบบุหรี่ หรือเสพของมีนเมาและสารเสพติด หรือมีไว้ในครอบครอง

9. นักเรียนที่พักอาศัยอยู่ บ้านเช่า หอพักนอกโรงเรียนหรือบ้านญาติ ให้ทำ ทะเบียนประวัติกับฝ่ายกิจการนักเรียนเพื่อประโยชน์ในการดูแลและติดตาม

10. ห้ามนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในโรงเรียนและต่างโรงเรียน

11. กระเป๋านักเรียนต้องใช้เป้ที่มีตราสัญลักษณ์ของโรงเรียน

12. การแต่งกายเครื่องแบบ ให้ปฏิบัติตามแบบฟอร์มและระเบียบ การแต่งกาย ที่โรงเรียนกำหนดไว้

13. นักเรียนทุกคนต้องประพฤติตนให้เหมาะสม กับสภาพนักเรียน คือ ไม่ขาดเรียนหรือหนีเรียน ไม่เที่ยวเตร่สถานบันเทิงต่างๆ ในยามวิกาล ไม่มีพฤติกรรมในทางซู้สาว แต่งกาย เรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน ประพฤติตนอยู่ในกฎระเบียบ และนโยบายต่างๆ ของโรงเรียน หากนักเรียนไม่ปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าวข้างต้น โรงเรียนถือว่านักเรียนได้กระทำความผิด และมีบทลงโทษตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการและของโรงเรียนว่าด้วยการ ลงโทษแก่นักเรียน ที่กระทำความผิดตามระเบียบมี 5 สถาน ดังนี้

ขั้นที่ 1. ว่ากล่าวตักเตือน

ขั้นที่ 2. ทำทัณฑ์บน

ขั้นที่ 3. ตัดคะแนนความประพฤติ

ขั้นที่ 4. การพักการเรียน

ขั้นที่ 5. การให้ออก

1.4.2 การปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในห้องเรียน

1. ต้องเข้าเรียนให้ตรงเวลาทุกชั่วโมงตามตารางที่กำหนด

2. ตั้งใจเรียนสม่ำเสมอ

3. ไม่เล่นในห้องเรียน

4. รักษาความสะอาดของห้องเรียนไม่ขว้างน้ำลาย เสมหะ ทิ้งเศษ

กระดาษหรือสิ่งสกปรกบนพื้นห้อง

5. รักษาทรัพย์สิน อุปกรณ์ต่างๆ ภายในห้องเรียน หากนักเรียนทำของเสียหาย จะต้องรายงานให้ครูประจำชั้นหรือครูเวรประจำวันทราบทันที

6. รักษาภิรียา วาจาและมารยาทให้เรียบร้อย

7. ไม่รับประทานอาหารเครื่องดื่ม หรือของขบเคี้ยวในเวลาเรียน

8. ต้องได้รับอนุญาตจากครูผู้สอนทุกครั้งก่อนออกจากห้องเรียนและเข้าห้องเรียน

9. ลบกระดานให้สะอาดเรียบร้อยหลังสิ้นสุดการสอนแต่ละวิชา ไม่ต้องรอให้ครูประจำวิชาบอก

10. การพักในห้องเรียนเมื่อไม่ใช่เวลาเรียนไม่ทำเสียงอะระบกวอนความสงบ

11. ไม่นำโทรศัพท์ หรืองานอื่นขึ้นมาทำโดยมิได้รับอนุญาต

1.4.3 การปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในอาคารเรียน

1. ไม่วิ่งหรือเล่นเกมต่างๆ เช่น ตะกร้อ ฟุตบอลในห้องเรียน ให้เล่นในที่ที่จัดไว้เท่านั้น

2. นักเรียนพักผ่อนหรือนั่งทำงานในห้องเรียน ในช่วงว่างจะต้องช่วยกันทำความสะอาด และรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

3. ไม่ทำเสียงอึกทึกรบกวนชั้นเรียนอื่นๆ ที่กำลังเรียนอยู่

4. ในระหว่างเวลาเรียนนักเรียนจะต้องอยู่ในห้องเรียน หรือห้องที่จัดไว้สำหรับคาบเรียนนั้น

5. ไม่ทำลายสิ่งของเครื่องใช้หรือส่วนประกอบของห้องเรียนและอาคารเรียน ถ้าบังเกิดขึ้นนักเรียนต้องชดใช้ค่าเสียหายตามราคาปัจจุบันในห้องตลาด

6. รักษาความสะอาดของโรงเรียนและอาคารเรียนเพื่อความสุขสบายของนักเรียนเอง

7. ไม่ปิ่นหรือนั่งบนลูกกรงหรือราวระเบียง หรือขอบหน้าต่างไม่เล่นบนอาคารเรียนเพราะอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุตกลงไปชั้นล่างได้จะเป็นอันตรายแก่นักเรียนเอง

8. ไม่เขียนข้อความหรือภาพตามผนังอาคารเรียนทุกแห่งรวมทั้งห้องส้วม ห้องสมุด และเครื่องใช้ของโรงเรียน

9. การเดินบนอาคารเรียนให้เดินชิดขวาเสมอ

1.4.4 การแสดงความเคารพ

1. ภายในบริเวณโรงเรียน

1.1 เมื่อพบครูครั้งแรก นักเรียนชายให้ไหว้ถ้าถือกระเป๋าหรือสิ่งของให้ยื่นก้มศีรษะเล็กน้อย พบครั้งต่อไปให้ยืนตรงหันหน้าเข้าหาครู

1.2 เมื่อเดินพบกับครู หรือเดินตามหลังต้องไม่เดินหน้ามาเสมอครู และไม่ควรถัดไปเดินแซง ถ้าจะเดินแซงต้องเดินก้มหน้าพองามแล้วเดินผ่านไปตามลักษณะมารยาทที่พึงงามของคนไทย

1.3 ในกรณีที่พบผู้ตรวจเยี่ยม หรือผู้ที่ควรทำความเคารพอื่นๆ ให้ทำความเคารพเช่นเดียวกับที่ทำความเคารพครู

1.4 ถ้าอยู่ในระหว่างเดินแถวไม่ต้องทำความเคารพ

1.5 เมื่อครูเข้าสอนทุกชั่วโมงหรือผู้ควรเคารพเข้ามาในห้องเรียน หัวหน้าห้องเรียนบอก “นักเรียนเคารพ” ให้นักเรียนทุกคนยืนตรงแล้วไหว้เมื่อได้รับคำสั่งจากผู้รับความเคารพให้นั่งจึงนั่งลง

1.6 การถาม-ตอบในชั่วโมง ให้ยืนตรงพบกับครูแล้วให้ไหว้เมื่อเสร็จธุระ

1.7 การเข้าห้องเรียนหรือออกนอกห้องในชั่วโมงเรียนต้องได้รับอนุญาตทุกครั้ง

1.8 หมดชั่วโมงสอนเมื่อครูจะออกจากห้องให้หัวหน้านักเรียนบอก “นักเรียนเคารพ” นักเรียนยืนตรงแล้วไหว้

2. ภายนอกบริเวณโรงเรียน

เมื่อพบครูให้ทำความเคารพโดยยกมือไหว้พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ และสวัสดีค่ะ”

1.5 ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นกระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนตามระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน โดยมีขั้นตอนมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงาน โดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาอันได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน ผู้บริหาร ครูและนักเรียน มีวิธีการและเครื่องมือที่ชัดเจน มีมาตรฐานคุณภาพและมีหลักฐานการทำงานที่ตรวจสอบได้

องค์ประกอบของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นกระบวนการดำเนินงานที่มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ

1. การสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคล
2. การคัดกรองนักเรียน
3. การส่งเสริมพัฒนานักเรียน

4. การป้องกันและแก้ไข้ปัญหา

5. การส่งต่อ

แนวทางในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีการดำเนินการ
ดังนี้

1. การสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยจัดทำระบบข้อมูลเป็นรายบุคคลทุกคน จากการศึกษาเยี่ยมบ้าน การสังเกตสัมภาษณ์ การดำเนินงานของอาจารย์ที่ปรึกษาหรือครูประจำชั้น รู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

1) ปพ.8 ระเบียบนสะสม

2) ปพ.4 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

3) ปพ.5 ผลการเรียนรู้

4) บันทึกการเยี่ยมบ้าน

5) บันทึกข้อมูลของนักเรียนเป็นรายบุคคล

6) สรุปผลการสำรวจและรายงานต่อผู้บริหารรับทราบ

1.1 การดำเนินงานของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาต่างๆ

1) ตรวจสอบเช็คนักเรียนเมื่อท่านเข้าทำการสอนทุกคาบ

2) กรณีที่พบว่านักเรียนไม่เข้าชั้นเรียนให้ตรวจสอบเช็คสอบถามเพื่อนร่วมห้องหรืออาจารย์ที่ปรึกษาหากพบว่านักเรียนคนดังกล่าวขาดเรียนหนีเรียนให้บันทึกลงในฟอร์มแล้วส่งให้อาจารย์ปกครองระดับ

3) ดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนในเบื้องต้น

4) ประสานกับอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปกครองระดับอาจารย์แนะแนว รายงานฝ่ายศาสนกิจ ในการร่วมกันแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน เช่น นักเรียนมาสาย กำกับติดตามสอดส่องดูแลนักเรียนที่อยู่หอพัก บ้านเช่า ในระหว่างเรียน

5) ส่งรายงานผลการดำเนินการช่วยเหลือ รายบุคคลต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

2. การคัดกรองนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลจากการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คัดกรองออกเป็นกลุ่มเป็น 3 กลุ่มคือ (เป็นความลับไม่เปิดเผย) กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง กลุ่มมีปัญหา

แนวทางการคัดกรอง

1) สำรวจ และ แยกกลุ่มนักเรียนตามแบบคัดกรอง

2) สรุปประมวลผลและรายงานต่อผู้บริหารรับทราบ

3. ส่งเสริมโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาศักยภาพนักเรียน เช่น จัดกิจกรรม โฮมรูม จัดกิจกรรมการประชุมผู้ปกครอง กิจกรรมวันรักลูกรักศิษย์ กิจกรรมดนตรี กีฬา กิจกรรมของคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ฯลฯ

แนวทางการส่งเสริมวินัยนักเรียน

1) การจัดกิจกรรมโฮมรูม (Home Room)

สำรวจความต้องการของนักเรียน

พิจารณาเลือกหัวข้อและวิธีการให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน มีการดำเนินการเป็นหลักฐานก่อนและหลังดำเนินการ

ประเมินผลการจัดกิจกรรมทำรายงาน

2) Classroom meeting

พบปะกันระหว่างครูที่ปรึกษากับผู้ปกครอง

ประชุมผู้ปกครองและจัดตั้งเครือข่ายผู้ปกครอง

4. การป้องกันและแก้ไข สำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มมีปัญหา โดยครูที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลือและดูแลพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น การให้คำปรึกษาเบื้องต้น การกำกับติดตามการเรียนทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านกับผู้ปกครองซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

การป้องกันและการช่วยเหลือนักเรียน

1. การให้การปรึกษาเบื้องต้น

1) สร้างสัมพันธภาพ

2) พิจารณาทำความเข้าใจปัญหา

3) กำหนดวิธีการและดำเนินการแก้ไขปัญหา

4) การรักษาความลับของนักเรียน

5) การเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาต่างๆ

2. จัดกิจกรรม

1) กิจกรรมเสริมหลักสูตร

2) กิจกรรมในห้องเรียน

3) กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน (Buddy)

4) กิจกรรมซ่อมเสริม

5) กิจกรรมสื่อสารกับผู้ปกครอง

5. ส่งต่อ กรณีที่มีพฤติกรรมเสี่ยง หรือร้ายแรงเกินความสามารถของครูที่ปรึกษา ให้ส่งต่อฝ่ายกิจกรรมนักเรียน งานแนะแนวและงานศาสนกิจ หรืออาจารย์ปกครองระดับและชั้นร้ายแรงสูงสุดคือส่งต่อผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านโดยบุคคลภายนอก ดังนี้

1. การส่งต่อภายใน
  - 1) อาจารย์ผู้สอนรายวิชาต่างๆ อาจารย์ที่ปรึกษา
  - 2) งานแนะแนวงานศาสนกิจ
  - 3) งานพยาบาล
  - 4) พัฒนาคุณธรรมระดับ
  - 5) ฝ่ายกิจการนักเรียน
2. การส่งต่อองค์กรภายนอก
  - 1) ผู้เชี่ยวชาญ
  - 2) สถาบันบำบัดโรงพยาบาล
  - 3) ผู้ปกครอง

1.6 กิจกรรมกลุ่มทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน

โรงเรียนเอกชนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาเยาวชนให้เจริญขึ้นตามศักยภาพของตน มีคุณลักษณะที่ดี ทั้งมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เป็นพลเมืองดี รับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ให้ปรัชญาชีวิตสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของโรงเรียน บนพื้นฐานความเชื่อคริสต์ศาสนา โดยแต่ละโรงเรียนมีฝ่ายที่รับผิดชอบงานด้านศาสนกิจ

บทบาทงานศาสนกิจในโรงเรียน

1. เพื่อประกาศเผยแผ่คำสอนคริสต์ศาสนา
2. เพื่อปลูกฝังคุณธรรมที่ดีตามหลักคริสต์ศาสนาแก่นักเรียน ให้สามารถนำหลักคำสอนไปใช้ในการดำเนินชีวิต เป็นคนเก่งและคนดี อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
3. เพื่อใช้หลักคำสอนตามหลักคริสต์ศาสนาในการขัดเกลาจิตใจนักเรียน ให้เป็นคนดี มีวินัยต่อตนเองและผู้อื่น สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
4. เพื่อช่วยเหลือนักเรียนทุกคน อย่างครอบคลุมรอบด้าน

การดำเนินงานกิจกรรม

1. การอบรมคริสต์จริยธรรมในห้องประชุมให้นักเรียนทุกระดับชั้น ตั้งแต่วันจันทร์ ถึงวันศุกร์
2. การเรียนการสอนวิชาคริสต์จริยธรรม เป็นรายชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง เวลา 50 นาที ทุกระดับชั้น
3. ดำเนินการทางศาสนพิธีต่างๆ ทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน
4. จัดกิจกรรมกลุ่มของคริสต์ศาสนาในโรงเรียน นอกเวลาเรียน

5. การจัดค่ายพัฒนาคุณธรรมกลุ่มนักเรียนทางคริสต์ศาสนาโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

กิจกรรมกลุ่มทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน จัดขึ้นนอกเวลาเรียนภายในโรงเรียน ช่วงพักกลางวัน หรือ ช่วงที่นักเรียนมีเวลาสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้สะดวกตามแต่บริบทของแต่ละโรงเรียน เพื่อพัฒนาจิตใจ ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ตามหลักคริสต์ศาสนา ให้แก่นักเรียนที่สนใจสมัครเข้าร่วมกิจกรรม โดยนำหลักคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ (The Holy Bible) นำเสนอเพื่อความเข้าใจในรูปแบบต่างๆ เช่น การแสดงละครบทบาทสมมติ การร้องเพลง กิจกรรมสันตนาการ การเป็นพยานชีวิตและการเทศนาสั่งสอนให้ข้อคิด เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ตลอดจนให้คำแนะนำปรึกษา สร้างขวัญและกำลังใจ กำกับติดตามช่วยเหลือนักเรียน ภายในกลุ่มเป็นพิเศษ และเพื่อ เป็นหลักในการดำเนินชีวิตที่ดี ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีการตั้งชื่อแตกต่างกันเช่น กลุ่มแคร์ กลุ่มเซล กลุ่ม SOG (Student of God) เป็นต้น โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมภายในกลุ่มด้วยความสมัครใจ

จากบริบทของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่กล่าวมานั้น สามารถสรุปได้ว่า โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งโรงเรียนเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ประกาศเป็นพยานถึงความรักขององค์พระเยซูคริสต์ และเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เจริญขึ้นตามศักยภาพของตน ทั้งมีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นพลเมืองดี รับใช้สังคมและประเทศชาติ ด้วยกระบวนการเสริมสร้างวินัยให้นักเรียนทุกคน คือมีฝ่ายปกครอง ฝ่ายแนะแนวและฝ่ายศาสนกิจเป็นหลักในการเสริมสร้าง ปลูกฝังและกำกับติดตามด้านระเบียบวินัยแก่นักเรียนทุกคน ให้สามารถปฏิบัติตนตามระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับของโรงเรียน เพื่อให้บรรยากาศการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนของตนเอง

2. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายด้าน จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวหลายด้านพร้อมกันและเป็นวัยที่จะเกิดปัญหาได้มาก เพราะถ้าสามารถปรับตัวได้สำเร็จก็จะช่วยให้วัยรุ่นพัฒนาตนเอง ทำให้เกิดบุคลิกภาพและแสดงพฤติกรรมที่ดีออกมาได้ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตต่อไป การเรียนรู้พัฒนาการวัยรุ่นจึงมีประโยชน์ทั้งต่อการส่งเสริมให้วัยรุ่นเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีสุขภาพดี ทั้งทางร่างกาย จิตใจสังคม และช่วยป้องกันปัญหาต่างๆ ในวัยรุ่นเช่นปัญหาทางเพศ ปัญหาการใช้สารเสพติด หรือปัญหาความก้าวร้าวรุนแรงได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้หลายท่านดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของวัยรุ่น

คำว่า “วัยรุ่น” มีความหลากหลายในการใช้คำจำกัดความ ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมตลอด จนความแตกต่างทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาของวัยรุ่นในแต่ละสังคม อย่างไรก็ตามองค์การอนามัยโลกได้กำหนดความหมายกว้างๆ ของวัยรุ่น ว่าเป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้ มีการพัฒนาทางจิตใจมาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และมีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง วัยนี้จึงครอบคลุมอายุโดยประมาณ คือ 10-19 ปี โดยประมาณทั้งเด็กหญิงและชาย องค์การอนามัยโลก (World Health Organization [WHO], 1996, อ้างถึงใน สุรพล พยอมแย้ม, 2545: 9)

พัฒนาชิตา ศรีธรรมลสิทธิ์ (2550) ได้สรุปความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นช่วงที่ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย จากวัยเด็กไปเป็นผู้ใหญ่ โดยเริ่มการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายตามด้วยการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและสังคม โดยจะสิ้นสุดเมื่อเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถดูแลรับผิดชอบตัวเองได้ในที่สุด สอดคล้องกับ วาสนา ถิ่นখনอน (2555) ที่ทำการสรุปเกี่ยวกับความหมายวัยรุ่น หมายถึง วัยที่เชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์และสติปัญญา เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเป็นผู้ใหญ่

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1987, อ้างถึงใน นิยม ฉิมตระกูล, 2545: 3) กล่าวว่า วัยรุ่น (Adolescence) มาจากภาษาละตินคือ อะโดเลสเซีย (Adolescere) ซึ่งหมายความว่า การเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ (to grow up) มีวัยรุ่นและพ่อแม่ของวัยรุ่นจำนวนไม่น้อยวิตกกังวล และได้รับความเดือดร้อนไปกับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ แต่ในเวลาเดียวกันก็มีวัยรุ่นจำนวนมากที่ผ่านระยะของวัยนี้ไปได้โดยไม่มีปัญหาแต่อย่างใด Erikson มองว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นเป็นเรื่องที่ไม่ใช่ความผิดปกติแต่อย่างใด และใช้คำว่า identity of role ในการบรรยายถึงวัยรุ่น ซึ่งหมายถึงช่วงระยะหนึ่งของพัฒนาการตามปกติ และคำนี้ก็เป็นที่ยอมรับและใช้กันโดยทั่วไป (คเชนทร์ แสงดาว, 2553)

สุพัตรา สุภาพ (2536) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยเปลี่ยนจากเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว

จตุรพร ลิ้มมันจริง (2549: 31-35) ได้ให้ความหมายและพัฒนาการของวัยรุ่นดังนี้ “วัยรุ่น (Adolescence) เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่” นักจิตวิทยาพัฒนาการได้แบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะคือ วัยรุ่นตอนต้น (อายุประมาณ 11-14 ปี) เป็นระยะเริ่มแรกจากการเปลี่ยนแปลงจากเด็กไปสู่วัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะสังเกตตัวเองได้จากการเริ่มมีขนขึ้นในที่ลับ และต่อมาเกิดขนขึ้นตามลำตัว ระยะนี้ได้รับการขนานนามว่า “เจริญเต็มไปด้วยขน” วัยรุ่นตอนกลาง (อายุประมาณ 15-18 ปี) ระยะนี้บางครั้งถูกเรียกว่า วัยหนุ่มสาว เพราะวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงจะมีวุฒิภาวะทางเพศ เมื่อวัยรุ่นหญิงหรือชายมีเพศสัมพันธ์ก็จะสามารถให้กำเนิดลูกได้ ระยะนี้ได้รับการขนานนามว่า

“ยุคของความเป็นมนุษย์” ในระยะนี้พฤติกรรมแบบเด็กจะค่อยๆ หายไปและมีการแสดงออกของความเป็นหญิงสาวหรือชายหนุ่มเข้ามาแทนที่ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จึงเป็นด้านจิตใจที่เกิดจากการพัฒนาทางร่างกายวัยรุ่นตอนปลาย (อายุประมาณ 18-21 ปี) ระยะนี้ได้รับการขนานนามว่า “ขั้นบรรลุมิติภาวะ (Maturity)” วัยรุ่นจะมีสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม การรู้จักคิด และจริยธรรมเท่าเทียมผู้ใหญ่ ได้แก่ รูปร่างแบบบุรุษหรือสตรี สังคมที่มีเพื่อนสนิทหรือเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขแบบผู้ใหญ่ เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสาร คำจำกัดความของนักจิตวิทยาและนักการศึกษาสามารถสรุปความหมายของวัยรุ่นได้ว่า เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงผ่านจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา มีความยุ่งยากในการดำเนินชีวิต จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือดูแลให้นักเรียนวัยรุ่นสามารถปฏิบัติตามระเบียบวินัย ข้อบังคับของโรงเรียนและสังคม เพื่อจะให้นักเรียนในวัยนี้ประสบความสำเร็จในการเรียนตามเป้าหมายของตนเองและอยู่ในสังคมอย่างสงบสุข

2.2 ลักษณะของวัยรุ่น

วัยรุ่น เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ภาวะทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมจึงนับว่าเป็นวิกฤตช่วงหนึ่งของชีวิต ก่อให้เกิดความเครียด วิตกกังวล ในเด็กวัยรุ่นจะให้ความสำคัญ ความไว้วางใจกับเพื่อนมากที่สุด เด็กจะมีการประเมินตัวเองและพฤติกรรมจากปฏิกิริยาที่เพื่อนๆ แสดงออก เป็นวัยที่ชอบเสียงและมีพฤติกรรมที่รุนแรงซึ่งสัมพันธ์กับฮอร์โมนโดยเฉพาะ Testosterone ถ้าฮอร์โมนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเด็กจะก้าวร้าวรุนแรง(หทัยทิพย์ ไชยวาที, 2551) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นด้วยกันเองและบุคคลรอบข้าง หากกระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นไปอย่างเหมาะสม โดยการดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดจะช่วยให้อายุวัยรุ่นสามารถปรับตัวบรรเทาปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นและเป็นทั้งแรงผลักดันและแรงกระตุ้นให้พัฒนาการด้านอื่นๆ เป็นไปด้วยดี

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2540: 329) วัยรุ่นถือเป็นระยะของช่วงชีวิตที่ขึ้นกลางระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งปัจจุบันยังไม่สามารถแบ่ง-ชั้นได้อย่างแน่นอนว่าควรกำหนดเมื่ออายุเท่าใด เพราะปัจจุบันช่วงความเป็นวัยรุ่นได้ขยายออกไปโดยประมาณอย่างกว้างๆ ได้ตั้งแต่ 12 - 25 ปี เนื่องจากเด็กต้องอยู่ในสถาบันการศึกษานานขึ้น การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจต้องยืดเวลาออกไป อีกทั้งรูปแบบชีวิตสมัยใหม่และการเลี้ยงดูของครอบครัว ทำให้ช่วงในความเป็นวัยรุ่นยาวขึ้น แต่อาจแบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะคือ ช่วงอายุประมาณ 12 - 15 ปี เป็นช่วงวัยแรกรุ่น เพราะมีพฤติกรรมค่อนข้างเด็กอยู่มาก ช่วง 16 - 17 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนกลาง

ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นแท้จริงมีพฤติกรรมคล้ายกึ่งระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 18 - 25 ปีเป็นระยะวัยรุ่นตอนปลายเพราะพฤติกรรมค่อนข้างไปทางผู้ใหญ่

นอกจากนี้ กีเซล และ ลอลา (Gesell and Luella, อ้างถึงใน สุชา จันทน์เอม, 2540: 136 - 137) ได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น หญิงจะมีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี ชายจะมีอายุระหว่าง 15 - 17 ปี
  2. วัยรุ่นตอนกลาง หญิงจะมีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ชายจะมีอายุระหว่าง 17- 19 ปี
  3. วัยรุ่นตอนปลาย หญิงจะมีอายุระหว่าง 18 - 21 ปี ชายจะมีอายุระหว่าง 19 - 21 ปี
- วัยรุ่นในแต่ละช่วงวัยมีลักษณะพัฒนาการที่สำคัญดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น เป็นระยะที่ร่างกายเริ่มมีการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ทั้งในเด็กหญิงและเด็กชาย สำหรับเด็กหญิงนั้นแสดงให้เห็นความเจริญของร่างกายเต็มที่ก็คือการมีประจำเดือนครั้งแรก ส่วนเด็กชายนั้นไม่มีลักษณะบ่งชี้เช่นเด็กผู้หญิง แต่เราสังเกตได้จากการหลั่งอสุจิในครั้งแรก การมีขนตามอวัยวะเพศ น้ำเสียงที่พูดเปลี่ยนเป็นห้าวขื่นและมีลักษณะที่เรียกว่า “แตกพาน” ส่วนเด็กหญิงนอกจากการมีประจำเดือน สัตว์สวนต่างๆ ของร่างกายก็เปลี่ยนแปลงไป

วัยรุ่นตอนกลาง มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านร่างกายจิตใจและความนึกคิดการเจริญเติบโต ในระยะเวลานี้มีลักษณะค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป ในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ในด้านจิตใจนั้นเป็นผลพลอยได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย แม้ว่าลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นสิ่งปกติของเด็กทุกคน แต่การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน

วัยรุ่นตอนปลาย ในระยะนี้พัฒนาการของวัยรุ่นเริ่มเข้าสู่ภาวะอย่างสมบูรณ์ ซึ่งมักมีพัฒนาการด้านจิตใจมากกว่าด้านร่างกายโดยเฉพาะด้านเกี่ยวกับความนึกคิดและปรัชญาชีวิต เด็กวัยนี้มักพยายามปรับปรุงร่างกายของตนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมมากยิ่งขึ้นและพยายามตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ ก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง

จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่สำคัญช่วงหนึ่งในชีวิตมนุษย์เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุประมาณ 12 ถึง 16 ปี ดังนั้นจึงจัดว่าอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลาง โดยมีพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่องจากวัยรุ่นมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกายอารมณ์สังคมและสติปัญญาดังนี้

2.3 พัฒนาการของวัยรุ่น

จตุรพร ลิ้มมันจริง (2549: 34-60) ได้ให้ความหมายของ พัฒนาการของวัยรุ่น ดังนี้ พัฒนาการ (Development) หมายถึง “การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม การรู้คิด และจริยธรรมที่ต่อเนื่องกันไปอย่างมีระบบ” ซึ่งพัฒนาการของวัยรุ่นแตกต่างกัน เนื่องจากอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

2.3.1 พัฒนาการด้านร่างกาย

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย เกิดจากการที่ต่อมพิทูอิทารีผลิตฮอร์โมน ทำให้วัยรุ่นมีการเจริญเติบโตแบบพุ่งพรวด (Growth Spurt) และกระตุ้นให้ต่อมไร้ท่ออื่นๆ ทำงานมากกว่าวัยที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 การเปลี่ยนแปลงขนาดของร่างกาย เป็นการเติบโตทางด้านส่วนสูงและน้ำหนัก ที่เพิ่มขึ้นอย่างพุ่งพรวดในเด็กหญิงอายุ 10-13 ปี ส่วนเด็กชายอายุ 12-14 ปี นั่นคือเด็กหญิงโตเร็วกว่าเด็กชาย 1-2 ปี (สาธิต วรรณแสง, 2525: 19) โดยเฉลี่ยวัยรุ่นจะมีส่วนสูงเพิ่มขึ้น 4-6 นิ้วต่อปี และจะเริ่มคงที่เมื่อวัยรุ่นหญิงอายุประมาณ 15-16 ปี ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะสูงได้จนกระทั่งอายุประมาณ 20 ปี

1.2 การเปลี่ยนแปลงสัดส่วนของร่างกาย จากรูปร่างแบบเด็กที่มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า วัยรุ่นชายจะกลายเป็นมีสัดส่วนคล้ายสามเหลี่ยมคว่ำ และวัยรุ่นหญิงจะมีรูปร่างคล้ายนาฬิกาทรายบอกเวลา แขนขายาวเร็วขึ้น ทำให้ดูเก้งก้าง มือและเท้าโตมากขึ้น ใบหน้าของวัยรุ่นหญิงจะเป็นรูปไข่มากขึ้น ส่วนวัยรุ่นชายมีรูปเป็นสี่เหลี่ยมและมุมมากขึ้น

1.3 ลักษณะปฐมภูมิทางเพศ วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงที่อวัยวะเพศซึ่งมีมาแต่กำเนิด ในด้านปริมาณ คือขยายใหญ่ขึ้น และด้านคุณภาพคือมีการหลั่งน้ำอสุจิ (วัยรุ่นชาย) หรือการผลิตไข่ (วัยรุ่นหญิง) ผลที่ตามมาทำให้วัยรุ่นชายและหญิง ถ้ามีเพศสัมพันธ์กันจะสามารถให้กำเนิดลูกได้ (แต่เนื่องจากวัยรุ่นยังอยู่ในวัยเรียน จึงมักจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการทำแท้ง)

1.4 คุณลักษณะทุติยภูมิทางเพศ (Secondary Characteristic) หมายถึง ลักษณะทางร่างกายที่แสดงความแตกต่างระหว่างเพศ (ไม่เกี่ยวกับการสืบพันธุ์) แต่ปรากฏให้เห็นชัดว่าเป็นหญิงหรือชายอย่างแท้จริง

2.3.2 พัฒนาการด้านสติปัญญา

จากแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ จอง เพียเจท์ (Jean Piaget) การเปลี่ยนแปลงทางสติปัญญาของวัยรุ่น (Cognitive development) จะพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับด้านร่างกาย ขนาดของม้านสมองจะขยายออกมากขึ้น วัยรุ่นเป็นผู้ชอบคิดอยากรู้ อยากเห็น ช่างซักถาม ใช้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ ชอบแก้ปัญหาและตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบบิดา มารดา ต้องคอยให้การสนับสนุนปล่อยให้ลูกได้ใช้

พูดดูถูกเพื่อนก็อาจทำร้ายด้วยกำลังเพื่อปกป้องเพื่อน (โดยไม่ใช้เหตุผล หรือหาต้นเหตุในเรื่องนั้นก่อนการแก้แค้น)

2.4 อารมณ์ค้ำ (Moody) เป็นอารมณ์ที่เกิดจากความผิดหวัง และลดความรุนแรงลง (แต่ยังติดอยู่ภายในใจ) ถ้าเป็นเวลานาน วัยรุ่นจะมีพฤติกรรมเครียด ซึมเศร้า หรือฆ่าตัวตาย เช่น วัยรุ่นชายอายุ 14 ปี ต้องการมีคอมพิวเตอร์เป็นของตนเองเพื่อใช้เล่นเกม แต่พ่อแม่มีฐานะยากจน จึงไม่ได้ซื้อให้ ต่อมาเด็กชายผูกคอตายพร้อมจดหมายลาตายว่า อธิษฐานจะไปเกิดที่ประเทศญี่ปุ่น เพื่อจะได้มีเกมเล่นสมความปรารถนาส่วนอารมณ์โดยทั่วไปที่พบในวัยรุ่น ก็มีอารมณ์เช่นเดียวกับวัยเด็กที่ผ่านมา ได้แก่ ความกลัว ความวิตกกังวล ความโกรธ ความอิจฉาริษยา ความรัก ความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น ความโมโหเศร้า และความสุข แต่เขาจะพบการแสดงพฤติกรรมเหล่านี้แตกต่างจากวัยเด็กในด้านสิ่งเร้า เช่น เด็กจะอิจฉาริษยาพี่หรือน้องที่มีสิ่งของหรือได้รับการเอาใจใส่จากพ่อแม่มากกว่าตนเอง แต่เมื่อเป็นวัยรุ่นจะแสดงความอิจฉาริษยาเพื่อนๆ ที่มีแฟนหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจที่สูงกว่าเพราะวัยรุ่นที่ร่ำรวย มีโอกาสใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่สนุกสนาน ชื่อของใช้ราคาแพง หรือไปเที่ยวต่างประเทศ เป็นต้น อารมณ์ที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของวัยรุ่นมากและอาจทำให้วัยรุ่นบางคนหมดอนาคต

นักจิตวิทยาศึกษาพบว่า อารมณ์ของวัยรุ่นบางส่วนได้ถูกสะสมมาตั้งแต่เกิด และในวัยรุ่นจะมีอารมณ์ที่สับสนวุ่นวายมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสังคมที่วัยรุ่นอาศัยอยู่ว่าจะมีมาตรฐาน หรือเงื่อนไขทางสังคมเข้มงวดหรือให้อิสระตามความแตกต่างของวัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจและอารมณ์นั้น นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของอารมณ์ว่า เป็นสภาพการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย และรุนแรงไม่หนักแน่น ขึ้นๆ ลงๆ เป็นความรู้สึกที่รุนแรงและแสดงออกมาทางพฤติกรรม มีการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ และอารมณ์ของวัยรุ่น ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็ก มีความต้องการใหม่ๆ เกิดขึ้นและเป็นไปอย่างรุนแรง ต้องการอะไร เมื่อไม่ได้ดังใจก็จะมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป และจะพยายามหาเอาทางใดทางหนึ่งให้ได้ เปลี่ยนอารมณ์จากเรงร่าไปเป็นอารมณ์เศร้าได้ในเวลาสั้นๆ ประเดี๋ยวรักประเดี๋ยวโกรธ วุ่นวาย หงุดหงิด น้อยใจง่าย ก้าวร้าวและมีความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้น เด็กจะมองเห็นความสวยงามแต่จะพิถีพิถันในการแต่งตัวเพื่ออวดเพศตรงข้าม มีความกังวลใจโดยเฉพาะผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย รูปร่างหน้าตา รวมทั้งกังวลเกี่ยวกับอารมณ์เพศที่เพิ่มสูงขึ้น ชอบแสดงความคิดเห็น และกระทำการต่างๆ ตามลำพัง มีจินตนาการมากขึ้นเกี่ยวกับความรัก ความสำเร็จ ความปลอดภัย ความสงสารตนเอง ความตาย ความเชื่อมั่นต่างๆ เป็นไปอย่างรุนแรงเชื่ออะไรก็มักจะเชื่อเอาจริงๆ จังๆ แต่ในขณะเดียวกัน ก็จะเกิดระแวงไม่ยอม เชื่ออะไรง่ายๆ นอกจากจะมีหลักฐานมาประกอบอ้างอิง มีความสนใจในการสมาคมมีมากขึ้น หมู่คณะมีอิทธิพลเหนือเด็ก เด็กวัยนี้จะคล้อยตามระเบียบปฏิบัติของหมู่คณะหรือสังคม

2.3.4 พัฒนาการด้านสังคม

จากทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของ อีริกสัน(Erikson)ได้แบ่งระยะพัฒนาการของคนออกเป็นขั้นต่างๆ 8 ขั้น พัฒนาการแต่ละขั้นติดต่อกันตลอดเวลา โดยมีพัฒนาการทางร่างกายเป็นตัวนำไปสู่พัฒนาการขั้นต่อไป ซึ่งพัฒนาการในวัยรุ่นนี้เป็นระยะที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองบทบาทต่างๆ ก่อนที่จะเริ่มเป็นผู้ใหญ่จริงจัง ผู้ที่อยู่ใกล้เด็กควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองปฏิบัติประสบการณ์และปรับตัวก่อนก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองปฏิบัติในสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กวัยรุ่นไม่มีปัญหาสามารถปรับตัวได้สำเร็จ แต่ถ้าผู้ใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง จะทำให้เด็กสับสน ตัดสินใจไม่ถูกต้องว่าจะเลือกแนวทางชีวิตอย่างไร ความคิดของเด็กวัยรุ่นนี้จะเปิดกว้างสำหรับสิ่งแปลกใหม่เขาจะไม่ยึดถือคำสอนดั้งเดิมของพ่อแม่แต่เด็กจะหันมาหาคนที่มีความเหมือนตนเอง คือ เพื่อน วัยรุ่นจึงเห็นความสำคัญของเพื่อน เชื่อเพื่อนมากและเชื่อพ่อแม่น้อยลง ความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่จะเปลี่ยนไปไม่ต้องการให้พ่อแม่บังคับแต่ต้องการผู้ช่วยคิดช่วยแนะนำมีการสร้างเอกลักษณ์ของตนเองความรู้สึกว่าตนมีเพื่อน มีความรักความผูกพันกับผู้อื่นได้คือ การมีมนุษยสัมพันธ์ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่จำเป็นต้องมีในวัยรุ่น

จากการศึกษาการพัฒนาร่างกายต่างๆ ของวัยรุ่นสามารถสรุปได้ว่า วัยรุ่น คือวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา สามารถเข้าใจเหตุผลและมีมุมมองที่เป็นนามธรรมได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งอยู่ในช่วงอายุของวัยรุ่นตอนต้นอันเป็นช่วงที่กำลังพัฒนาด้านสติปัญญาอย่างรวดเร็ว และถือว่าพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กพัฒนาขึ้นสู่ระดับวุฒิภาวะ เป็นผู้ชอบคิดอยากรู้อยากเห็น ต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังความคิดเห็นของตน มีอุดมคติ หัวรุนแรง ต้องการให้สังคมยอมรับ จากลักษณะดังกล่าวของวัยรุ่นอาจส่งผลต่อ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

3. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

3.1 ความหมายของวินัยในการเรียน

แนวคิดที่เกี่ยวกับการมีวินัยในการเรียน มีนักการศึกษาให้ความหมาย หรือคำจำกัดความ คำว่า วินัยในการเรียนของนักเรียน ไว้ดังนี้

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ (2529: 2-63) ได้กล่าวถึงวินัยในการศึกษาไว้ว่า การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผน มีเหตุผลและเป้าหมาย ในการเพิ่มพูนความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง โดยการจัดตารางเวลาไว้สำหรับศึกษาเล่าเรียน และการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามตารางดังกล่าวได้ มีความตั้งใจเล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอในทุกๆ วิชา มีการเตรียมตัวอ่านบทเรียน

มาก่อนที่จะถึงเวลาเรียนและทบทวนบทเรียนทุกครั้ง ภายหลังจากการเรียน เข้าเรียนตรงเวลา ไม่ลอกคำตอบจากเพื่อน อีกทั้งต้องไม่เปิดโอกาสหรือยินยอมให้เพื่อนลอกคำตอบในเวลาสอบ มีการเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนและพร้อมสำหรับการใช้อุปกรณ์ตลอดเวลา

ประพันธ์ คำสามารถ (2550: 13) กล่าวว่า วินัยในการเรียน เป็นความสามารถของนักเรียน ในการที่จะควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง ให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับที่กำหนดไว้ เป็นแนวทางปฏิบัติของผู้ที่อยู่ในสังคมได้ปฏิบัติ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเอง และบุคคลอื่นในอนาคต รวมทั้งเพื่อให้เกิดความสงบสุขของตัวนักเรียนเองและส่วนรวม วินัยจึงมีความสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดระเบียบขึ้นในตัวนักเรียนเอง ลดความขัดแย้งกับผู้อื่น เกิดความสามัคคี มีการควบคุมตัวเองได้ดีขึ้นสามารถปรับพฤติกรรมในการแสดงออกให้ดีขึ้น มีบุคลิกภาพที่ดี รู้จักรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ดังนั้นถ้านักเรียนมีวินัยในการเรียน ก็จะทำให้สามารถปฏิบัติตามแผนและกฎข้อบังคับของโรงเรียน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความสงบเรียบร้อย

ดันฮิลล์ (Dunhill, 1964: 1, อ้างถึงใน ศราวุธ วงศ์ทอง, 2536: 18) ได้ให้ความหมายของวินัยในห้องเรียนหมายถึง สถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ที่เอื้อประโยชน์ให้ครู สามารถดำเนินบทเรียนโดยปราศจากเสียงรบกวนใดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน

จำเนียร ศิลพานิช (2538: 102) กล่าวว่า วินัยในชั้นเรียนหมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆ อันเกิดจากความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ ที่มองเห็นคุณค่า ซึ่งการปฏิบัติจะดำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคน รวมทั้งเป็นเครื่องยืนยันสิทธิของนักเรียนทุกคนในชั้นเรียน

ภิญโญ สาร (2519: 208) ให้ความหมายวินัยในการเรียนไว้ว่า หมายถึง ระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม หรือบางที่ยังไม่ได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแต่เป็นความคาดหวังของครู ให้นักเรียนวางตัวหรือประพฤติตน ตั้งแต่เข้าในห้องเรียน ในบริเวณโรงเรียนและนอกโรงเรียนซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนได้แก่ การตั้งใจฟังครูสอนการพูดคุยกัยถามครู เมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจบทเรียน การมีสมาธิในการเรียนไม่ออกแวกไม่เหม่อลอยตอบคำถามที่ครูสอนได้ การทำการบ้านส่งครู การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนเช่นห้องสมุดศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน ได้แก่ การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เช่นการอ่านหนังสือเพิ่มเติมนอกจากหนังสือเรียน หนังสือพิมพ์นิตยสาร อินเทอร์เน็ตและสื่อการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน เช่นห้องสมุดศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ และค้นคว้าหาความรู้ภายนอกโรงเรียนอย่างเหมาะสมชอบฟังข่าวสาร พูดคุยและซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน เพื่อหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ในชั้นเรียน

จากการการศึกษาเอกสารความหมายของวินัยในการเรียนข้างต้นนี้ สามารถสรุปความหมายของวินัยในการเรียนได้ว่า พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียน ในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน เกี่ยวกับการเรียน ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้านได้แก่ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ได้แก่ การเข้าห้องเรียนตรงเวลา มีอุปกรณ์ที่พร้อมในการเรียน การตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังครูสอน ชักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในบทเรียน การมีสมาธิในการเรียน ไม่วอกแวก ไม่พูดคุยกับเพื่อน ไม่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่น ขณะที่ครูสอนทำงานส่งทันตามเวลาที่กำหนด เป็นต้น และพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียน เช่น ห้องสมุด ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียน จัดตารางสอนก่อนมาเรียน การเรียนพิเศษ การเข้าค่ายทางวิชาการ การจัดเวลาในการแสวงหาความรู้ การอ่านหนังสือเพิ่มเติมนอกจากหนังสือเรียน การแสวงหาความรู้จาก อินเทอร์เน็ต และสื่ออื่นๆ การรับฟังข่าวสาร พูดคุยและชักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน เพื่อหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ในห้องเรียน

3.2 ขอบเขตของพฤติกรรมวินัยในการเรียน

ศรารุช วงศ์ทอง (2536: 5) ได้กล่าวถึง ขอบเขตของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยสามารถที่จะจำแนกออกเป็น 2 พฤติกรรมหลัก ดังนี้

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่ การไม่แหยมเพื่อน ไม่ส่งเสียงดัง ไม่นำสิ่งของมาเล่น ไม่ลุกเดินจากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่พูดสอดแทรกครู
2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่ การทำงานที่ครูมอบหมาย ไม่ลุกเดินจากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน และไม่คุยกัน

จากขอบเขตของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พอที่จะประมวลโดยองค์รวม เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและครอบคลุมในแต่ละประเด็นที่เป็นพฤติกรรมหลัก โดยอิงอยู่บนพื้นฐานทางธรรมชาติในบทบาทของทั้งครูและนักเรียนที่สามารถเกิดขึ้นได้ในห้องเรียน พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน จึงมีขอบเขตของพฤติกรรมใน 3 ลักษณะ ดังนี้ ลัดดา บุญทรง (2548: 53)

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเตรียมความพร้อม ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเริ่มต้นแต่ละวัน
2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการแจกอุปกรณ์หรือเอกสารการเรียน
3. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนก่อนเริ่มต้นบทเรียน

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเรียนการสอน ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนขณะครูกำลังสอน
2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนเมื่อครูถูกรบกวนขณะที่ครูกำลังสอน

พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการทำงาน ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนขณะนั่งทำงานรายบุคคล
2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนขณะอยู่ในกลุ่มย่อย
3. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนขณะอยู่นอกกลุ่มย่อย
4. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนเมื่อการทำงานของนักเรียนเสร็จสมบูรณ์

3.3 ความสำคัญของการมีวินัยในการเรียน

วินัยในการเรียนถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ นักเรียน สามารถประสบความสำเร็จในเรื่อง การเรียนของตนเอง ดังมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

มาลี จูทา (2542: 281-283) กล่าวว่า วินัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน ถ้าเด็กขาดวินัย การเรียนการสอนย่อมจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร วินัยของนักเรียนจะดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติของครู วินัยเป็นเรื่องสรรสภาพของครูที่จะทำให้เกิดความสัมพันธที่ดี กับนักเรียนและ การดำเนินงานภายในห้องเรียน ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนบังเกิดผลดีต่อการเรียน และตัวครูเอง สามารถแนะนำและช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหา ได้ปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดี ครูบางคนสอนเด็ก เป็นกลุ่มได้ แต่บางคนก็สอนไม่ได้ ทั้งนี้ย่อมเกิดจากเรื่องวินัยทั้งสิ้น ในปัจจุบันวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ของวินัยเรามุ่งในด้านคุณค่าของการศึกษา และหลักการที่ทำให้เด็กมีวินัยสำหรับตน มิใช่ต้องการ ให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยในโรงเรียนแต่เพียงอย่างเดียว เราต้องพยายามฝึกเด็กให้มีพัฒนาการ ที่สมบูรณ์ทุกด้าน และจะต้องฝึกเด็กให้รู้จักวิธีที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง

พุทธิตา ดอนพุงไพร (2550) พบว่า ความมีวินัยจะช่วยทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง ก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวนักเรียนและสังคมที่เกี่ยวข้อง การปลูกฝังการมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่จำเป็น และควรปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีแก่เด็ก และผู้ที่มีหน้าที่อันสำคัญต่อ การดำเนินการเสริมสร้างวินัยให้แก่เด็กนักเรียน ซึ่งจะเป็นเยาวชนของชาติที่สำคัญก็คือพ่อแม่ ผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนมากที่สุด รองลงมาก็คือสถาบันการศึกษา คือ โรงเรียน แต่เนื่องจากสภาพปัจจุบัน พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องดิ้นรน ขวนขวายในการทำมาหากิน ไม่มี เวลาต่อการสั่งสอนบุตรหลานมากนัก จึงเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะช่วยพัฒนาอุปนิสัยของนักเรียน ให้ดี ดังนั้น การปลูกฝังและเสริมสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์ด้านความมีวินัยให้แก่ นักเรียน ในสถานศึกษา จึงเป็นหลักการที่เหมาะสมด้วยเหตุผล (ประยงค์ วงษ์ดี, 2554)

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2544: 7-8) ได้กล่าวถึงความสำคัญวินัยของนักเรียน ว่าโรงเรียนหรือสถานศึกษาทุกแห่งจำเป็นต้องเสริมสร้างและปลูกฝังนักเรียนของตนให้เป็นผู้มีวินัยทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนของตนสามารถปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียน และสังคมทั่วไป สามารถควบคุมดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข อันจะมีผลทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินกิจการต่างๆ ไปได้ด้วยความสงบเรียบร้อย และนักเรียนเองก็สามารถทำการศึกษเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่นปราศจากความเดือดร้อนวุ่นวาย อันเกิดจากการที่นักเรียนขาดวินัย ยิ่งกว่านั้นการที่โรงเรียนสามารถปลูกฝังนักเรียนของตนให้สามารถประพฤติตนในทางที่ถูกที่ควรได้ด้วยตัวของเขาเอง ย่อมจะช่วยให้เด็กเจริญเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเอง และแก่สังคมเป็นส่วนรวมในอนาคต

usubel (1986: 185, อ้างถึงใน จินตนา ชาญเขียว, 2545: 12) กล่าวว่า วินัยเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งทำหน้าที่ที่สำคัญในการฝึกเยาวชน และกล่าวถึงความสำคัญของการมีวินัยไว้ 5 ประการดังนี้

1. วินัย มีความจำเป็นต่อกระบวนการทางสังคม เพื่อให้เรียนรู้การยอมรับมาตรฐานของสังคม และวัฒนธรรมต่างๆ ของสังคม
  2. วินัย มีความจำเป็นต่อการสร้างคนให้มีบุคลิกภาพ ที่เหมาะสม และมีวุฒิภาวะ เช่น ฝึกให้มีการควบคุมตนเองการพึ่งพาตนเองเป็นต้น
  3. วินัย ฝึกให้คนเป็นผู้มีศีลธรรม เชื่อฟัง พัฒนาความรู้สึกผิดชอบ ชั่วดีและความมีเหตุผล
- วินัย มีความจำเป็นต่อความรู้สึกปลอดภัยของเด็ก และมีความจำเป็นต่อการออกกฎข้อบังคับต่างๆ ด้วยวินัย สอนให้เกิดความรู้ความชำนาญที่จะร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในสังคมโดยเฉาะความรู้ ความชำนาญในเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมสังคมให้เกิดความรู้ด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะทำให้การปฏิบัติต่อผู้อื่นเป็นไปอย่างราบรื่น ยังผลให้เกิดประโยชน์สมความมุ่งหมาย

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2520: 18-19) กล่าวว่า วินัยเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นใช้ในการพัฒนาการของเด็ก วินัยเป็นเครื่องช่วยในการแนะแนว ความประพฤติอย่างรับผิดชอบของเด็กในอนาคต ผู้ที่ตั้งระเบียบวินัยได้แก่ พ่อ แม่ และครูอาจารย์ วินัยที่ตั้งขึ้นและใช้บังคับเด็กจะเป็นลักษณะแบบแผน ความประพฤติที่ผู้ใหญ่ต้องการให้เด็กประพฤติทั้งสิ้น การตั้งวินัยต้องทำด้วยความระมัดระวัง และกฎต่างๆ ต้องทำด้วยความเข้าใจธรรมชาติของเด็ก เพราะวินัยที่ใช้ได้ผลกับวัยเด็กอาจใช้ไม่ได้ผลกับวัยเด็กโต เนื่องจากการรับรู้สิ่งแวดล้อมต่างกันมากการตั้งวินัยจะต้องมีความพอดีกับขั้นพัฒนาการของเด็ก

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540: 20) กล่าวว่า นักจิตวิทยาและนักสังคมวิทยา เชื่อว่าวินัยมีพื้นฐานมาจากวัยแรกของชีวิต มีการเรียนรู้การเลียนแบบและฝึกฝนจากบุคคล และสังคมที่แวดล้อมไปพร้อมๆ กับการปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่องจนเกิดการซึมซับคุณธรรม

ขึ้นภายใน ทำให้เกิดพฤติกรรมจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคล คนส่วนมากเห็นว่าวินัยเกิดจากการดูแล ควบคุม ในระยะแรกที่ได้กัยเยาว์ การกระทำเป็นแบบอย่างที่ดีและการแนะนำบอกกล่าว ด้วยเหตุผล โดยไม่รู้สึกว่าถูกบังคับนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อสร้างความเคยชินที่ดีและเกิดความเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม ส่วนมากการใช้วินัยภายนอกมักเกิดในลักษณะของภาวะจำยอมเกรงกลัวอำนาจและการลงโทษ มักถูกควบคุมให้ปฏิบัติหรือเสริมแรง เช่น ให้อ่านหนังสือหรือลงโทษทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะจำใจไม่เต็มใจ เมื่อเด็กเริ่มมีเหตุผล สามารถเข้าใจผลของการกระทำที่เกิดขึ้นและรู้จักคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นและประโยชน์สุขของส่วนรวม การพัฒนาวินัยโดยใช้เหตุผลให้เด็ก มีส่วนร่วมในการกำหนดข้อตกลง กฎเกณฑ์หรือระบบระเบียบและช่วยกันดูแลให้ปฏิบัติตามข้อตกลงเท่านั้น เพื่อความสงบสุขจะช่วยฝึกให้เด็กควบคุมตนเองเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวมนับว่าเป็นการพัฒนาวินัยในตนเองที่ทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าของตนเอง

ไพฑูริย์ หงษ์แพง (2549: 21) ได้สรุปเกี่ยวกับความสำคัญของวินัยนักเรียน ไว้ว่า โรงเรียนหรือสถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานด้านวินัยนักเรียน ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเอง เพราะเมื่อนักเรียนมีวินัยในตนเองก็สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบแบบแผนได้ ก็จะช่วยให้นักเรียนเติบโตเป็นพลเมืองดีของชาติ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมในระบอบประชาธิปไตยของไทยให้มีความสงบเรียบร้อย และอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

กฤษจา ดอนทอง (2549: 54) ก็ได้สนับสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของครูในการพัฒนาระเบียบวินัยให้กับนักเรียนนักศึกษาว่า ครูมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อความมีวินัยของนักเรียนนักศึกษา ในฐานะที่เป็นผู้ช่วยเหลือดำเนินการให้เด็กประพฤติเป็นไปตามระเบียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูทุกคนในโรงเรียนก็ควรที่จะมีส่วนร่วมรับรู้ เข้าใจ และพิจารณาระเบียบของโรงเรียนร่วมกัน ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกพร้อมทั้งยอมรับฟังความคิดเห็นและการกระทำของผู้เรียน ครูมีความกระตือรือร้นที่จะสอนและให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมการเรียนและการประเมินผล เป็นต้น

จากการศึกษาแนวคิดเรื่องวินัยสามารถสรุปได้ว่า วินัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควบคุมให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตน ตามกฎระเบียบแบบแผน กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งเรียกว่า วินัยในการเรียน หากนักเรียนมีวินัยในการเรียนก็จะส่งผลดีต่อการเรียนของตนเองและส่วนรวม ทำให้เกิดความเรียบร้อย มีระเบียบแบบแผนในการเรียน แต่ ถ้านักเรียนขาดวินัยในการเรียน ก็จะส่งผลต่อการเรียนของตนเองไม่สามารถปฏิบัติตนตามระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ ซึ่งอาจส่งผลในด้านลบทั้งด้านการเรียนของตนเองและส่วนรวม

3.4 ลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียน

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวความคิดการมีวินัยในการเรียน จากงานวิจัย นักการศึกษาหลายท่าน ที่กำหนดคุณลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียน ต้องมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

บาร์ค (Baruch, 1949: unpagged, อ้างถึงใน อุไรวรรณ สวัสดิ์, 2551: 15) กล่าวถึง ผู้มีวินัยในการเรียนจะมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความรับผิดชอบ
3. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม

ออซูเบล (Ausubel, 1968: 460, อ้างถึงใน เกศริน วงษ์มัน, 2553: 60) กล่าวว่า ผู้มีวินัยในการเรียน จะมีคุณลักษณะดังนี้

1. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. พึ่งตนเองได้
4. ควบคุมอารมณ์ได้
5. อุดหนุน

วิกกินส์ (Wiggins, 1971: 289, อ้างถึงใน เกศริน วงษ์มัน, 2553: 60) กล่าวถึงการศึกษาของโกซ์ (Gough) ซึ่งได้ศึกษาการควบคุมตนเองและการมีวินัยในการเรียน และพบว่า ผู้ที่มีวินัยในการเรียนสูง จะมีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีความรับผิดชอบมาก
2. มีความวิตกกังวลน้อย
3. มีความอดทน
4. ประพฤติตนอย่างมีเหตุผล

แบนดูรา (Bandura, 1986: unpagged, อ้างถึงใน เกศริน วงษ์มัน, 2553: 60) ได้กล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีวินัยในการเรียนไว้ดังนี้

1. มีความสามารถควบคุมอารมณ์
2. มีความสามารถในการต้านสิ่งยั่วยุ
3. มีความคาดหวังความสามารถของตน
4. มีการตั้งเป้าหมาย
5. ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม
6. สามารถชะลอการได้รับความพึงพอใจ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 17) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีวินัยในการเรียนไว้ว่ามีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นคนตรงต่อเวลา
2. มีความละเอียดรอบคอบ
3. รู้จักหน้าที่และกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี
4. มีความเพียรพยายามใช้ความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่
5. เคารพต่อระเบียบ กฎเกณฑ์และวินัยในตนเอง
6. มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ โดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัว
7. ยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น
8. มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับปัญหา
9. ไม่ปดงานที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติไปให้ผู้อื่น
10. ช่วยเหลือกลุ่มในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542: 64) กล่าวถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีวินัยในการเรียนไว้ว่า ในการเรียนรู้อาการต่างๆ ผู้มีวินัยในการเรียนต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะดังนี้

1. มีความรับผิดชอบ
2. มีความตั้งใจจริง
3. มีความอดทน
4. มีความซื่อสัตย์สุจริต
5. เป็นคนตรงต่อเวลา
6. เป็นคนมีระเบียบ และยอมรับการกระทำของตน

สมบุรณ์ สิงห์คำปอง (2542: 38) กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียนมีพฤติกรรมแสดงออก ดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. ความเป็นผู้นำ
3. มีความรับผิดชอบ
4. มีความตรงต่อเวลา
5. เคารพสิทธิของผู้อื่น
6. มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม
7. มีลักษณะมุ่งอนาคต
8. มีความซื่อสัตย์สุจริต

สินีนาฏ สุทธรจินดา (2543: 20) กล่าวถึง พฤติกรรมของผู้มีวินัยในการเรียนไว้ ตามคุณลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การปฏิบัติตามตามกฎระเบียบของสังคม
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความตั้งใจจริง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ได้
5. มีความอดทน
6. ตรงต่อเวลา
7. มีความรับผิดชอบ
8. มีความเป็นผู้นำ

สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา (2549: 24) ได้ระบุ พฤติกรรมบ่งชี้ด้านความมีวินัยไว้ดังนี้

1. มาโรงเรียนทันเวลา
2. ปฏิบัติตามระเบียบของสถานศึกษา
3. รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย
4. สุภาพเรียบร้อยมีสัมมาคารวะ
5. มีมารยาทในการรับประทานอาหาร

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 19) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีวินัยในการเรียน ไว้ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีวินัยในการเรียน ดังนี้

1. ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน
2. ปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด
3. เข้าร่วมกิจกรรมกับสถาบันต่างๆ
4. เอาใจใส่สุขภาพของตนเอง
5. ตรงต่อเวลา
6. ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
7. ช่วยเหลือผู้อื่นตามความสามารถ
8. เคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ปกครอง
9. ซื่อสัตย์ไว้ใจได้

3.4.1 ลักษณะของพฤติกรรมในชั้นเรียนที่ดี

1. นักเรียนนั่งตามที่อย่างธรรมดาไม่เดินไปเดินมา
2. ไม่เห็นหน้าหันหลังคุยกันขณะที่มีกิจกรรมการเรียนการสอน

3. นักเรียนทุกคนตั้งใจเรียนตั้งใจฟังคำอธิบายจากครู
4. ปรึกษากันบ่อยๆ ในเวลาทำงานร่วมกันเกรงใจผู้อื่น
5. รู้จักผิดชอบในหน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี
6. ทำงานมีระเบียบ
7. เข้าใจสิทธิหน้าที่ของตนเอง
8. เคารพนับถือในความคิดของผู้อื่น

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในการเรียนของนักการศึกษา สามารถสรุปได้ว่า คุณลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียน หมายถึง การแสดงออกถึงความตั้งใจในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการเรียนของตนเองคือ ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของห้องเรียนของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด เข้าร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียนและสถาบันต่างๆ ตรงต่อเวลา สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ มีความอดทน มีการทบทวนบทเรียน มีแบบแผนกฎเกณฑ์ และสามารถปฏิบัติตามแผนในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของตนเอง

3.5 แนวทางในการปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในการเรียน

วินัยในการเรียน ถือเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ทุกประเภท ในการพัฒนา ประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้น ต้องเริ่มที่การพัฒนาคนให้มีคุณภาพก่อน ด้วยการปลูกฝังความมีวินัยในการเรียนให้แก่เยาวชน ดังนั้นการปลูกฝังและเสริมสร้างวินัยในการเรียนให้นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย จึงเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ควบคู่ไปกับคุณธรรมจริยธรรมได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพสูง เพราะการจัดการศึกษาในโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย มีอิทธิพลต่อการปลูกฝังวินัยในการเรียนให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนได้ ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

ข้าเลื่อง วุฒิจันทร์ (2522: 76 - 77) กล่าวว่า การส่งเสริมปลูกฝัง และพัฒนาวินัยในการเรียนของนักเรียนต้องอยู่ในปัจจัยดังต่อไปนี้

1. สถาบันที่มีส่วนในการพัฒนาวินัยในการเรียน สถาบันที่มีส่วนในการพัฒนา วินัยในการเรียน ได้แก่ ครอบครัว การศึกษา ศาสนา ฯลฯ ซึ่งบุคคลต่างๆ ในสถาบัน เหล่านี้จะต้องร่วมมือและช่วยหรือในการพัฒนาวินัยให้แก่เยาวชนไทย
2. วิธีพัฒนาวินัยในการเรียนให้แก่เด็กนั้น ก่อนอื่นเราควรจะทราบว่าวินัยที่จะปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก ควรจะมีลักษณะอย่างไร ซึ่งได้มีผู้เสนอแนะแนวทาง สำหรับการมี วินัยที่ดีควรปลูกฝังไว้ ดังนี้คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดี เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย
2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีงามของคน
3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. เมื่อฝึกบ่อยๆ จนเป็นนิสัย จะช่วยให้การงานสำเร็จเรียบร้อยและรวดเร็ว

ดวงเดือน พันธุนาวิน (2523: 63 - 65) ได้เสนอแนะวิธีการปลูกฝังวินัยในการเรียนให้นักเรียน ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็ก โดยครอบครัวและผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้การศึกษาควรให้การอบรมเลี้ยงดูที่ดีที่สุด คือการให้ความรักความเข้าใจเป็นเครื่องสนับสนุน อีกทั้งมีการใช้เหตุผลรวมทั้งการควบคุมอย่างพอเหมาะ ไม่บังคับมากเกินไปนั่นคือ ควรใช้การอบรม เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
2. การฝึกอบรมเพิ่มเติม โดยถ่ายทอดวินัยการเรียน ให้แก่เด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม คือการให้ความรู้ คำแนะนำ การลงโทษ การให้รางวัลในพฤติกรรมต่างๆ ที่เด็กกระทำ อีกทั้งผู้ใหญ่ควรประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี สำหรับเด็กในการเรียนแบบ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2536: 12) ได้แนะแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในการเรียนดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่มีการผ่อนคลาย
2. ให้โอกาสเด็กริเริ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระ
3. สนับสนุนให้เด็กมีโอกาสคิดและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล
4. เปิดโอกาสให้เด็กช่วยกันสร้างข้อตกลง
5. แสดงความชื่นชมเมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อตกลง ให้กำลังใจ และช่วยเหลือเด็กที่ยังไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลง
6. ทบทวนสิ่งที่เด็กกระทำ โดยการถามหรือชมเชย

สุทธิชัย แสงบุญมี (2537: 11) กล่าวเกี่ยวกับการปลูกฝังความมีระเบียบวินัยในการเรียน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของสังคมมีความสำคัญดังนี้

1. เรียนรู้มาตรฐานการกระทำ หรือความประพฤติที่สังคมยอมรับ
2. มีวุฒิภาวะทางด้านต่างๆ เพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพดี เช่น เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความสามารถในการพึ่งตนเอง มีความสามารถในการควบคุมตนเองเป็นผู้มี ความมั่นคงทางอารมณ์ และอดทนต่อความคับข้องใจได้
3. มีมโนธรรมที่ดี มีศีลธรรม
4. มีความปลอดภัยทางอารมณ์

ณัฐพร สตาภรณ์ (2540: 27) กล่าวว่า การเสริมสร้างวินัยในการเรียนให้แก่ เยาวชน ควรเป็นวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเต็มใจ มากกว่าวินัยที่มีรากฐานมาจากคำสั่งการบังคับ หรือการลงโทษ และควรได้รับการฝึกให้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเยาว์เป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540: 47) กล่าวว่า วินัยจะเกิดขึ้นกับ นักเรียนก็ต่อเมื่อครูส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจนเป็นนิสัยโดยดำเนินการสร้าง กฎเกณฑ์ในห้องเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการควบคุมตนเอง พร้อมกับรู้ขีดจำกัด เช่น ไม่ทำร้ายรังแกเพื่อน ไม่ลักขโมยของผู้อื่น ครูชี้แนะแนวทางออกเมื่อนักเรียนทำผิดจนนักเรียน เกิดความรู้ว่าตนเองควบคุมปรับปรุงแก้ไขโดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้ตนเองและผู้อื่นได้ ดังต่อไปนี้

1. ควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ รักความจริง ไม่พูดปด
2. รับผิดชอบในกิจวัตรประจำวันของตนเอง
3. สามารถทำกิจกรรมสำเร็จด้วยตนเอง
4. มีระเบียบ วินัย และตรงต่อเวลา
5. ปฏิบัติตามข้อตกลง กติกาได้อย่างถูกต้อง
6. เคารพสิทธิ หน้าที่ ของกันและกัน

จากการปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในการเรียนที่มีผู้กล่าวไว้ สามารถสรุปได้ว่าการปลูกฝังหรือเสริมสร้างการมีวินัยในการเรียนให้กับนักเรียนนั้น มิใช่หน้าที่หรือความรับผิดชอบของผู้ใดผู้หนึ่ง หรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องอาศัยความร่วมมือและความรับผิดชอบจากหลายฝ่ายด้วยกัน โดยควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จนเป็นนิสัยตั้งแต่การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ มาตรฐานการ กระทำ หรือความประพฤติที่สังคมยอมรับ เรียนรู้ในการควบคุมตนเองให้ประพฤติตามระเบียบแบบแผน ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนและในเรื่องทั่วไป รับผิดชอบในกิจวัตรประจำวันเรื่องการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ตามระเบียบปฏิบัติ ตามกติกา ข้อตกลง ได้อย่างถูกต้อง

3.6 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน

การพัฒนาคุณภาพของคน เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ การปลูกฝังวินัยในการเรียนให้นักเรียน โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก เป็นการสร้างเยาวชนที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อสังคมและประเทศชาติ มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียนไว้ดังนี้ คือ

โครว์ และโครว์ (Crow and Crow, 1962: 398, อ้างถึงใน เกศริน วงษ์มัน, 2553: 85) กล่าวว่า การสร้างวินัยในการเรียนให้กับ นักเรียนจะเป็นการถ่ายทอดการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขา เพื่อให้มีพฤติกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงตนเองและคนอื่นๆ ด้วยการ

สร้างวินัยในการเรียน ให้กับตนเอง จะช่วยทำให้เขาได้กระทำการที่สังคมยอมรับ เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาจะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

ซ้ำเลื่อง วุฒิจันทร์ (2522: 84 - 85) และกรมวิชาการ (2545: 21) ได้สรุปคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน ดังนี้ คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดี เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย
2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีงามของคน
3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. เมื่อฝึกบ่อยๆ จนเป็นนิสัย จะช่วยให้การทำงานสำเร็จเรียบร้อย และรวดเร็ว

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543: 35) กล่าวว่า วินัยจะช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติ ในแนวทางเดียวกันเพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้ว การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมแต่ละกลุ่มก็ย่อมจะวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละบุคคลจะมี ความแตกต่างกัน ทั้งในระดับการศึกษา ความรู้จิตใจ การอบรมเลี้ยงดู และความต้องการในด้านต่างๆ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันถ้าคนในสังคมนั้นๆ มีวินัยในตนเอง จะทำให้บุคคลนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุผล มีความอดทนมั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนายุทธวินัยในตนเองแก่เด็กหรือเยาวชน จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยทำให้เด็กหรือเยาวชน รู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้อง มีเหตุผลและเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมอยู่อย่างมีความสุข ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่ และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่มีผู้ศึกษาค้นคว้าดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน คือ ความมีวินัยในการเรียนนั้นช่วยกำหนดทิศทางให้นักเรียนในโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ประพฤติปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ไปในแนวทางเดียวกัน เพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจาก วินัยในการเรียนแล้ว การเรียนการสอนก็จะเกิดปัญหาสับสนวุ่นวาย เพราะนักเรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในระดับความรู้ จิตใจการอบรมเลี้ยงดู และความต้องการด้านต่างๆ ในขณะที่เดียวกัน ถ้านักเรียนมีวินัยที่เกิดขึ้นภายในจิตใจขึ้นมา จะทำให้นักเรียนนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุผล มีความอดทน มีความมั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้ สามารถอยู่ในโรงเรียนร่วมกันได้อย่างสงบสุข การจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยเกิดผลดีต่อการเรียนของตนเองและส่วนรวม

3.7 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการมีวินัยในการเรียน

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเอง โดยอาศัยทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของนักจิตวิทยา ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.7.1 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของ เมารเอร์ (Mowrer)

การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลแต่ละคนนั้น นักทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่า จะต้องมียุทธศาสตร์มาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้น คือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ทารกและเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดู โดยการเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกและเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการเกิดวินัยของเมารเอร์ (Mowrer, อ้างถึงใน สินีนาฏ สุทธจินดา, 2543: 20-22) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมารเอร์ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็กคือ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น ทิวก็ไม่ได้กินนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ยุ้งกั๊กก็มีผู้ปิดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมากและติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งก็คือการปรากฏตัวของบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบำบัดความต้องการของเด็กกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู เป็นสิ่งควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็ก จึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู ก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ เด็กจึงเกิดความรักและพอใจในบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน ซึ่งเมารเอร์เชื่อว่าการรักและพอใจบิดามารดานั้น จะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้ โดยมีความสุข ความพอใจที่ได้รับการบำบัดความต้องการมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น เมื่อทิวก็ไม่ได้กิน หรือได้กินนมไม่ทิว เด็กก็จะไม่เกิดความพอใจ เด็กก็จะไม่มีรากฐานในการที่จะเรียนรู้ ที่จะรักและพอใจบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน นั่นก็คือ บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็ก ก็คือบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งอาจจะเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้ ความรักและความผูกพันของเด็กก็นำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนเด็ก หรือมีการกระทำหรือพูดจาอย่างไร ก็จะเกิดการทำตามหรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำตามที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่เห็นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุขความพอใจได้เอง อันเป็น

ลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตนเอง โดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดู
 ตนของเด็ก จะทำทั้งที่ดีและไม่ดีเท่าๆ กันตราบเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ
 เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสบขุหรือเสมอ เมื่อเด็กสบขุหรือบ้างก็จะมีมีความสุขพอใจ เพราะเป็น
 ลักษณะของผู้ที่ตนรักตนพอใจมาก่อน ความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้ เมารเรอร์เชื่อว่าเป็น
 ลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิตของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุ
 ประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะ
 ทางจิตอย่างสมบูรณ์ จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตน ให้ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผล
 ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อเกิดความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัวในการมีความรัก
 และในการมีอารมณ์ต่างๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือขาดการควบคุมตนเอง ก็เพราะไม่ได้
 ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำ และกลายเป็น
 ผู้ทำผิดกฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรเรื้อรัง
 หมดโอกาสที่จะแก้ไข ดังนั้น จากทฤษฎีของเมารเรอร์ การเกิดวินัยในตนเองนั้น พื้นฐานที่ดี คือ
 ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา โดยมีความรัก ความห่วงใยซึ่งกันและกัน ตลอดจนการอบรม
 เลี้ยงดูสั่งสอน เพื่อเติบโตขึ้นและพัฒนาขึ้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจิตสำนึกนั้นจะแสดงพฤติกรรม
 ที่ติงามสืบต่อไป

จากการศึกษาทฤษฎีของเมารเรอร์ (Mowrer) พบว่า การที่บุคคลใดๆ จะมีลักษณะ
 การเกิดวินัยในตนเองเป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตนั้น จะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารก
 อย่างมีความรัก ความอบอุ่น และผ่านการอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบที่ติงามจากผู้เลี้ยงดู
 ตนเอง จึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคลนั้น และกลายเป็นพฤติกรรม
 ที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลนั้น

3.7.2 ทฤษฎีแรงจูงใจทางหลักจริยธรรมของ Peck and Havighurst

ทฤษฎีแรงจูงใจทางหลักจริยธรรมของ Peck and Havighurst กล่าวว่า การที่บุคคล
 จะกระทำพฤติกรรมทางจริยธรรมต่างๆ นั้นความต้องการกระทำเป็นสาเหตุสำคัญ เพค และแฮวิกเฮิสต์
 (Peck and Havighurst, n.d., อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2527: 64) ก็เห็นความสำคัญนี้ และ
 เชื่อว่าการควบคุมของอีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการ
 แสดงพฤติกรรม เพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโก้ในบุคคล
 จะมีมากหรือน้อยก็ได้ และแต่ละบุคคลจะมีพลังควบคุมอีโก้และซูเปอร์อีโก้ ในส่วนผสมที่ไม่เท่ากัน
 และอาจแบ่งบุคคลตามลักษณะทั้งสองนี้ร่วมกันออกเป็น 5 ประเภท คือ

1) พวกปราศจากจริยธรรม หมายถึง พวกที่มีพลังทั้งสองน้อยมาก โดยบุคคล
 จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียวเป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ บุคคลประเภทนี้
 ถูกควบคุมโดยเห็นแก่ตัวของตนเอง

2) พวกเขาแต่ได้ หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้ต่ำ แต่พลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มีมากขึ้น แต่จัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้ยังจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ตัวเอง เป็นคนไม่จริงใจ ลักษณะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และในคนบางประเภทจะติดตนไปจนตาย

3) พวกเขาขบถตาม หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้ต่ำ เหมือนสองประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากกว่า คืออยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม

4) พวกเขาตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้ในระดับปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มาก จะเป็นผู้ยอมรับเกณฑ์และค่านิยมของสังคมเข้าไปในลักษณะของตนเอง จะเป็นผู้ตามกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างเคร่งครัด เห็นว่ากฎเกณฑ์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แม้จะก่อผลเสียต่อคนอื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้จะเป็นหลักของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในการกระทำและความเชื่อ คนอื่นเห็นได้ง่าย แต่ขาดความยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผล คนประเภทนี้จึงยังเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

5) พวกเขาเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล คือ บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้มาก และในขณะที่เดียวกันก็มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากด้วย ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลระหว่าง การทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม และความสมเหตุสมผล โดยยึดการเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล ไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของสังคม หรืออยู่ใต้อิทธิพลของสังคมอย่างปราศจากเหตุผล บุคคลประเภทนี้ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลเพื่อผู้อื่น และพร้อมที่จะร่วมมือกับสังคม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากในสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่า เป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาสูงสุดของมนุษย์

เมื่อพิจารณาทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและฮาวิกเฮิร์ส จะเห็นความสอดคล้องกันของทั้งสองทฤษฎี คือ ในทฤษฎีของแมเรอร์ แสดงให้เห็นว่า การวางพื้นฐานให้เกิดวินัยในตนเองเริ่มมาจากการเลี้ยงดู ตั้งแต่แรกจนเกิดความผูกพัน และเกิดความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนของผู้ปกครองหรือเลียนแบบ เด็กจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนกลายเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเอง ส่วนทฤษฎีของเพคและฮาวิกเฮิร์สนั้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กเติบโตมาแล้ว ได้รับประสบการณ์และความรู้ทางจริยธรรมจากสังคม และรับเข้าไปในตนเองจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเอง หรือเกิดเป็นความมีวินัยในการเรียน จึงสามารถสรุปได้ว่ากำเนิดของความมีวินัยในการเรียนนั้น เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก และสะสมประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากครอบครัว โรงเรียน และสังคม พัฒนาเป็นพลังในการควบคุมตนเองในการเรียนรู้ หรือความมีวินัยในตนเองในการแสดงพฤติกรรมใดๆ อย่างเหมาะสมคือเป็นผู้ที่บรรลุวุฒิภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์

จากทฤษฎีต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า จากทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ พฤติกรรมการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวบุคคล โดยการเรียนรู้ทั้งจากภายใน และภายนอกตนเอง การตอบสนองจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ด้วยการแสดงออก ในรูปการกระทำต่างๆ ทั้งทางบวกและทางลบ ทั้งนี้การแสดงพฤติกรรม อยู่บนพื้นฐานและการเรียนรู้ ของแต่ละปัจเจกบุคคล ดังนั้นสถานศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญในการให้การเรียนรู้ ต่อนักเรียนจึงควรคำนึงถึงพฤติกรรมของนักเรียนและให้การเรียนรู้ที่ถูกต้องแก่นักเรียน เพื่อให้ นักเรียน มีพฤติกรรมที่อยู่ในสังคมได้อย่างเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

กังสตาล มนต์ฤทธานุกาพ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการวินัยในห้องเรียน ทัดตนต่อความมีวินัย พฤติกรรมการวินัยในห้องเรียนและการอบรม สั่งสอนของครู มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

McDermott, P. A. Mordell, M. and Stoltzfus, J. C. (2001) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนการสอนของนักเรียนในโรงเรียนสัณฐาติอเมริกันเกี่ยวกับ วินัยในชั้นเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สู่การเรียนรู้ด้วยอวัจนภาษา ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,268 คน ที่มีอายุระหว่าง 6-17 ปี พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียน

Alderman, M. K. (2013) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อความสำเร็จในการเรียน ความเป็นไปได้ในการจัดการเรียนการสอน ผลการศึกษาพบว่า การใช้กลยุทธ์เพิ่มแรงจูงใจในการ เรียนรู้ ประกอบกับสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน และมีวินัยในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

ธัญญรัตน์ โพธิสาร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะของสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า การได้รับการ สนับสนุนจากคนรอบด้าน สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลให้นักเรียนมีวินัย ในการเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า มีปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับ การเกิดวินัยในการเรียนของนักเรียน เช่นปัจจัยภายนอกได้แก่ การส่งเสริมวินัยในการเรียน จากครอบครัว การส่งเสริมวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ปัจจัยภายในตัวนักเรียนได้แก่แรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคต และผู้วิจัยคาดว่าลักษณะดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

มีผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้
 นุชศรา ถิตย์ประเสริฐ (2549: 7) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของนักเรียน ที่จะทำพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่ง ที่ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตามมาตรฐานสูงสุด หรือเป็นไปตามที่นักเรียนวางไว้ โดยนักเรียนได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ อดได้โดย การให้นักเรียนระบุว่า มีความมุ่งมั่นในการทำพฤติกรรมการมีวินัยมากเพียงไร ในการวิจัยครั้งนี้ วัดได้จากคะแนนการตอบแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดวงเดือน พันธมนาวิน (2539: 25) ได้ให้ความหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่น บากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรค เพื่อทำความดีและทำงานอย่างขยันขันแข็งตามเป้าหมายที่วางไว้

ปริยาพร อนุตรโรจน์ (2539: 24) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือแรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้ได้รับความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีความมานะ พยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรค ก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ

แม็คเคลแลน และคณะ (McClelland and Other, 1953, อ้างถึงใน ดารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ, 2533: 44) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนา ที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี หรือเป็นการทำให้ดีกว่าผู้อื่น เมื่อมีอุปสรรคขัดขวาง ก็จะพยายามฟันฝ่า และเมื่อประสบความสำเร็จจะรู้สึกสบายใจ แต่จะมีความวิตกกังวลเมื่อประสบกับความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (Murray, 1964, อ้างถึงใน สุพจน์ แก้วกล้า, 2534: 44) กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นความต้องการ ที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ ที่จะเพียรพยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1967, อ้างถึงใน วิวัน พาลีบุตร, 2558: 35) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า คือแรงจูงใจที่ทำให้บุคคล กระทำการเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันยอดเยี่ยม

เซคอร์ดและแบ็คแมน (Secord and Backman, 1964, อ้างถึงใน สุวรรณ ตรีชัน, 2530: 9) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า ถ้ามีการท้าทายเกี่ยวกับมาตรฐานความประพฤติของแต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูงจะพยายามอย่างมากเพื่อไปถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองก็จะมี ความพยายามน้อย

และไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่า บุคคล 2 จำพวกนี้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ดิงค์เมเยอร์ (Dinkmeyer, 1965, อ้างถึงใน ภูซงค์ เลหาศิริวงศ์, 2535: 33) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์และจะพยายามทำสิ่งที่ไม่ดีให้ดีขึ้น

แอทคินสัน (Atkinson, 1966, อ้างถึงใน เมธี โปธิพัฒน์, 2523: 13) อธิบายว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนเองจะได้รับการประเมินจากตนเองหรือบุคคลอื่น โดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจเมื่อกระทำสำเร็จหรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้

สลิต วงษ์สุวรรณ (2527: 14) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในงานเช่นเดียวกับ รุจิรา เยาวมาศ (2541: 13) ได้อธิบายว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวัง เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผล ที่ได้ตั้งไว้ ผู้ที่ประสบความสำเร็จจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึงหมายถึง การแสดงออกหรือการกระทำของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ มีการตั้งเป้าหมายที่เป็นไปได้ที่จะทำให้สำเร็จ มีความมุ่งมั่น ตั้งใจในการทำงาน มีความทะเยอทะยานที่ต้องการให้ผลงานออกมาเหนือผู้อื่น หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ให้ผลงานเป็นที่ยอมรับและเกิดความก้าวหน้าในงาน มีความพยายามและมุ่งมั่นในการเอาชนะอุปสรรคต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ เพื่อให้ผลการเรียนของตนเกิดประสิทธิภาพสูงสุดอันจะทำให้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง การวิจัยครั้งนี้คาดว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนและสามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

4.2 ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ถือว่าเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อความเจริญก้าวหน้าของหน่วยงาน กล่าวคือถ้าเราปรารถนาที่จะทำสิ่งใดให้สำเร็จนั้นคือ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทำให้เรามีความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มากขึ้น จะมีความรู้สึกวิตกกังวลเมื่อทำงานไม่ได้ผล และจะมีความสุขเมื่อประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และมีพลังที่จะทำงานอย่างเต็มที่ (McClelland, 1961: 207 – 256, อ้างถึงใน ดารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ, 2533: 44) ซึ่งคล้ายกับเพราพรรณ เปลียนภู (2542: 326) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เพราะเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดพลัง คือ มีความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง มีความพยายาม ตั้งใจเรียนและมีความตั้งใจ

อย่างแรงกล้าที่จะทำกิจกรรมให้ได้รับความสำเร็จจะเห็นได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์พึงมี โดยเฉพาะนักเรียน เพื่อจะได้มีจุดหมายในชีวิต มีความมานะพยายามตั้งใจเรียน เพื่อไปถึงจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งใจไว้

อภิญา ทหารวานิช (2552: 21) ให้ความสำคัญแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญ ดังนี้

1. บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จสูงและด้วย มาตรฐานที่ดีเยี่ยม มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำหรือไร้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ประสบความสำเร็จในงานที่เกี่ยวข้องกับการคำนวณ และภาษากับงานที่ต้องใช้ปัญญาในการคิดแก้ปัญหาดีกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำหรือไร้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง สามารถรักษาระดับผลการเรียนที่ดีของตนในระดับมัธยมศึกษาไว้ได้จนถึงระดับอุดมศึกษา

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญต่อบุคคลทั้งในด้านการศึกษาและอาชีพ เช่น ความสำเร็จทางการศึกษาจากสถาบัน หรือความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ด้านการดำเนินชีวิตส่วนตัวในสังคม เช่น การได้แต่งงาน หรือการบุคลิกภาพที่ดี ด้านการประกอบ กิจกรรมพิเศษ (เช่น การเล่นกีฬา หรือการให้บริการแก่สังคม) และด้านการประกอบดำเนินชีวิตในครอบครัว เช่น การเป็นพ่อแม่ หรือการมีความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว

วิทเทคเกอร์ (Whittaker, 1970 : 170, อ้างถึงใน เสถียร อุตวิท, 2551) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำให้เกิดพลังการแข่งขัน มีความมานะบากบั่นรวมทั้งมีจิตใจจดจ่ออยู่กับงานที่ทำ เกษตรชัย และ หมี (2550) กล่าวว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูงมักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอา ชนะอุปสรรค มีความพยายามที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผลได้มาตรฐาน ดีเยี่ยมกว่าคนอื่น ๆ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นคนที่มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ไม่ชอบเกียจงาน เป็นคนที่ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติ และเป็นคนที่มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นประเมินหรือบอกสิ่งที่เขาทำ ทั้งนี้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นเพราะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญในการกระตุ้นบุคคลให้มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น โดยนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ย่อมมีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเองให้เก่งและมีความรอบรู้มากกว่าคนอื่น ๆ มีความพยายามและความทะเยอทะยาน ในการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ทำสิ่งที่ปรารถนาให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง จึงมีโอกาที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญกร คำแวง (2552: 31)

จากความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เพราะเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดพลัง คือ มีความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง มีความพยายาม ตั้งใจเรียนและมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทำ กิจกรรมให้ได้รับความสำเร็จ ถ้านักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความมานะ และมุ่งมั่นที่จะศึกษาและเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จให้จงได้

4.3. ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แม็คเคลแลนด์ (McClelland, อ้างถึงใน วิภาพร มาพบสุข, 2542: 273) ได้สรุปคุณลักษณะ ของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในพฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน
2. เป็นผู้ตั้งวัตถุประสงค์ในการทำงาน
3. เป็นผู้ที่มีความพยายาม อดทนจนถึงจุดหมายปลายทาง
4. เป็นผู้ที่มีการวางแผนระยะยาว
5. เป็นผู้ที่ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำ
6. เมื่อผู้นั้นทำงานประสบผลสำเร็จมักจะอ้างสาเหตุภายใน เช่น ความสามารถและความพยายามของตนเองลักษณะสำคัญของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีลักษณะดังนี้
  1. มีความทะเยอทะยาน
  2. ชอบการแข่งขันและชอบทำงานท้าทาย
  3. ตั้งความหวังหรือเป้าหมายไว้ค่อนข้างสูงแต่ก็จะกำหนดเป้าหมายไม่ให้ยากเกินไปหรือง่ายเกินไป
  4. ชอบทำงานแข่งกับเวลา
  5. อดทน มุ่งมั่นทำงานจนกว่าจะสำเร็จโดยไม่หวั่นไหวต่อสิ่งรบกวน
  6. เลือกเพื่อนร่วมงานโดยให้ความสำคัญกับความสามารถในการทำงานเป็นอันดับแรก
  7. สร้างผลงานโดยคำนึงถึงคุณภาพมากกว่าปริมาณ
  8. สามารถบังคับและควบคุมตัวเองได้
  9. ทำงานเต็มความสามารถเสมอไม่ว่าผลตอบแทนที่เป็นรางวัลหรือสิ่งของจะมากหรือน้อยก็ตาม
  10. ทำงานเพื่อความเป็นเลิศของงานมากกว่าความมีชื่อเสียงเท่านั้น
  11. ใช้ดุลยพินิจอย่างอิสระ โดยอาศัยข้อมูลและประสบการณ์ที่ได้รับ

12. ชอบได้รับผลย้อนกลับทันทีเพื่อจะได้รู้ความก้าวหน้าของงานที่ทำ

13. ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นอยู่เสมอ

กิลฟอร์ด (Guilford, 1967: 437-439, อ้างถึงใน กรภัทร์ วรเชษฐ, 2548: 36) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยานความปรารถนาที่จะกระทำกิจกรรมให้สำเร็จ
2. มีความเพียรพยายามที่จะทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
3. มีความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้จะยากเย็นเพียงใดก็ตาม เพื่อมุ่งทำการให้สำเร็จ

ถึงแม้ว่าจะเสียเวลานาน

เฮอร์แมน (Herman, 1970: 354-355, อ้างถึงใน พิทักษ์ วงแหวน, 2546: 28) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยาน
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นขึ้นอยู่กับโอกาส

3. มีความหวังที่จะก้าวไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น
4. มีความอดทนทำงานยากๆ ได้เป็นเวลานาน
5. เมื่อถูกรบกวนหรือขัดจังหวะการทำงานก็จะพยายามทำให้สำเร็จ
6. มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง จึงรีบทำสิ่งต่างๆ ให้ทันเวลา
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. การเลือกเพื่อนร่วมงานก็จะเลือกคนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้ตนเองเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น
10. พยายามปฏิบัติงานให้ดีขึ้นอยู่เสมอ

วินเททอร์ (Weiner, 1972: 203-215, อ้างถึงใน กรภัทร์ วรเชษฐ, 2548: 36) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่าอดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานที่สลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่าและภูมิใจที่ได้เลือกงานที่ยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

จากการศึกษาลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะต้องมีลักษณะเด่นดังที่กล่าวมาคือมีความพยายามอดทนมีความทะเยอทะยานทางการเรียนและการงานมีความกระตือรือร้นความรับผิดชอบต่อตนเองและวางแผนงานซึ่งจากที่กล่าวมานี้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น่าจะมียุทธผลทางตรงต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียน

4.4 หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

แมคเคลแลนด์ (McClelland, อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2546: 235-256) ได้กล่าวถึงแนวทางในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงการทำอะไรให้ดีที่สุดให้สำเร็จ ทำเต็มที่กับความสามารถของตนเป็นการตอบสนองความสุขของตนเอง

2. การฝึกให้พึ่งพาตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากเท่าไร จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นมาเท่านั้น

3. การตั้งมาตรฐานความสำเร็จที่ท้าทายจะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูง

4. การรู้จักการจัดลำดับขั้นตอนวางแผนในการทำงาน ส่งผลให้สิ่งที่เกิดขึ้นมีคุณภาพ

5. ได้รับการยอมรับในสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่า มีบทบาทเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์

ต่อผู้อื่น

6. การถูกทดสอบในแต่ละครั้งที่ทำกิจกรรมต่างๆ เป็นการกระตุ้นให้สร้างความพร้อมให้กับตนเอง

7. การแข่งขันระหว่างบุคคล หรือกลุ่มเพื่อสร้างความท้าทาย โดยอยู่ในกฎเกณฑ์มาตรฐาน ที่กำหนดไว้ตามความเหมาะสม

8. กระบวนการกลุ่มการช่วยเหลือ (Support Group) การเรียนรู้เป็นทีม (Learning Teams) จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลหรือสังคมได้ดี

9. การจำกัดขอบเขตของเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นการทำงาน

10. การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เกิดความซ้ำในรูแบบเดิมๆ ที่เคยพบจากการดำเนินชีวิตประจำวัน

เอนกกุล กรีแสง (2521: 125-129) ได้เสนอแนวการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดังนี้

1. ใช้คำชมเชยหรือคำเหนี่ยวนำที่เหมาะสม

2. มีการทดสอบบ่อยครั้ง

3. ส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง

4. ใช้วิธีการที่แปลกและใหม่เพื่อเร้าใจเด็ก

5. ให้รางวัลล่วงหน้าเพื่อยั่วให้พยายามมากขึ้น

6. ใช้ตัวอย่างจากสิ่งของเด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดี

7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน

8. ใช้เกมและการเล่นละครเข้ามาช่วยในการสอน

9. ลดการทำเด่นของนักเรียน

10. ลดสถานการณ์ที่ทำให้นักเรียนไม่พอใจ

วรินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ชีรดากร (2533: 29) กล่าวถึงวิธีสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้หลายวิธีคือ

1. การให้นักเรียนเกิดความสนใจอาจจะกระทำได้ด้วย
  - 1) การให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
  - 2) ให้หลีกเลี่ยงความกังวลในระดับที่เหมาะสมทำให้เกิดการเสาะแสวงหาความรู้
2. การแข่งขันและร่วมมือ
3. การชมเชยหรือตำหนิ
4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง
5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
6. การให้รางวัลและการลงโทษ

จากการศึกษาแนวคิดและเอกสารของนักการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง การฝึกให้พึ่งพาตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเอง การให้นักเรียนเกิดความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น ใช้วิธีการที่แปลกและใหม่เพื่อเร้าใจเด็ก ให้รางวัลล่วงหน้าเพื่อยุ้ให้พยายามมากขึ้น ใช้ตัวอย่างจากสิ่งที่ดีที่เด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดี เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน ใช้เกมและการเล่นละครเข้ามาช่วยในการสอน และมีการทดสอบบ่อยครั้ง

4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

Rahimi. M. and Karkami. F. H. (2015) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของการมีวินัยในชั้นเรียนของครูและประสิทธิผลจากการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ส่งผลต่อการมีวินัยในการเรียนของนักเรียน

McDermott. P. A. Mordell M. and Stoltzfus. J. C. (2001) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนในโรงเรียนสัญชาติอเมริกัน วินัยในชั้นเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สู่การเรียนรู้ด้วยอวัจนภาษา ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,268 คน ที่มีอายุระหว่าง 6-17 ปี พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่งผลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียน

Elliot. A. J. (1999) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางสำหรับการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่่อมุ่งสู่เป้าหมายความสำเร็จด้านการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่งผลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียน

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่งผลต่อการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

5. ลักษณะมุ่งอนาคต

5.1 ความหมายลักษณะมุ่งอนาคต

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของคำว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ดังจะขอประมวลไว้ดังต่อไปนี้

มิสเลช (Mischel, 1974, อ้างถึงใน จักรวาล ภูวพันธ์, 2537) ได้ให้ความหมายลักษณะมุ่งอนาคตหมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติ ต่อจากนั้นจะควบคุม ตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลาานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้งซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

ดวงเดือน พันธุนาวิน (2534) ได้ให้ความหมายลักษณะมุ่งอนาคตหมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สามารถอดได้ รอได้ ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น รอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคต เพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดขึ้นตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

อุบลวรรณ เลี้ยววาริณ (2534) ได้ให้ความหมายลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การคิดถึงอนาคตเล็งเห็นผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งใกล้และไกลทั้งที่จะเกิดขึ้นกับตนเองและสังคมในอนาคต และสามารถควบคุมตนเองให้กระทำหรืองดเว้นการกระทำบางอย่างได้อย่างเหมาะสมเพื่อนำไปสู่สิ่งที่ต้องการได้

กนกวรรณ อุ๋นใจ (2535) ได้ให้ความหมายลักษณะมุ่งอนาคตหมายถึง การมองสู่ออนาคตของบุคคล โดยที่ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะสามารถคาดการณ์ไกลและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อจะประสบความสำเร็จในอนาคต

จินตนา บิลมาศ และคณะ (2539) ได้ให้ความหมายลักษณะการมุ่งอนาคตหมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล สามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดีหรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ไรท์ (Wright, 1975: 298, อ้างถึงใน เนตรชนก พุ่มพวง, 2546: 10) ได้กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนา และกฎหมายซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้มีจริยธรรมสูงด้วย และยังพบว่า ยุวอาชญากรมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

สุภาพร ธนะชานันท์ (2544) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเป็นปรากฏการณ์ เดียวกันที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง โดยการมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์และเห็นความสำคัญของ ผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทำให้เกิดการวางแผนปฏิบัติการเพื่อให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้น ส่วนการควบคุมตนเองนั้น เป็นความสามารถที่จะเว้นการกระทำพฤติกรรมบางชนิด หรือความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมที่จะต้องใช้ความอดทนหรือเสียสละ เพื่อนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคต ดังนั้นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน จะเป็นผู้ที่คำนึงถึงผลในอนาคตมากกว่าผลในปัจจุบัน และดำเนินการปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตได้ และในการที่จะมีวินัยในตนเองได้นั้น จำเป็นต้องมีการงดเว้นการกระทำบางอย่าง เช่น การแข่งคิว การซื้อสินค้าราคาแพง เป็นต้น การที่บุคคลต้องการเอาชนะความปรารถนาต่างๆ ให้สามารถควบคุมตนให้กระทำในสิ่งที่ควรกระทำได้นั้น บุคคลจะต้องใช้ความอดทน การจะมีวินัยในตนเองสำเร็จได้เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถในการมองเห็นการณ์ไกล เห็นประโยชน์ของการมีวินัยในตนเอง และสามารถควบคุมการกระทำของตนเองให้ทำตามกฎระเบียบได้สำเร็จ ผู้ที่ควบคุมตนได้ถือว่าเป็นผู้ชนะใจตนเอง เมื่อมีสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ละเมิดกฎระเบียบก็ไม่ละเลยกฎระเบียบ ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำผิด

จากการศึกษาเอกสารข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การที่นักเรียนได้แสดงถึง ความสามารถที่จะคาดการณ์ล่วงหน้า การวางแผนรองรับผลดีและป้องกันผลเสีย เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในอนาคต ความสามารถบังคับตนเองให้รู้จักอดทนรอคอย การตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และการบังคับตนให้อยู่ ในระเบียบวินัยของโรงเรียนและสังคมได้

5.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคต (Future Orientation) เป็นบุคลิกภาพประเภทหนึ่งของบุคคลในอันที่จะคาดการณ์ไกล และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถคาดการณ์ไกลว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล 2) ความเชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้นอาจเกิดกับตนได้เช่นเดียวกับที่จะเกิดกับคนอื่นและ 3) เชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดในอนาคตมีคุณค่าหรือมีความสำคัญที่ไม่ลดลง

เรย์เนอร์ (Raynor, 1978, อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธุมนาวิ และคณะ, 2530: 167) ได้กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะที่แยกพลังผลักดันให้กระทำกิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันอย่างขยันขันแข็งที่สุดถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาวเช่นขยันเรียนในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสบายในอนาคต

ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ (2520: 37) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดีและเป็นลักษณะหนึ่งซึ่งจะทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ

จรรยา สุวรรณทัต (2531:50) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะทางจิตใจที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งและเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในตัวบุคคลและสังคมซึ่งลักษณะนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะทางจิตอื่นๆ ของบุคคลด้วยที่สำคัญคือชาวปัญญาและจริยธรรม

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตตั้งที่นักการศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญเกี่ยวกับการเป็นพลเมืองดีคือ ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะและสามารถตัดสินใจเลือกทางเดินอย่างมีเหตุผล จึงเป็นจิตลักษณะที่มีความสำคัญควรส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและการทำงานในอนาคต

5.3 การพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคต

เนอมี (Nurmi, 1991, อ้างถึงใน กรภัทร วรเชษฐ, 2548: 19-20) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคล อย่างเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย ขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การตั้งเป้าหมาย (Future-oriented motives, interests and goals)

ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมาย หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งบุคคลมีอยู่

2. การวางแผน (Future-oriented planning)

ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการ เพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นต้นแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการ หรือแนวทางที่เหมาะสม ตลอดจนมีการตรวจสอบว่าวิธีการหรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ หากพบว่าแผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ ก็มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่

3. การดูความเป็นไปได้ (Evaluation of the future)

เป็นขั้นการประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วางไว้ว่าจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้ จะส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของคุณ กล่าวคือ หากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวังหรือต้องการ บุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้น แต่หากว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ไม่เกิดขึ้น บุคคลก็จะขาดความเชื่อมั่นในอนาคต

จากการศึกษาเอกสารสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกิดจากการสะสมการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตของคุณคน ทั้งจากการอบรมเลี้ยงดู การศึกษา การเลียนแบบ ตลอดจนสื่อมวลชน และลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับสภาวะทางสังคมของคุณคน ตลอดจนวัฒนธรรมและครอบครัว รวมทั้งต้องอาศัยความสามารถทางด้านสติปัญญาและการรู้การคิดประกอบด้วย

5.4 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต

เคย์ (Kay, 1950, อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธุนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก, 2520: 36) เชื่อว่าบ่อเกิดของลักษณะมุ่งอนาคตนั้นอยู่ที่ลักษณะมั่นคงทางสังคมของคุณคน การที่เด็กจะเรียนรู้ว่าควรอดใจรอ นั้น ส่วนมากจะเกิดในครอบครัวฐานะปานกลางและฐานะสูงเท่านั้น เพราะครอบครัวฐานะยากจนย่อมไม่สามารถจะหาสิ่งของให้เด็กตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคต นอกจากนี้การประสบความสำเร็จด้านต่างๆ ในชีวิตก็เป็นสิ่งที่เคย์ เชื่อว่าจะช่วยให้บุคคลนั้นมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ทำให้บุคคลเกิดความมานะพยายามในการที่จะทำสิ่งต่างๆ เพราะมีความคาดหวังว่าจะทำให้สำเร็จดังที่ประสบมาแล้ว ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเกิดการเรียนรู้ทางสังคมนั่นเอง

ดวงเดือน พันธุนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก (2520: 35) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตนี้ นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่า เป็นด้านหนึ่งของพลังอิกโก้ของคุณคนซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้

รัตนา ประเสริฐสม (2526: 37-38) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตนี้เป็นด้านหนึ่งของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ การศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆ ในวัยเด็กบุคคลบางคน จะอาศัยความสามารถของตนและเวลาในปัจจุบันเป็นรากฐานที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ โครงสร้างของอนาคตขึ้นอยู่กับความคิดมีวิธีการหลายวิธีที่ก่อให้เกิดแผนและโครงการระยะยาว การมุ่งอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน ความตั้งใจที่จะกระทำและรายละเอียดบางอย่างที่จะทำซึ่งเปลี่ยนไปตามเวลา

สุรพงษ์ ชูเดช (2534 : 4) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่มีการคาดการณ์ไว้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบัน และจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะต้องเกิดขึ้นกับตนได้จริง

จากการศึกษาเอกสารของนักการศึกษา สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตนั้นเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมสภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัว การศึกษาและลักษณะมุ่งอนาคตยังมีความสัมพันธ์กับอายุ สุขภาพจิต และพื้นฐานการรู้คิดและสติปัญญาอีกด้วย

หากนักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสียในเรื่องเกี่ยวกับการเรียน นักเรียนก็จะหมั่นฝึกฝน ตั้งใจเรียนและพร้อมรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาในอนาคตของตน

5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นคุณลักษณะที่ทำให้นักเรียนรู้จักวางแผนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ของตนเอง นักเรียนรู้จักการอดทนต่อความยากลำบากและเกิดความมุ่งมั่น เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ดังมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตไว้ ดังนี้

วัฒนา พาผล (2551: 158) ได้ศึกษาการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ ที่มีผลต่อความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7 ผลการวิจัยพบว่า การกำหนดเป้าหมายในอนาคต มีอิทธิพลทางตรงต่อการมีวินัยในการเรียน

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539: 45) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการมีวินัย โดยศึกษาในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับวินัย การเรียนของนักเรียน

สันติกร รักสองหมื่น (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ปัจจัยด้านสภาพครอบครัวของนักเรียน ปัจจัยด้านจิตลักษณะ ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต และปัจจัยด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อการมีวินัยของนักเรียน

ชญัญรัตน์ โพธิสาร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะของสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อวินัยในการเรียน

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นปัจจัยภายในตัวของนักเรียนที่ส่งผลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

6. การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว

ทฤษฎีการเกิดวินัยของเมาเรอร์ (Mowrer, อ้างถึงใน สีนินาฏ สุทธิจินดา, 2543: 20-22) กล่าวว่า การเกิดวินัยของบุคคลนั้น ต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิด จนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่

ความสามารถ ในการปลูกฝังระเบียบวินัยหรือบุคลิกภาพ ความสามารถควบคุมตนเอง เมื่อโตขึ้นของ บุคคล ซึ่งเมอเรอร์ได้อธิบายว่า ทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้ที่เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิด ในภาพอันเหมาะสมเท่านั้น ดังนั้นครอบครัวจึงมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยให้แก่ สมาชิก ในครอบครัว ดังนี้

6.1 ความสำคัญของครอบครัวกับพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน

กัญญนันท์ ภัทร์สรณ์ศิริ (2557: บทคัดย่อ) กล่าวว่า พ่อแม่ต้องมีความรู้ความเข้าใจ ในการเลี้ยงดูบุตรสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่างๆ พ่อแม่คือผู้อยู่ใกล้ชิดและมีหน้าที่หลักในการ เลี้ยงดูบุตรให้เจริญเติบโตอบรมให้เป็นคนดีมีคุณธรรม มีหลักการและเหตุผล มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ที่ดีรู้จักข่มใจตนเองมีความอดทน อดกลั้นพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่าง เข้มแข็งและอดทน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

เพียงทิพย์ พรหมพันธุ์ (2550) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติหน้าที่ของบิดามารดาต้องปรับคำพูด และอารมณ์ให้เป็นมิตรกับลูกให้มากยิ่งขึ้น รู้จักฟัง สังเกตและคิดตามลูก เอาใจลูกมาใส่ใจตนเอง ให้มากเพื่อทำให้เกิดความรักความเข้าใจในมากยิ่งขึ้น หากผู้ปกครองรู้จักวิธีการควบคุมอารมณ์ของตน ได้ย่อมส่งผลให้บุตรซึมซับพฤติกรรมที่ดีเหล่านั้นต่อไป

สายใจ อางองค์ (2545: 1) กล่าวว่า สถาบันครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคม เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดพฤติกรรม และบุคลิกภาพของบุคคลอย่างมากที่จะสร้างเสริมตัวเด็ก และวัยรุ่นให้เป็นบุคคลที่มีประโยชน์แก่ตนเองและสังคม เพราะเด็กและวัยรุ่น เป็นวัยแห่งการปรับตัว การแสดงตัว ก่อปัญหา มีความเครียดทางอารมณ์ และเป็นวัยที่จะแสวงหาตนเอง พร้อมทั้ง พัฒนาบุคลิกภาพและพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นครอบครัวจึงมีอิทธิพลที่จะพัฒนาเด็กไป ในทางที่ดีหรือเลวก็ได้

กัญญนันท์ ภัทร์สรณ์ศิริ (2557: บทคัดย่อ) กล่าวว่า การทำหน้าที่ดูแลบุตรของพ่อแม่ นั้นเป็นเรื่องสำคัญและยิ่งใหญ่ มีอิทธิพลในการหล่อหลอมบุตรให้เป็นเยาวชนที่ดี อบรมสั่งสอนให้ บุตรตั้งอยู่ในความดี ให้ความรู้คำแนะนำในการหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้าย ควรสนับสนุนให้บุตรมีกิจกรรม ในทางสร้างสรรค์ ย่อมส่งผลให้บุตรแสดงพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองได้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญในการ หล่อหลอมบุคลิกภาพ และการปลูกฝังวินัยในการเรียนให้กับเด็กและเยาวชน พ่อแม่คือผู้อยู่ใกล้ชิด และมีหน้าที่หลักในการเลี้ยงดูบุตรให้เจริญเติบโตอบรมให้เป็นคนดีมีคุณธรรม มีหลักการและเหตุผล มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีรู้จักข่มใจตนเองมีความอดทน อดกลั้นพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาและ สถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเข้มแข็งและอดทน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข

6.2 บทบาทของครอบครัวในการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

ผู้ปกครองสามารถมีบทบาทในการส่งเสริมการมีวินัยในการเรียนแก่นักเรียนคือ บทบาทในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่เกิดจากความร่วมมือกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการส่งเสริมวินัยในการเรียน และกระบวนการเรียนของผู้เรียน ผู้ปกครองสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้ทั้งด้านความรู้ด้านพฤติกรรมและด้านอาชีพโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ด้านความรู้ ผู้ปกครองสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ที่บ้าน โดยศึกษาจากสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น การกำกับดูแลทำการบ้าน ความร่วมมือกับโรงเรียนประเมินผลตามสภาพจริงและการให้คำปรึกษาดังนี้

1.1 สภาพแวดล้อมของท้องถิ่น สภาพแวดล้อมเป็นสิ่งใกล้ตัวของนักเรียนมากที่สุด นับตั้งแต่เด็กเกิดมาหรือย้ายเข้ามาอยู่ในท้องถิ่น แล้วตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 23 (1) ได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนโดยให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทยและ(2) ให้ความรู้และความเข้าใจของผู้เรียนในเรื่องการจัดการบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 12) ดังนั้น นักเรียนควรเรียนรู้สภาพแวดล้อมในอดีตและวิถีของคนในชุมชนนั้นด้วยซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยๆ ซึมซับไปที่ละเล็กละน้อย โดยผู้ปกครองนักเรียนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้นักเรียน ได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ทั้งในอดีตและปัจจุบัน โดยการเริ่มที่บ้านแล้วไปเรียนรู้ในโรงเรียนต่อไป

1.2 การกำกับดูแลการทำการบ้าน ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการเรียนรู้ที่โรงเรียน โดยการดูแลการทำการบ้านได้ เพราะการบ้านช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะที่สำคัญต่างๆ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โรงเรียนควรกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการบ้าน และขอคำปรึกษาจากผู้ปกครอง โดยการกำหนดระยะเวลาทำการบ้านในแต่ละระดับชั้นเรียน และกำหนดให้มีการวางแผน และระเบียบการบ้านของนักเรียนอย่างเหมาะสม เพื่อให้ นักเรียนทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอ callahan et al. (1998 :131-141) ได้ศึกษาผลการอบรมพ่อแม่ของนักเรียนที่มีปัญหาในการทำการบ้าน ซึ่งให้เห็นว่าในครอบครัวที่พ่อแม่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังนั้นนักเรียนจะทำการบ้านได้และมีคุณภาพ

1.3 ความร่วมมือกับโรงเรียนประเมินผลตามสภาพจริงในการจัดกิจกรรมด้านการเรียนการสอนนั้นจะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ต้องใช้วิธีการวัดและประเมินผลสำเร็จเพื่อทราบว่าประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย และนำผลจากการประเมินไปใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพที่เป็นจริงสามารถวัดได้ทุกเวลาทุกที่

และทุกสถานการณ์ โดยเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินด้วย เยาวภา ทนชัยบุตร (2542: 12) กล่าวว่า การวัดผลหมายถึงการนำเอาข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัด มาพิจารณาเพื่อหาข้อสรุป หรือข้อตัดสินใจในการประเมินผลการเรียน เป็นการได้ข้อมูลตัวเลข หรือไม่เป็นตัวเลขสำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนหรือค้นหาปัญหาต่างๆ ในด้านการเรียน

1.4 การให้คำปรึกษา พ่อแม่เป็นครูคนแรกและเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก สิ่งที่พ่อแม่ทำเพื่อช่วยการเรียนรู้ของเด็ก พ่อแม่สามารถทำอะไรหลายอย่างที่บ้านเพื่อช่วยลูกให้ ประสบความสำเร็จที่โรงเรียน เช่น การที่พ่อแม่สามารถให้คำปรึกษาเป็นผู้รับคำปรึกษา และจะทำให้ เด็กเรียนรู้การใช้เหตุผลและความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ดีขึ้น นอกจากนี้พ่อแม่และผู้ปกครองยังสามารถ แนะนำส่งเสริมด้านการเรียนได้อีกด้วย สามารถช่วยเหลือเด็กให้เลือกเรียนได้ตามความถนัดและ ความสนใจ (สุวัช พานิชวงษ์, 2546: 52)

2. ด้านพฤติกรรม ผู้ปกครองสามารถส่งเสริมด้านพฤติกรรมนักเรียนที่บ้านได้ คือ วินัย ของนักเรียน และการส่งเสริมความประพฤติดังต่อไปนี้

2.1 วินัยของนักเรียน พื้นฐานทางสังคมจะมั่นคงหรือไม่ อยู่ที่คนในสังคมมีวินัย เพราะวินัยสร้างมนุษย์ให้มีความรับผิดชอบ มีระเบียบแบบแผนสำหรับวิธีการฝึกให้คนมีวินัยนั้น นิตดา หงษ์วิวัฒน์ (2541: 12-14) ได้กล่าวถึง วิธีฝึกให้ลูกเป็นคนมีวินัยโดยวิธีการดังต่อไปนี้

2.1.1 การสอนให้รู้ค่าของเงินด้วยวินัย วินัยเรื่องการใช้เงินต้องสร้างขึ้นมา ภายในบ้าน ระหว่างพ่อแม่และลูกเริ่มจากการกำหนดเงินรายวัน รายสัปดาห์ หรือรายเดือน ให้กับลูก กำหนดการจ่ายเงินให้ลูกเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะรับเป็นรายวัน รายสัปดาห์หรือรายเดือน วิธีการนี้จะทำให้ลูกหันไปสำรวจตนเองว่า พร้อมทั้งจะรับผิดชอบตนเองขนาดไหนดูแลตนเองได้ตลอด รอดฝั่หรือไม่ เป็นการให้โอกาสลูกในการเรียนรู้ที่จะลองผิดลองถูก เด็กจะรู้สึกว่าได้รับเกียรติให้ดูแล ตนเอง ดูแลการเงินเอง เด็กจะมีความคิดในแต่ละครั้งที่ใช้เงิน จะรู้สึกเป็นอิสระภายใต้ขอบเขต ของวินัย วิธีนี้เด็กจะรู้ค่าของเงินและไม่ใช้สุรุ่ยสุร่ายและจะมีการเลือกไม่เอาและเก็บไว้เลือกซื้อ ในสิ่งที่รักและจำเป็นจริงๆ

2.1.2 การสอนลูกให้รับผิดชอบตนเองด้วยวินัย การฝึกรับผิดชอบตนเองของเด็ก เริ่มที่วินัย พ่อ แม่จะต้องเปิดโอกาสให้ลูกรับผิดชอบตนเองในทุกกรณีที่มีโอกาส เด็กจะฝึก การรับผิดชอบตนเองไปในเวลาเดียวกัน เช่นพาลูกไปงานเลี้ยงในงานนั้นถ้าเป็นบุฟเฟ่ต์ ควรปล่อยให้ ลูกช่วยตนเองโดยให้อยู่ในกติกาของงาน เช่นสอนให้เขาเอาน้ำที่ไหนสอนให้เขาตักอาหารแต่พอกิน อย่างไร ถ้าอยากชิมก็ให้ตักแต่พอคำ แล้วก็ปล่อยให้ลูกอย่างอิสระให้รับผิดชอบตนเองภายในเงื่อนไข ดังกล่าว เด็กจะรู้สึกเป็นผู้ใหญ่แล้วอยากรับผิดชอบอย่างดี

2.1.3 สอนลูกให้รู้ค่าของสิ่งของโดยวินัย การปลูกฝังให้รักสิ่งของด้วยวินัยนั้น เริ่มจากที่บ้าน เพราะที่บ้านเป็นแหล่งก่อเกิดแห่งชีวิต ความรัก รากฐานความคิดและวินัย การสร้างวินัย ให้เด็กรักของตั้งแต่เยาว์วัยที่บ้าน เริ่มจากพ่อแม่เช่นเรื่องน้ำ เรื่องไฟฟ้าในบ้าน ควรทำความเข้าใจกับ เด็กว่าน้ำนั้นมาจากไหน ไฟฟ้านั้นมาได้อย่างไร ทุกอย่างล้วนเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีในปริมาณ จำกัด ถ้าหมดไปจากโลกนี้ความเดือดร้อนจะเป็นอย่างไร ถ้าปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ได้ต่อไปเด็กจะพัฒนา ตนเองไปสู่การรักของที่มีในโลกนี้ทุกอย่าง เด็กจะไม่อยากทำลายอะไรเลยไม่ว่าของนั้นจะเป็นของใคร

2.1.4 การสอนลูกให้รู้คุณค่าอาหาร ด้วยวินัยควรให้เด็กมีโอกาสเข้าครัวช่วยใน การเด็ดผัก หั่นหมูและให้เด็กลองปรุงอาหาร วินัยที่จะใช้กับเรื่องการกินของเด็กคือให้เด็กกินเป็นเวลา ไม่กินจุจิก เป็นการฝึกระเบียบ ฝึกกระบวนการรับประทานอาหาร ให้ได้หลากหลาย เมื่อเป็นฐานชีวิต เด็กแล้วต่อมาก็พัฒนาเป็นความสนุกกระตือรือร้นเป็นคนง่ายมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้คน

2.2 การส่งเสริมความประพฤติของนักเรียนเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนที่ถูก อบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวที่แตกต่างกัน ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญซึ่งผู้ปกครองนักเรียนจะต้องให้ ความสำคัญในเรื่องนี้ การฝึกพฤติกรรมนักเรียนที่บ้านให้เป็นที่ยอมรับของสังคมไทยจึงเป็นหน้าที่ของ ผู้ปกครองนักเรียน

3. ด้านอาชีพ ในการจัดการสอนเพื่อพัฒนาทางด้านอาชีพ ผู้ปกครองสามารถเสริมสร้าง นิสัยรักการทำงาน การช่วยทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ตามวัยและความสามารถของผู้เรียนเป็นการใช้ เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สำหรับพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีความรู้และทักษะในงานอาชีพต่างๆ สามารถ สร้างเสริมทักษะอาชีพให้แก่บุตรหลาน โดยเป็นผู้ฝึกสอนถ่ายทอดความรู้ทักษะอาชีพที่ตนมีอยู่ให้กับ บุตรหลานที่บ้านได้ และเป็นการวางพื้นฐานให้เด็กเป็นคนมีนิสัยรักการทำงาน รู้จักช่วยเหลือพ่อแม่ ในการประกอบอาชีพ (চারিং บัวศรี, 2528: 80-82)

ธีร์ ฉลาดแพทย์ (2556) ที่กล่าวถึงแนวทางการฝึกลูกให้มีวินัยดังนี้

1. การเป็นแบบอย่างความมีวินัย
2. ความสม่ำเสมอต่อเนื่อง
3. การพูดชักจูงให้ปฏิบัติตาม
4. การชมเชยและให้กำลังใจ
5. การแก้ปัญหาด้วยวิธีการเชิงบวก
6. การแสดงความไว้วางใจและให้ความรัก

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1978, อ้างถึงใน บุศรินทร์ สิริปัญญาธร, 2541: 8) ได้กล่าวถึง บทบาทของครอบครัวในการส่งเสริมการมีวินัยในการเรียนผ่านเจตคติของบิดามารดาที่มีผลต่อ การส่งเสริมการมีวินัยในการเรียนของบุตรดังนี้

1. การปกป้องบุตรมากเกินไป (Overprotection) บิดามารดาจะให้การดูแลเอาใจใส่และควบคุมบุตรมากเกินไป จะทำให้บุตรเป็นคนที่พึ่งพาผู้อื่น ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2. การผ่อนปรน (Permissiveness) บิดามารดาจะให้โอกาสแก่บุตรได้กระทำในสิ่งที่เขาต้องการมีการควบคุมบ้างเล็กน้อยและใช้เหตุผล จะทำให้บุตรเป็นคนเจ้าความคิด เชื่อมั่นในตนเองปรับตัว ได้ดี และมีความคิดสร้างสรรค์

3. การตามใจ (Indulgence) เป็นการปล่อยบุตรตามสบายมากเกินไป จะทำให้บุตรเห็นแก่ตัว เรียกร้องความสนใจ ชอบเรียกร้องราคา และมีความบกพร่องในการปรับตัว

4. การไม่ยอมรับ (Rejection) บิดามารดาไม่ให้ความสนใจความเป็นอยู่ของบุตร หรือเรียกร้องจากบุตรมากเกินไป เกลียดชังบุตร จะทำให้บุตรขุ่นเคือง คับข้องใจ หงุดหงิด ไม่มีความสุข และเกลียดชังคนอื่น

5. การยอมรับ (Acceptance) บิดามารดาให้ความรักแก่บุตรอย่างชัดเจน จัดเตรียมสิ่งต่างๆ สำหรับการพัฒนาความสามารถของบุตร

6. การใช้อำนาจ (Domination) บิดามารดาใช้อำนาจในการควบคุมบุตรทำให้บุตรเป็นคนที่ซื่อสัตย์ สุภาพ ทรชน ขี้อาย หัวอ่อน ยอมจำนน และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาความรู้สึกผิด

7. การยอมจำนน (Submission) บิดามารดาจะยอมให้บุตรใช้อำนาจกับตนและบุคคลในบ้าน โดยบุตรจะทำตนเป็นเจ้านายของบิดามารดาและคนอื่นๆ

8. การเลือกชอบ (Favoritism) บิดามารดาจะตามใจและรักบุตรที่ตนให้ความสำคัญมากกว่าบุตรคนอื่น บุตรจะบอชอบบิดามารดา แต่จะก้าวร้าวและใช้อำนาจกับพี่น้อง

9. ความทะเยอทะยาน (Ambition) บิดามารดาที่มีความทะเยอทะยานจะมีความคาดหวังในตัวบุตรสูง เมื่อบุตรทำไม่ได้ตามที่บิดามารดาต้องการก็จะทำให้บุตรเกิดความขุ่นเคือง ไม่ยอมรับในความสามารถของตน รู้สึกทุกข์ทรมาน เกิดความรู้สึกไม่พอใจเพียง

สมพร พรหมจันทร์ (2540: 8 – 9) ได้แบ่งลักษณะพฤติกรรมที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตรด้านการเรียนได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ให้ความสนใจในการทำกิจกรรมของบุตรกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้ความมั่นใจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อกระตุ้นให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความรักความห่วงใยใกล้ชิด และความคาดหวังของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในด้านการเรียนของบุตร โดยบิดามารดาหรือผู้ปกครองพยายามส่งเสริมสนับสนุนคาดหวังในมาตรฐานการเรียนแก่บุตร เพื่อต้องการให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียนตามที่บิดามารดามุ่งหวังไว้

Campbell (1992, อ้างถึงใน พชรี วรจรัสสร้างสี, 2541: 18) อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อการสนับสนุนทางการเรียนไว้หลายประเด็น ได้แก่

1. ความกดดัน ผู้ปกครองไม่เข้มงวดมากเกินไปเพราะจะเกิดความกดดันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก
2. การสนับสนุนทางจิตวิทยา ผู้ปกครองควรให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแสดงความสนใจในบทเรียนที่ศึกษาเล่าเรียน และชมเชยเมื่อนักเรียนทำได้ดี
3. ความช่วยเหลือลูกเช่น ช่วยตรวจการบ้านช่วยอธิบายเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย
4. การกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญา โดยฝึกให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน ช่วยส่งเสริมทักษะในการพูด การอ่านและการเขียน
5. การแบ่งเวลา ผู้ปกครองควรมีเวลาเช่นการแบ่งเวลาดูโทรทัศน์ เลือกรายการที่เหมาะสมกับนักเรียนและการจัดเวลาเรียนที่เหมาะสม

จากการทบทวนเอกสารข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การส่งเสริมวินัยในการเรียนของนักเรียน หมายถึง การที่บุคคลในครอบครัวได้แสดงออกหรือมีการกระทำในลักษณะการส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนได้มีการแสดงออกถึงการมีวินัยในการเรียนด้านความรู้และ ด้านพฤติกรรม ได้แก่ การประพฤติตนเป็นแบบอย่าง ชี้นำให้เห็นแบบอย่างจากบุคคลและสภาพแวดล้อม ให้การอบรมสั่งสอน บอกกล่าวตักเตือน การกล่าวชม พูดให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนแสดงออกถึงความมีวินัยและการสนับสนุนให้การเสริมแรง ได้แก่การให้รางวัล การกล่าวชมเชย

6.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

Haggart, W. (2011) ได้ศึกษาการส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยทำการศึกษากับการส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัย พบว่า การส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และการส่งเสริม สนับสนุน วินัยจากครอบครัว ส่งผลต่อวินัยในการเรียนได้เป็นอย่างดี

Sheldon, S. B., and Epstein, J. L. (2002) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมจากครอบครัว และชุมชนแวดล้อมที่ส่งผลต่อวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนเพื่อการปรับปรุงพฤติกรรมทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติร่วมกันระหว่างครอบครัว - โรงเรียน - โรงเรียนหลายแห่งส่งผลให้การเข้าเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน

Laird, T. F. N., Shoup, R., Kuh, G. D., and Schwarz, M. J. (2008) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการเรียนรู้ที่ได้รับจากการส่งเสริมและพัฒนาวินัยในชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ โดยการสร้างการมีส่วนร่วมของนักเรียนในแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นการบูรณาการและการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว ส่งผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน และมีระเบียบวินัยในการเรียนได้อย่างเหมาะสม

Christenson, S. L., Rounds, T., and Gorney, D. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว และการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว ทำให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

สุทธิมาลย์ ไยมณี (2547: 45-46) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมณีวัฒนา เขตบางแค กรุงเทพมหานคร พบว่าการที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการตักเตือนนักเรียน ให้ทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูแลเอาใจใส่ เรื่องการเรียนของบุตรหลานจะส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนเพิ่มสูงขึ้น

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัวข้างต้นพบว่า การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัวดังกล่าว ส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียน

7. การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

7.1 แนวทางการส่งเสริมระเบียบวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

การฝึกความมีระเบียบวินัย จะช่วยให้นักเรียนรู้จักใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก ควรจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการฝึกและสร้างความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับเด็ก โดยการที่ทั้งพ่อแม่ผู้ปกครองและครูจะต้องกระทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก ไม่เคร่งครัดหรือยึดติดกับระเบียบมากเกินไป และที่สำคัญทั้งครูและพ่อแม่จะต้องรู้วิธีการตอบสนองความต้องการด้านต่างๆ ของเด็ก จึงจะทำให้การส่งเสริมระเบียบวินัยได้ผลดี ซึ่งแนวทางในการส่งเสริมหรือปลูกฝังความมีระเบียบวินัย ได้มีผู้เสนอแนะไว้หลายท่านด้วยกัน ดังนี้

ทวี ท่อแก้ว และอมร สนิทบาล (2517: 93-95) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับครูในการสร้างระเบียบวินัยว่า

1. ครูควรสร้างวินัย ตามพัฒนาการของเด็กหมายความว่า ครูควรจะรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล เข้าใจถึงสาเหตุที่เด็กแสดงออกมา ทั้งนี้เพราะเด็กย่อมประพฤติตัวไปตามประสบการณ์และความเจริญเติบโตทางวุฒิภาวะของตนเอง ในระยะหนึ่งตามธรรมชาติเด็ก มักจะทำความเห็นชอบของตนว่าสิ่งที่ทำไปจะแก้ปัญหาและทำให้บรรลุเป้าหมายปลายทาง ได้ดีที่สุด เหตุผลอาจไม่ถูกต้อง แต่ความปรารถนาของเด็กนั้น เต็มไปด้วยความจริงใจ หน้าที่ของครูคือ พยายามหาความต้องการของเด็ก และพยายามเข้าใจวิธีหาเหตุผลของเด็ก พยายามช่วยให้เด็กนำวิธีการที่สังคมเห็นชอบไปใช้ในการทำงานให้สำเร็จ พยายามชี้ให้เด็กเห็นจุดประสงค์ที่ดี ของการทำงาน หรือช่วยเด็กให้เห็นประโยชน์ของวิธีการอื่นๆ นอกเหนือไปจากวิธีการที่เด็กใช้

2. ครูควรสร้างวินัยในสิ่งที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์จริงๆ ไม่ใช่เป็นแต่เพียง แนะนำอย่างเดียวเท่านั้น ครูต้องติดตามผลด้วย ฉะนั้นครูควรคำนึงถึงวินัย ที่ครูประสงค์จะให้เด็กมีขึ้นนั้น เด็กสามารถปฏิบัติจริงได้หรือไม่ เพราะถ้าเด็กไม่สามารถกระทำได้แล้วก็จะทำให้เด็กไม่สบายใจ และขัดขืนคำสั่งของครู ซึ่งเราจะสร้างให้เด็กมีวินัยได้ยาก

3. การสร้างวินัยที่ดี ครูควรพยายามหลีกเลี่ยงการตีเตียน โดยใช้วิธียกย่องหรือชมเชยแทน จากการศึกษาค้นคว้าของนักจิตวิทยา เด็กจะเรียนได้ดีเมื่อครูยกย่องชมเชย แต่ตรงกันข้าม ถ้าเด็กได้รับการเยาะเย้ยตีเตียน จะทำให้เด็กเรียนช้าลงกว่าเดิม เมื่อเรากล่าวถึงงานของเด็กในส่วนที่ทำได้ดี จะทำให้เด็กมีกำลังใจ อันเป็นแรงทางตรงให้เด็กปฏิบัติงานนั้นได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นในทางที่จะให้เด็กเกิดวินัยที่ดีนั้น ครูควรจำไว้ว่าเมื่อทำงานร่วมกับเด็ก อย่าพยายามใช้คำตีเตียนผลงานของเด็ก

4. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้น ครูต้องมีสติอารมณ์ดี เยือกเย็น สุขุม ไม่เป็นคนโกรธง่าย หรือมีอารมณ์หุนหันุนใจ หรืออาจจะกล่าวว่า ความเกรี้ยวกราด ไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการสร้างวินัยที่ดี ส่วนมากเวลาตอบคำถามผิด จำสิ่งที่ครูสอนไปแล้วไม่ได้ หรือไม่กระทำตามระเบียบข้อบังคับ ครูมักจะโกรธ การที่ครูโกรธนี้จะทำให้ครูทำอะไรรุนแรงไป ซึ่งไม่เป็นผลดีในการที่จะให้เด็กมีทัศนคติ ต่อวินัยที่ดี แต่อย่างไรก็ตาม อาจจะทำให้เด็กเกลียดครูและไม่อยากฟังคำสอน หรือปฏิบัติตามระเบียบวินัย ฉะนั้นครูควรพูดจาอย่างนุ่มนวล ท่าทางเรียบเรียงย้อมได้ผลดีกว่า

5. การไว้วางใจและนับถือสติปัญญาของคนอื่นเป็นหลักการหนึ่ง ที่จะส่งเสริมให้มีวินัยที่ดี ตามธรรมชาติเด็กย่อมมีความสามารถและเจตคติในการคิดหาเหตุผลอยู่บ้างแล้ว ครูจึงควรแต่แนะนำให้เขาใช้ความสามารถและประสบการณ์เพิ่มให้ดียิ่งขึ้น เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น อันเป็นวิธีที่จะปลูกฝังให้เกิดการบังคับตัวเองและการควบคุมตัวเอง

6. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้น ครูต้องเป็นกันเองกับเด็ก ห้องเรียนแต่ละห้องควรให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นความเป็นอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูต้องพยายามให้เด็กมีโอกาสแสดงตนว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด ครูพยายามชักนำให้เด็กแต่ละคนยอมสละความปรารถนาส่วนตัว เพื่อสวัสดิภาพของหมู่คณะ ครูเองก็วางตัวเป็นที่รับฟังความทุกข์ร้อนของเด็กและหาทางช่วยเหลือควรทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในบางโอกาส เช่น ทางการศึกษา การรับประทานอาหาร และโรงเรียนควรจะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

7. ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานมาจากความเคารพนับถือความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ไม่เลือกเพศ ชั้นวรรณะและผิวพรรณ

สุโท เจริญสุข (2519: 69-70) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยไว้ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจและพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำตักเตือนไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและรู้วิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็นรายบุคคลอย่างดี

2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียน สะอาดเรียบร้อยมีอุปกรณ์ครบครัน

3. จัดวางระเบียบวินัยร่วมกันกับนักเรียนเสมอไม่ทำตามใจครูแต่ฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ตามวุฒิภาวะความต้องการ ความสนใจของเด็ก

5. เปิดบริการแนะแนวในโรงเรียนเพื่อช่วยเด็กที่มีปัญหา
6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา
7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากเท่าที่จะทำได้

ชม ภูมิภาค (2525: 139) กล่าวถึงแนวทางในการสร้างระเบียบวินัยแก่นักเรียนดังนี้

1. ครูจะต้องเป็นนักศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ทั้งนี้เพื่อที่จะได้ศึกษาเด็ก เป็นรายบุคคลและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ได้ เพราะเด็กบางคนอาจจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนเร้น อยู่ในจิตใจของเด็กและเมื่อแสดงออกก็อาจจะขัดต่อวินัยที่วางไว้

2. ครูจะต้องเป็นนักวิจัยและสนใจในเรื่องวินัยทุกๆ แง่มุม ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัย มาแก้ปัญหาหรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้านั่นเอง

3. ครูจะต้องเปรียบเสมือนผู้นำทางของหมู่เด็ก ทั้งนี้เพื่อนำนักเรียนไปสู่ทางที่ดี และถูกต้อง เพื่อไม่ให้เกิดปัญหายุ่งยากแก่นักเรียนในภายหลัง

4. ครูต้องถือว่าระเบียบวินัยของหมู่คณะหรือของนักเรียน ไม่ใช่เรื่องที่จะมาโต้แย้งกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะนักเรียนทุกคนเป็นผู้สร้างวินัย และทุกคนยอมรับวินัยที่สร้างขึ้น จึงไม่สมควรที่จะโต้แย้งกันในเมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งทำผิดวินัย

ณัฐพร สตาภรณ์ (2540: 27) กล่าวว่า การเสริมสร้างวินัยในการเรียนให้แก่เยาวชน ควรเป็นวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเต็มใจมากกว่าวินัยที่มีรากฐานมาจากคำสั่งการบังคับ หรือการลงโทษ และควรได้รับการฝึกให้มีขึ้นตั้งแต่วัยเยาว์เป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540: 47) กล่าวว่า วินัยจะเกิดขึ้นกับ นักเรียนก็ต่อเมื่อครูส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจนเป็นนิสัย โดยดำเนินการสร้าง กฎเกณฑ์ในห้องเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการควบคุมตนเอง พร้อมกับรู้ขีดจำกัด เช่น ไม่ทำร้ายรังแกเพื่อน ไม่ลักขโมยของผู้อื่น ครูชี้แนะแนวทางออกเมื่อนักเรียนทำผิดจนนักเรียนเกิดความ รู้สึกว่าตนเองควบคุมปรับปรุงแก้ไขโดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้ตนเองและผู้อื่นได้ ดังต่อไปนี้

1. ควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ รักความจริง ไม่พูดปด
2. รับผิดชอบในกิจวัตรประจำวันของตนเอง
3. สามารถทำกิจกรรมสำเร็จด้วยตนเอง
4. มีระเบียบ วินัย และตรงต่อเวลา
5. ปฏิบัติตามข้อตกลง กติกาได้อย่างถูกต้อง
6. เคารพสิทธิ หน้าที่ ของกันและกัน

ทิวาธรรม แสงพันธ์ (2542: 13) กล่าวถึง หลักการสร้างวินัยไว้ว่า การสร้างวินัยมีหลักการที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. นักเรียนจะต้องประพฤติตนในสิ่งที่ดีและขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
2. นักเรียนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดีและความพึงพอใจกับการกระทำไม่ดี นั่นคือให้นักเรียนพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร

3. นักเรียนจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชิน หรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ

4. นักเรียนจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาของสังคม จากการทบทวนเอกสารของนักการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การส่งเสริมวินัยในการเรียนให้กับนักเรียนหมายถึง การที่โรงเรียนมีการกระทำที่แสดงถึงการส่งเสริมความมีวินัยให้นักเรียน ได้แก่ การอบรมสั่งสอน การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง มีการสอดแทรกคำสอนในเนื้อหาของบทเรียน มีการยกตัวอย่างบุคคลที่มีวินัยในการเรียน ให้นักเรียนรับรู้ การให้ประสบการณ์ ได้แก่ มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ส่งเสริมด้านการเรียนร่วมกับชุมชน และหน่วยงานต่างๆ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ริเริ่มและดำเนินงาน โครงการกิจกรรมเอง การเสริมแรง ได้แก่ การกล่าวชมนักเรียนที่มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน ประกาศยกย่องนักเรียนที่มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน หรือนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างสม่ำเสมอ

7.2 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน

วินัยเป็นผลดีต่อนักเรียน อันจะก่อให้เกิดความสงบสุข ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี ดังมีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียนไว้ดังนี้ คือ

โครว์ และโครว์ (Crow and Crow, 1962: 398, อ้างถึงใน เกศรินทร์ วงศ์มัน, 2553: 85) กล่าวว่า การสร้างวินัยในการเรียนให้กับนักเรียนจะเป็นการถ่ายทอดการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขาเพื่อให้มีพฤติกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงตนเองและคนอื่นๆ ด้วยการสร้างวินัยในการเรียนให้กับตนเอง จะช่วยทำให้เขาได้กระทำการสิ่งที่สังคมยอมรับ เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาจะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

แมตสัน และแมตสัน (Madsen and Madsen, 1981: 6-7, อ้างถึงใน เกศรินทร์ วงศ์มัน, 2553: 85) กล่าวถึง ระเบียบวินัย มีความจำเป็นมากและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยนั้นจำเป็นที่ครูจะต้องทำ ควรจะเสนอเยาวชนให้ทราบ ว่า “เมื่อคุณกระทำการสิ่งที่ไม่ดี สิ่งไม่ดีนั้นจะเกิดแก่ตัวคุณ” เพราะความมีระเบียบวินัยนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางปฏิบัติ ซึ่งระเบียบวินัยนั้นจะต้องมีการเสนอและการเรียนรู้ และสังคมใดๆ ก็ตามถ้าขาดระเบียบก็จะเป็นสังคมที่สับสนวุ่นวาย

ซ้ำเลื่อง วุฒิจันทร์(2522: 84 - 85) และกรมวิชาการ (2545: 21) ได้สรุปคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในการเรียน ดังนี้ คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดี เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย
2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีงามของคน
3. วินัยเป็นเครื่องแสดงความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. เมื่อฝึกบ่อยๆ จนเป็นนิสัย จะช่วยให้การทำงานสำเร็จเรียบร้อย และรวดเร็ว

จากที่มีผู้ศึกษาค้นคว้าดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คุณค่าและประโยชน์ในการสร้างวินัยในการเรียนให้แก่แก่นักเรียนนั้น ความมีวินัยในการเรียนนั้นช่วยกำหนดทิศทางการให้สมาชิกในสังคมหรือโรงเรียนนั้นๆ ประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน เพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยในการเรียนแล้ว การอยู่ร่วมกันของนักเรียนในสังคมแต่ละกลุ่มก็ย่อมจะสับสนวุ่นวาย เพราะนักเรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในระดับความรู้ จิตใจ การอบรมเลี้ยงดู และความต้องการด้านต่างๆ ในขณะเดียวกัน ถ้าคนในสังคมนั้นมีวินัยที่เกิดขึ้นในจิตใจขึ้นมาความมีวินัยในการเรียนก็จะทำให้นักเรียนนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุมีผล มีความอดทน มีความมั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้นักเรียนที่อยู่ร่วมกันในโรงเรียนนั้นๆ สามารถอยู่เรียนร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนาความมีวินัยในการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยให้เยาวชนรู้จักดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล และเลือกทำเลือกปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ไม่สร้างปัญหาให้กับตนเองและสังคม และสามารถพัฒนาการเรียนของตนให้ได้คุณภาพ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไปอีกด้วย

7.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวแปรการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนกับพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน

ฉัญญรัตน์ โพธิสาร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะของสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์กับความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า การได้รับการสนับสนุนจาก สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนมากขึ้น

Cameron. R. J. (1998) ได้ศึกษาเรื่อง ระเบียบวินัยในการเรียนของโรงเรียนในประเทศอังกฤษ การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในชั้นเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน ผลการศึกษาพบว่า ระเบียบวินัยในการเรียนของโรงเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในการเรียนมากขึ้นกว่าเดิม

Kinsey. E. W. (1956) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการสร้างวินัยในชั้นเรียนของนักเรียน มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการส่งเสริมจากโรงเรียน ที่ส่งต่อการมีวินัยในการเรียน ผลการศึกษา พบว่า การดำเนินการโดยใช้กลยุทธ์ในการสอนและการส่งเสริมจากโรงเรียน สามารถช่วยให้นักเรียน มีการเสริมสร้างวินัยในการเรียน และสามารถทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในการเรียนมากยิ่งขึ้น

Zimmerman. M. E. (1985) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของวินัยในชั้นเรียนและจิตสำนึก ในการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า การส่งเสริมวินัยนักเรียนจากโรงเรียน โดยให้นักเรียนปฏิบัติตาม ระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียน มีการกำกับ ดูแล ช่วยเหลือ ส่งเสริมและแก้ไข ความประพฤติให้นักเรียนให้เป็นผู้มีวินัยประพฤติตนเหมาะสม

Sugai. G. and Horner. R. (2002) ได้ศึกษาเรื่อง วิวัฒนาการของวินัยในการเรียน การสนับสนุนและส่งเสริมจากโรงเรียน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจุบันโรงเรียนมีการส่งเสริมและ สนับสนุนกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้นักเรียนมีวินัยในการ เรียน และมีคุณลักษณะและพฤติกรรมในการเรียนในเชิงบวก

Sheldon. S. B. and Epstein. J. L. (2002) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมจากครอบครัว และชุมชนแวดล้อมที่ส่งผลต่อวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนเพื่อการปรับปรุงพฤติกรรมทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติร่วมกันระหว่างครอบครัว - โรงเรียน - โรงเรียนหลายแห่งส่งผลให้ การเข้าเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน

กังสดาล มนต์ฤทธานุกาพ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการวินัยในห้องเรียน และการอบรมสั่งสอนของครู มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยของนักการศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวินัยในการ เรียนจากโรงเรียนสามารถสรุปได้ว่า การส่งเสริมวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

7.4 กิจกรรมกลุ่มกับวินัยในการเรียน

การสร้างเสริมระเบียบวินัย เพื่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่เยาวชนของชาตินั้น จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีการจัดกิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับตัวเด็ก เพราะการจัดกิจกรรม นับว่ามีความสำคัญมาก ในด้านการเสริมสร้างให้นักเรียน ได้กระทำในสิ่งที่ตนสนใจ และทำให้รู้จักติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รวมทั้งเป็นการสำรวจความสามารถของนักเรียน โดยการทดสอบกระทำจริง หลังจากศึกษาด้านทฤษฎี

มาจากห้องเรียน กิจกรรมนักเรียนจะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่าง ครูและนักเรียน ทำให้ครูได้รู้จักนักเรียนดีขึ้น

7.4.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

แก้วจิต มากปาน (2540: 47) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ทำให้บุคคลมีโอกาสรวมกันเป็นกลุ่ม เพื่อนำเอาประสบการณ์ด้านต่างๆ ของแต่ละคนมารวมกันวางแผนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งจะก่อให้เกิดความร่วมมือในการทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ขึ้นทั้งในตัวบุคคลและในกลุ่ม

สิริวรรณ ฉันทะสานนท์ (2541: 11) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การร่วมมือกันในการวางแผน การทำงานแก้ปัญหาหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน โดยนำประสบการณ์ของแต่ละคนมาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน แล้วทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

สุพจี เหล่าพานิช (2541: 46) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง วิธีการหนึ่งที่น่าไปใช้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนา ทักษะและพฤติกรรมของบุคคล โดยใช้กิจกรรมต่างๆ จัดให้กลุ่มคนที่มีจุดประสงค์ในการพัฒนาร่วมกัน สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมวางแผนงาน เคารพกติกาและร่วมมือในการแก้ปัญหาต่างๆ ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจะทำให้เกิดการพัฒนาในตัวบุคคลและกลุ่มตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ฉัตรนภา เอี่ยมกำแหง (2544: 55) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง กระบวนการที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มได้ร่วมกันวางแผนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ ทั้งในตัวบุคคลและในกลุ่มซึ่งประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดการพัฒนาในตัวบุคคลด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ภวันนิภา โรจนพันธ์ (2547: 37) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การจัดกิจกรรมในการจัดประสบการณ์ต่างๆ มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยทุกคนได้มีส่วนร่วมลงมือปฏิบัติ ในการแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองและเกิดทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน โดยวิเคราะห์พฤติกรรมของสมาชิกเองและผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง

ทศนา แคมมณี (2549: 73) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การสอนที่ใช้กลุ่มเป็นเครื่องมือในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด รวมทั้งได้เรียนรู้ในเรื่องการทำงานร่วมกันด้วยความสัมพันธ์อันดีและได้ผลงานที่ดีควบคู่ไปด้วย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2525: 104) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมไว้ว่า ได้แก่การกระทำโดยนักเรียนและครูปฏิบัติร่วมกัน นอกเหนือจากกิจกรรมตามแผนการสอน เช่น

การแข่งขันกีฬา การจัดนิทรรศการ การจัดชุมนุมต่างๆ ตามความสนใจ กิจกรรมลูกเสือ ยุวกาชาด เนตรนารี การประชุมประจำสัปดาห์ การจัดเวิร์กช็อปความสะอาด การจัดงานร่วมกับชุมชน การประชุมผู้ปกครอง เป็นต้น เหล่านี้บางอย่างอาจทำร่วมกันเป็นกลุ่มโรงเรียน แต่ทุกอย่างต้องเป็นกิจการที่ทำเพื่อเด็ก และให้เด็กมีส่วนร่วมปฏิบัติ เว้นแต่จะเป็นเรื่องพิเศษนอกเหนือจุดประสงค์ของโรงเรียน เช่นเดียวกับเอกสารการสอน ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2525: 103) ได้ระบุว่ากิจกรรมนักเรียนหมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น ด้วยความร่วมมือของนักเรียน เพื่อสนองความต้องการ ความสนใจและส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนนอกเหนือไปจาก กิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนการสอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ อุบนิสัย ค่านิยมและปลูกฝังเจตคติที่พึงประสงค์ให้แก่ นักเรียน

ภิญโญ สาธร (2523: 410) กล่าวว่า กิจกรรมนักเรียน หมายถึง บรรดากิจกรรม ร่วมหรือนอกหลักสูตรทั้งหลาย ที่ให้การศึกษาแก่นักเรียนนอกห้องเรียน ปริมาณและคุณภาพของ กิจกรรมนักเรียนมีเพียงใดขึ้นอยู่กับโรงเรียนแต่ละแห่ง และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้ ต้องอาศัยความสามารถของผู้บริหาร และครูที่ปรึกษาของนักเรียนอีกด้วย

จากความหมายของกิจกรรมกลุ่มที่ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมาอยู่ร่วมกันอย่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน มีการติดต่อสื่อสารและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกัน เกิดการเรียนรู้ เพื่อที่จะนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง ได้มีความเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่น สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

7.4.2 คุณค่าของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546:20-24) ได้กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มดังนี้

1. คุณค่าในด้านพัฒนาการกิจกรรมกลุ่มสามารถสร้างพัฒนาการให้กับบุคคล ในกลุ่มเป็นอย่างดี กิจกรรมกลุ่มแต่ละประเภทจะสนองความพึงพอใจของบุคคลแตกต่างกันออกไป คุณค่าด้านพัฒนาการที่จะเกิดขึ้นมีดังต่อไปนี้

1.1 การสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล นักจิตวิทยาได้พยายาม แยกแยะให้เห็นว่ามนุษย์มีความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าบุคคลจะสามารถดำรงชีวิต อยู่ได้อย่างมีความสุข เขาจะต้องได้รับการตอบสนองทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างสมดุล ความต้องการบางประการ อาจได้รับการตอบสนองโดยกิจกรรมกลุ่มดังนี้

1.2 ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ความต้องการนี้จะได้รับการตอบสนอง อย่างสำเร็จเมื่อบุคคลนั้นเป็นที่ยอมรับของกลุ่มว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่ง ดังนั้นกลุ่มก็จะเป็นที่ปลอดภัย และอบอุ่นใจ เขาสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดได้อย่างดีเมื่อกลุ่มจะดำเนินกิจกรรมอะไรเขาก็จะ เข้าร่วม ถ้าหากกิจกรรมได้รับความสำเร็จเขาก็จะเกิดความรู้สึกว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่มีส่วนร่วม

ในการตัดสินใจและดำเนินการจนได้รับความสำเร็จ ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกมั่นใจในตนเอง มีชื่อเสียงเกียรติยศและเกิดคุณค่าแห่งตน ดังนั้นจึงเป็นการตอบสนองความต้องการอันล้ำเลิศในการทำประโยชน์ต่อสังคม

1.3 ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการประเภทนี้มีความสำคัญมาก บุคคลจะอยู่ในกลุ่มอย่างมีความสุขเมื่อเขารู้สึกอบอุ่นใจ รู้สึกว่ามีคนรักเขาความปลอดภัยในด้านความรู้สึกนี้เป็นที่ปรารถนาสำหรับทุกคนสำหรับเด็กวัยรุ่นบางคนถึงกับหนีออกจากบ้านไปคบเพื่อนวัยเดียวกันเพราะเขาคิดว่าเขาจะมีความปลอดภัยเมื่ออยู่ในกลุ่ม

1.4 ความต้องการการยอมรับจากหมู่คณะบุคคลอยู่รวมกลุ่มอย่างเป็นสุขก็ต่อเมื่อให้การยอมรับการเป็นสมาชิก แต่หากเมื่อใดก็ตามกลุ่มเกิดไม่ยอมรับขึ้นมาเขาจะมีปัญหาในการปรับตัวที่จะดำรงชีวิตอยู่กับกลุ่ม การที่สมาชิกแต่ละคนจะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ ยอมรับขึ้นอยู่กับโอกาสที่แต่ละคนจะได้ฝึกความสามารถ ซึ่งในที่นี้ไม่เฉพาะเจาะจงว่าจะเป็นความสามารถทางวิชาการเท่านั้น แต่รวมถึงความสามารถโดยทั่วไป

1.5 การสร้างพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม เมื่อบุคคลเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เขาจะได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติในสังคม และในขณะเดียวกันเขาก็จะเรียนรู้เรื่องการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ด้วย ทั้งนี้เพราะเขาจะได้รับประสบการณ์จากสมาชิกแต่ละคนเนื่องจากบุคคลบางคนแสดงออกในทางที่ดีแต่สำหรับบางคนก็แสดงตัวไม่เหมาะสมตลอดจนการแสดงออกทางอารมณ์อย่างไม่เหมาะสม เช่น โกรธโดยไม่มีเหตุผลสมาชิกคนอื่นก็จะไม่เอาเยี่ยงอย่างเพราะได้มองเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีดังนั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มสามารถให้ประสบการณ์ทั้งทางสังคมและอารมณ์ได้เป็นอย่างดีซึ่งหมายถึงการสร้างพัฒนาการในตัวสมาชิกนั่นเอง

1.6 การพัฒนาการด้านทัศนคติความสนใจ ความสามารถ และปกติวิสัยทางสังคมในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมบุคคลจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่นมีความเคารพผู้อื่น จึงจะทำให้อยู่ร่วมกันได้ถ้าหากไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวแล้วจะทำให้ไม่สามารถปรับตัวได้กับสมาชิกในกลุ่มนอกจากนี้แล้วในขณะที่บุคคลมีความซาบซึ้งในกิจกรรมต่างๆ อาจจะพัฒนาเป็นความสนใจที่แน่นอนเมื่อการปฏิบัติงานในกลุ่มบุคคลมักจะทำงานบางอย่างซึ่งก็เท่ากับเป็นการพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ในตัวบุคคลให้ดีขึ้นนอกจากนี้แล้วยังช่วยให้บุคคลที่มาจากครอบครัวต่างกัน ได้เรียนรู้เรื่องของสังคมสามารถแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมนั้นหมายความว่ามีความเข้าใจในเรื่องปกติวิสัยของสังคม (Social norms)

1.7 คุณค่าด้านอาชีพ กิจกรรมกลุ่มบางประเภทไม่ใช่จะให้ข้อสนเทศทางด้านอาชีพเท่านั้นแต่จะให้ประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่ออาชีพต่างๆ เช่น ดนตรีศิลปะหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ความสำเร็จในการประกอบอาชีพของบุคคลจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีตกล่าวคือการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประสบการณ์และอาชีพ ถ้าหากความสัมพันธ์นั้นเป็นไปได้อย่างดี

ก็ย่อมจะแสดงให้เห็นว่ามีโอกาสจะประกอบอาชีพที่ติดตั้งนั้นจึงทำให้เห็นว่าประสบการณ์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมกลุ่มในโรงเรียนมีคุณค่าต่อการจะเลือกอาชีพของนักเรียน

1.8 ความเจริญงอกงามด้านความรู้และทักษะในขณะที่นักเรียนมีโอกาสร่วมทำงานเป็นกลุ่มนั้นอาจจะได้รับความรู้และทักษะบางประการ ตัวอย่างเช่น การพูดในที่สาธารณะ การอภิปรายกลุ่ม กฎระเบียบในการทำงานเป็นหมู่คณะการประสานงาน เป็นต้น กลุ่มความสนใจที่นักเรียนเป็นสมาชิกอาจจะเป็นด้านการละครการเล่น การกีฬาการถ่ายรูป ก็ย่อมจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีทักษะเฉพาะอย่างดีขึ้น สรุปแล้วอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนที่เข้ากลุ่มย่อมจะได้รับโอกาสอันดีมีประโยชน์ต่อตนเองมากกว่านักเรียนที่ไม่เข้ากลุ่ม

2. คุณค่าในด้านการวินิจฉัย (Diagnostic values) สำหรับผู้นำ กลุ่มเมื่อมีการทำกิจกรรมกลุ่มจะทำให้มีโอกาสที่จะสังเกตสมาชิกกลุ่มแต่ละคนทำให้ได้รับความสนใจเป็นอย่างดีในตัวนักเรียน ในกลุ่มที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือจากการให้คำปรึกษาจะปรากฏออกมาให้เห็น เช่น นักเรียนหญิงที่ไม่สามารถจะติดต่อกับบุคคลอื่นในสังคมเด็กผู้ชายที่มีความก้าวร้าวและฝึกตัวเองเป็นศูนย์กลางทำให้กลุ่มไม่ยอมรับเด็กบางคนที่ย้ายต้องการจะได้รับความช่วยเหลือในการพัฒนาบางประการ เด็กที่มีลักษณะดังกล่าวแล้วอาจจะปรากฏออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดในกลุ่มในขณะที่ถ้าหากเขาอยู่ตามลำพังเราอาจจะไม่สามารถวินิจฉัยได้เลยว่าเป็นคนอย่างไร

3. คุณค่าในด้านการบำบัด (Therapeutic values) ในการรวมกลุ่มของบุคคลนั้นจะมีค่าต่อการบำบัดได้อย่างดีในโรงพยาบาล คลินิก จะนำวิธีการทางกลุ่มไปใช้รักษาคนไข้โดยการทำการบำบัดทางจิตวิทยากับคนไข้เป็นกลุ่ม (Group psychotherapy) สำหรับในโรงเรียนนั้น นักเรียนที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ให้คำปรึกษา โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group counseling) แต่สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาเล็กน้อยก็อาจจะได้รับประโยชน์จากการร่วมกลุ่มทำกิจกรรมกลุ่มโดยปกติทำให้สามารถแก้ปัญหาได้เช่นเดียวกัน เช่น นักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์เมื่อเขาไปทำงานในกลุ่มแล้วอาจจะสามารถทำงานกับเพื่อนได้ดีขึ้น รู้จักการควบคุมอารมณ์สร้างความพึงพอใจจากการติดต่อกับผู้อื่นได้มีการพัฒนานิสัยของตนเอง ทำให้เป็นคนที่มีอิสระในตนเอง ตลอดจนค้นพบความสามารถพิเศษบางประการในตนเองในการใช้กลุ่มเพื่อการบำบัดนั้นจะต้องมีการคัดเลือกบุคคลที่จะเป็นสมาชิกซึ่งสามารถแสดงปฏิสัมพันธ์อย่างสร้างสรรค์ตั้งนั้นกลุ่มจะต้องมีความเหมาะสมกับบุคคลในบางครั้งมีการคัดเลือกบุคคลไม่เหมาะสม เช่น กำหนดให้นักเรียนที่ไม่กล้าไปอยู่ในกลุ่มต้องทำกิจกรรมที่ตัวเองไม่เคยหวังว่าจะได้รับความสำเร็จในกรณีเช่นนี้จะสร้างปัญหาให้แก่เด็กแทนที่จะเป็นการรักษาบำบัดนักเรียนจะเกิดการปรับตัวแบบถอยหนี (Withdraw) นักเรียนที่ไม่กล้าจะต้องอยู่ในกลุ่มเล็กเสียก่อนเพราะเขาต้องการความอบอุ่น ความเป็นกันเอง เพราะจะช่วยให้เขากล้ามากขึ้นแต่ถ้าไปอยู่ในกลุ่มที่มีการแข่งขันมากๆ เขาจะรู้สึกลำบากใจ

4. คุณค่าต่อโรงเรียนและสังคม (Values to the school and community) นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มทั้งหลาย เขาก็มีโอกาสในการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ทำให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถ คุณค่า สร้างประโยชน์ให้แก่โรงเรียนและชุมชนได้เช่นนักเรียนที่ทำงานในสถานักเรียนกิจกรรมที่เขาปฏิบัติในสถานนั้นย่อมจะมีส่วนแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบของโรงเรียนไป ได้บ้างผลงานที่ปรากฏออกมาก็เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานในโรงเรียนด้วยในทำนองเดียวกัน ประโยชน์ต่างๆ ที่โรงเรียนได้รับจากกิจกรรมกลุ่มก็จะส่งผลไปยังชุมชนสิ่งที่เขาปฏิบัติในโรงเรียน อาจจะถูกนำไปปฏิบัติในสังคมนอกโรงเรียนด้วย เช่น นักเรียนเล่นกีฬาในโรงเรียน เขาอาจจะกลายเป็นนักกีฬาของชุมชนซึ่งหมายความว่าชุมชนจะได้มีสมาชิกที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความอดทน เสียสละ รู้จักให้อภัยชุมชนก็จะมีความสามัคคีภาพดีขึ้นเพราะสมาชิกเป็นพลเมืองดีนั่นเอง

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า คุณค่าของกิจกรรมกลุ่มมีคุณค่าทั้งต่อ พัฒนาการด้านต่างๆ ของนักเรียน ในการพัฒนาความสามารถต่างๆ และรวมถึงการมีคุณค่า ในการนำมาใช้ในการบำบัดแก่นักเรียนที่มีปัญหา ให้สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศและพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

McDermott, P. A., Mordell, M., and Stoltzfus, J. C. (2001) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนการสอนของนักเรียนในโรงเรียนสัญชาติอเมริกัน วินัยในชั้นเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้การ เรียนด้วยอวัจนภาษา ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,268 คน ที่มีอายุระหว่าง 6-17 ปี พบว่า เพศหญิงมีพฤติกรรมวินัยการเรียนรู้อยู่ด้วยอวัจนภาษาและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเพศชาย

วิศิษย์ อ้นขวัญเมือง (2552: 78) ได้ศึกษาการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อวิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1 พบว่า การปฏิบัติตามวินัยของ นักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า เพศน่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย ในการเรียนของนักเรียน

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

Christenson, S. L., Rounds, T., and Gorney, D. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้าน ครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลต่อมีวินัยในการเรียนของนักเรียนด้วย

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในการเรียนของนักเรียน

8.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นเรียนและพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน

วิศิษฐ์ อ้นขวัญเมือง (2551: 4) ได้ศึกษา การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อวินสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีการปฏิบัติตามวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ . 05

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ระดับชั้นเรียนน่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในการเรียนของนักเรียน

8.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนและพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน

ปัญญาดี ชมสุวรรณ (2552) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 2 พบว่า นักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ส่วนมากมีการปฏิบัติตามระเบียบของสังคม และปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนเป็นอย่างดี

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน น่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในการเรียนของนักเรียน

8.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการร่วมกลุ่มกิจกรรมและพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน

Ke, I. C. (2015) ได้ศึกษาพัฒนากิจกรรมกลุ่ม ของนักเรียนและการสอนในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา สอดแทรกขั้นตอนหรือกระบวนการใช้กิจกรรมกลุ่มไว้ด้วย จะทำให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนดีขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า การร่วมกิจกรรมกลุ่มน่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในการเรียนของนักเรียน

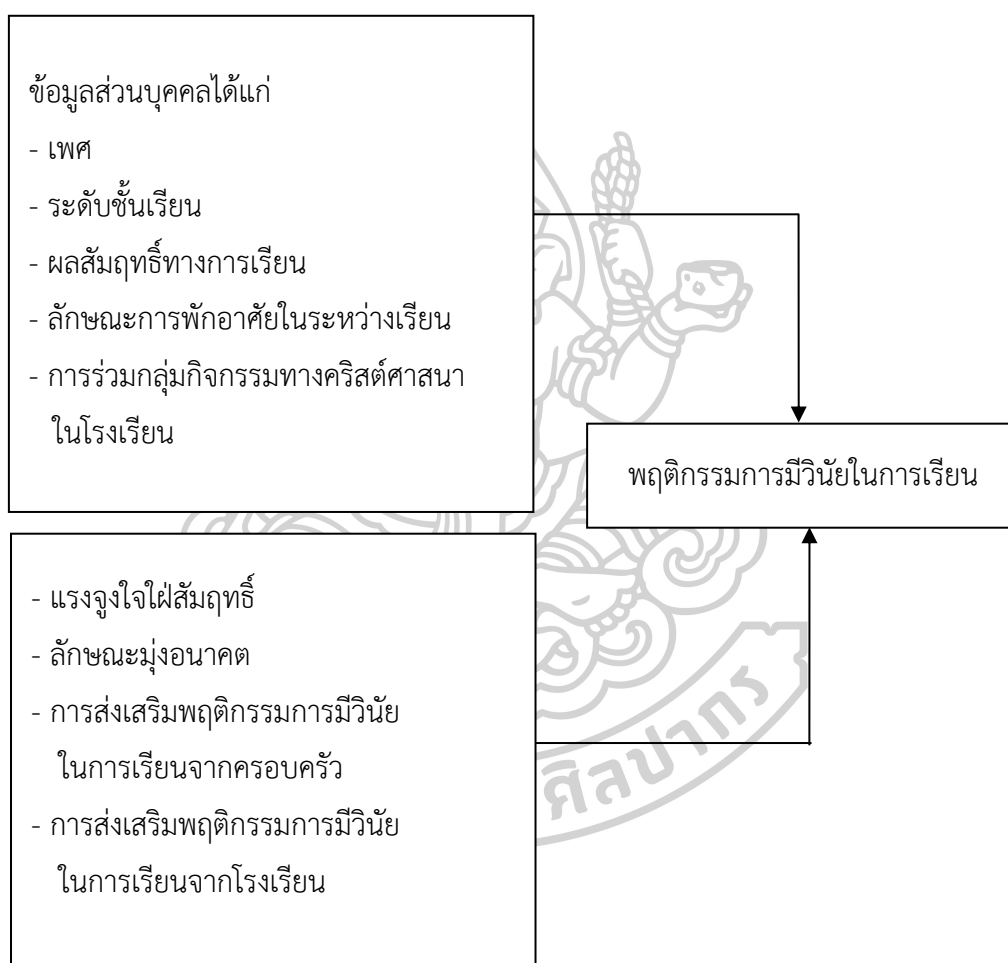
จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบ พฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามเพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน และศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต

การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ดังแสดงในกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยหัวข้อ “พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก” เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit Analysis)

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีการสร้างเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขอบเขตประชากร

1.1 ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 1,309 คน โดยจำแนกตามสถานศึกษา ดังนี้ โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี โรงเรียนสุริยวงศ์ จังหวัดราชบุรี โรงเรียนบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม โรงเรียนสหบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม (สำนักงานพันธกิจการศึกษาแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย, 2560)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560 ซึ่งมีจำนวน 306 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มโดยใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane) และการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนประชากรจำแนกตามโรงเรียนระดับชั้นเรียน และเพศ ตามขั้นตอนดังนี้

1.2.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ สูตรของยามานะ (Yamane, 1969: 886) อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูตร, 2542: 11) กำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 คลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N แทน ขนาดของกลุ่มประชากร
e แทน ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ของกลุ่มตัวอย่าง
มีค่าเท่ากับ .05

$$n = \frac{1,309}{1 + [1,309(0.05)^2]}$$

ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน = 306 คน

1.2.2 การสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ตามสัดส่วนประชากรจำแนกตาม โรงเรียน เพศ และระดับชั้นเรียน ตามขั้นตอนดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงการกำหนดกลุ่มประชากรจำแนกตามโรงเรียน เพศ และ ระดับชั้นเรียน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาค
ตะวันตก ปีการศึกษา 2560

ลำดับที่	โรงเรียน	ม.1		ม.2		ม.3		รวม
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1	โรงเรียนอรุณประดิษฐ	132	130	116	152	128	126	784
2	โรงเรียนสุริยวงศ์	30	24	31	33	24	31	173
3	โรงเรียนสหบำรุงวิทยา	54	47	50	34	61	37	283
4	โรงเรียนบำรุงวิทยา	14	12	9	13	12	9	69
	รวม	230	213	206	232	225	203	1,309

(ฝ่ายทะเบียนโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก, 2560)

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน เพศ และ ระดับชั้นเรียน ของนักเรียน
โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา
2560

ลำดับที่	โรงเรียน	ม.1		ม.2		ม.3		รวม
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1	โรงเรียนอรุณประดิษฐ	31	30	27	35	30	29	182
2	โรงเรียนสุริยวงศ์	8	6	7	8	5	7	41
3	โรงเรียนสหบำรุงวิทยา	13	11	12	8	14	9	67
4	โรงเรียนบำรุงวิทยา	3	3	2	3	3	2	16
	รวม	55	50	48	54	52	47	306

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ ตามสัดส่วนประชากร (Stratified Random Sampling) เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการจับสลากรายชื่อนักเรียนตามคุณสมบัติที่กำหนดให้ได้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในตารางข้างต้น

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่

2.1.1.1 เพศ แบ่งเป็น

เพศชาย

เพศหญิง

2.1.1.2 ระดับชั้นเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 – 3.00

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.01-4.00

2.1.1.4 ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง

ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง

2.1.1.5 การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน

เข้าร่วมกิจกรรม

ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

2.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.4 การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว

2.1.5 การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งเป็น 6 ส่วน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นแบบสอบถามในลักษณะให้เลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 58 ข้อโดยแบ่งเป็น 2 ด้านคือ

1. ด้านพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน จำนวน 33 ข้อ
2. ด้านพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน จำนวน 25 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จากมากที่สุด จนถึงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้ามจะให้คะแนนกลับกัน (ข้อความเชิงนิเสธ) ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-184, อ้างถึงใน เมธิ์ ก้อนแก้ว, 2546: 66) มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในระดับ มากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในระดับ มาก
 ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในระดับ ปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในระดับ น้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบมีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในระดับ น้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัย สร้างจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวน 30 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนนข้อความที่แสดงถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้ามกันจะให้คะแนนกลับกัน (ข้อความเชิงนิเสธ) ผู้ที่ตอบได้คะแนนมาก แสดงว่า เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-184, อ้างถึงใน เมธิ์ ก้อนแก้ว, 2546: 66) มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับ มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับน้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวน 18 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงการมีลักษณะมุ่งอนาคต มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้ามกันจะให้คะแนนกลับกัน (ข้อความเชิงนิเสธ) ผู้ที่ตอบได้คะแนนมาก แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากกว่า ผู้ที่ได้คะแนนน้อย

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-184, อ้างถึงใน เมธี ก้อนแก้ว, 2546: 66) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับ มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับ มาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับ ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับ น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับ น้อยที่สุด

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวน 30 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับปานกลาง
 น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงการได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้ามกันจะให้คะแนนกลับกัน(ข้อความเชิงนิเสธ) ผู้ที่ตอบได้คะแนนมาก แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-184, อ้างถึงใน เมธี ก้อนแก้ว, 2546: 66) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ การส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ มีจำนวน 46 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ผู้ตอบได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง ผู้ตอบได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ผู้ตอบได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง ผู้ตอบได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ผู้ตอบได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการให้คะแนนข้อความที่แสดงถึง การได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนข้อความที่ตรงกันข้ามกัน จะให้คะแนนกลับกัน(ข้อความเชิงนิเสธ) ผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-184, อ้างถึงใน เมธิ ก้อนแก้ว, 2546: 66) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับน้อยที่สุด

4. วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามและพัฒนาเครื่องมือ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษา ทฤษฎี แนวคิด วรรณกรรม เอกสาร ตำรา วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะสำหรับเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

ขั้นที่ 2 สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะ และวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา(Content Validity)ของแบบสอบถาม โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน

ขั้นที่ 3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่เป็นประชากรที่ศึกษาแต่ไม่ใช่ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

ขั้นที่ 4 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

จากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) วิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ และปรับปรุงจนได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละส่วนดังต่อไปนี้

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีคำถามจำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์ความเชื่อมั่นได้ .780

แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต มีคำถามจำนวน 18 ข้อ วิเคราะห์ความเชื่อมั่นได้ .857

แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว มีคำถามจำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์ความเชื่อมั่นได้ .889

แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน มีคำถามจำนวน 46 ข้อ วิเคราะห์ความเชื่อมั่นได้ .894

แบบสอบถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน มีคำถามจำนวน 58 ข้อ วิเคราะห์ความเชื่อมั่นได้ .934

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เพื่อส่งหนังสือขออนุญาต เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึง คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการ-อาจารย์ใหญ่ ของโรงเรียน ในการขอความอนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล จากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ได้แก่ โรงเรียนอรุณประดิษฐ จังหวัดเพชรบุรี โรงเรียนสหบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม โรงเรียนสุริยวงศ์ จังหวัดราชบุรี และโรงเรียนบำรุงวิทยา จังหวัดนครปฐม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยก่อนการทำการเก็บข้อมูลผู้วิจัยทำการชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขั้นตอนและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ปีการศึกษา 2560 จำนวน 4 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 306 คน

4. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถาม ที่ได้จากการเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ที่เก็บคืนและนำไปวิเคราะห์ที่ได้จำนวน 306 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100
5. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาจัดระเบียบข้อมูล จึงทำการลงรหัสให้คะแนน
6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิจัยทางสังคมศาสตร์และใช้สถิติในการวิจัยดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มของคริสต์ศาสนา ในโรงเรียนโดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่และ ค่าร้อยละ

6.2 วิเคราะห์ระดับพฤติกรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน และพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการประเมินระดับของค่าเฉลี่ย

6.3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนและ การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ (t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียนโดยทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheff'e test for all possible comparisons)

6.4 วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยจากโรงเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก” ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามจำนวน 306 ฉบับ มาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายจำแนกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน โดยค่าความถี่และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ (t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียน โดยทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheff'e test for all possible comparisons)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยจากโรงเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามา (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ดังนี้

Y	หมายถึง	พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน
X ₁	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X ₂	หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคต
X ₃	หมายถึง	การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว
X ₄	หมายถึง	การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F (F-distribution)
t	หมายถึง	ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ย t (t-distribution)
df	หมายถึง	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	หมายถึง	ผลรวมของค่ากำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)
R ²	หมายถึง	ค่าประสิทธิภาพในการทำนาย (R Square)
Adj R ²	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted R Squares)
S.E.	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Std. Error of the Estimate)
R ² change	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระในสมการถดถอย
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardized Regression Coefficients)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
Constant (a)	หมายถึง	ค่าคงที่

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ดังมีรายละเอียดในตารางที่ 3-4

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และ การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	155	50.7
หญิง	151	49.3
รวม	306	100.0
2. ระดับชั้นเรียน		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	105	34.3
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	102	33.3
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	99	32.4
รวม	306	100.0
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	14	4.6
คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 -3.00	169	55.2
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01-4.00	123	40.2
รวม	306	100.0
4. ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน		
พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	293	95.8
ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	13	4.2
รวม	306	100.0

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และ การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
5. การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน		
เคยเข้าร่วมกิจกรรม	76	24.8
ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม	230	75.2
รวม	306	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำนวน 306 คน ส่วนมากเป็นเพศชาย จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 มีระดับชั้นเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 - 3.00 จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 55.2 พักอาศัยในระหว่างเรียนโดยพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง จำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 95.8 เคยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 75.2

เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่ม เมื่อดำเนินการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (TEST OF HOMOGENEITY OF VARIANCE) ปรากฏว่ามีความแตกต่าง ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มใหม่ ดังรายละเอียด ตามตารางที่ 3

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน และร้อยละ ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อมูลส่วนบุคคลผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	183	59.8
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01 - 4.00	123	40.2

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ส่วนมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 59.8

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

ผลจากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน	3.5027	1.0087	มาก
- พฤติกรรมการเรียนในห้องเรียน	3.5569	0.9877	มาก
- พฤติกรรมเรียนนอกห้องเรียน	3.4310	1.0366	ปานกลาง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.6489	0.9087	มาก
ลักษณะมุ่งอนาคต	3.4909	0.9603	ปานกลาง
การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว	3.7632	1.0649	มาก
การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน	3.9626	0.8772	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.5027) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.5569) และพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

นอกห้องเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4310$) ส่วนการส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน จากโรงเรียน การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.9626, 3.7632, 3.6489$, ตามลำดับ) และมีลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4909$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน

3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแควร์ โดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ t-test (Independent t-test) และการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกัน โดยทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบรายคู่โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe) ดังตารางที่ 6-12

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่าง ของพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามเพศ โดยการทดสอบค่าทางสถิติ t-test (Independent t-test)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ชาย	155	3.5226	.5432	.653
หญิง	151	3.4822	.5385	

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ระดับชั้นเรียน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบ ค่าระดับของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

ระดับชั้นเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	105	3.5266	.5382	มาก
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	102	3.5833	.4937	มาก
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	99	3.3941	.5752	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน อยู่ในระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.5833, 3.5266$ และ 3.3941 ตามลำดับ)

ตารางที่ 8 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.890	.945	3.285*
ภายในกลุ่ม	303	87.186	.288	
รวม	305	89.077		

* $P < .05$

จากตารางที่ 8 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียนพบว่า นักเรียน ที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเรียนที่ต่างกัน มีพฤติกรรม

การมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ($\bar{X} = 3.53$)	ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ($\bar{X} = 3.58$)	ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ($\bar{X} = 3.39$)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{X} = 3.53$)	-	-	-
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{X} = 3.58$)	.0567	-	-
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{X} = 3.39$)	.1324	.1892*	-

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 9 ผลการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จำแนกตามระดับชั้นเรียน ของนักเรียนโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 10 แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t-test (Independent t-test) พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	t
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	183	3.5258	.5727	.943
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01 – 4.00	123	3.4682	.4885	

จากตารางที่ 10 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 11 แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t (Independent t-test) พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	t
พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	293	3.5094	.5406	1.040
ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	13	3.3501	.5335	

จากตารางที่ 11 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 แสดงผลค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t-test (Independent t-test) พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตาม การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน

การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนา ในโรงเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	t
เคยเข้าร่วมกิจกรรม	76	3.5231	.5277	.381
ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม	230	3.4959	.5455	

จากตารางที่ 12 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ ตัวแปรได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

ผลการวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และ การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) กับ พฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน (Y) ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ดังตารางที่ 13-14

ตารางที่ 13 แสดงการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะ
 มุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และ
 การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) กับ พฤติกรรมการณ์วินัย
 ในการเรียน (Y)

ตัวแปร	พฤติกรรม การณ์วินัย ในการเรียน (Y)	แรงจูงใจ ใฝ่ สัมฤทธิ์ (X_1)	ลักษณะมุ่ง อนาคต (X_2)	การส่งเสริม พฤติกรรมการณ์ วินัยในการเรียน จากครอบครัว (X_3)	การส่งเสริม พฤติกรรมการณ์ วินัยในการ เรียนจาก โรงเรียน (X_4)
พฤติกรรมการณ์ วินัยในการเรียน (Y)	1				
แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ (X_1)	.523***	1			
ลักษณะมุ่ง อนาคต (X_2)	.766***	.547***	1		
การส่งเสริม พฤติกรรมการณ์ วินัยในการเรียน จากครอบครัว (X_3)	.344***	.370***	.432***	1	
การส่งเสริม พฤติกรรมการณ์ วินัยในการเรียน จากโรงเรียน (X_4)	.485***	.405***	.305***	.501***	1

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

จากตารางที่ 13 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .523, .766, .344, .485$ ตามลำดับ) โดย ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน (Y) มากที่สุด ($r = .766$) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) และ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) ($r = .523, .485, .344$ ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยตัวเอง พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .547, .370, .405$ ตามลำดับ) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .423, .305$ ตามลำดับ) และ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ($r = .501$)

4.2 การวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) กับพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน (Y)

ลำดับของตัวแปรที่ ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adjusted R ²	R ² Change	b	Beta	t
การส่งเสริมพฤติกรรม การณ์วินัยในการเรียน จากครอบครัว (X_3)	.501	.251	.248	.251	.301	.424	8.653***
การส่งเสริมพฤติกรรม การณ์วินัยในการเรียน จากโรงเรียน (X_4)	.604	.365	.361	.114	.363	.564	8.177***
ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2)	.642	.413	.407	.048	-.262	-.406	5.620***
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1)	.658	.433	.425	.020	.152	.175	3.262***
Constant=1.918		S.E.=.26374		F=10.640***			

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

จากตารางที่ 14 พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) โดย การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ร้อยละ 25.1

การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.4 โดยที่การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 36.5

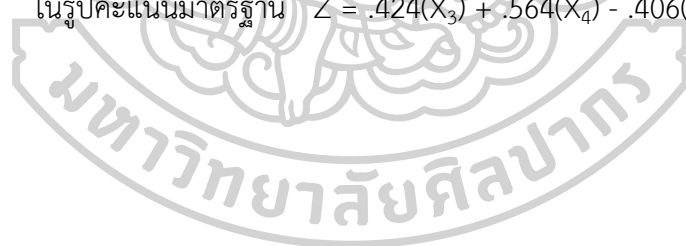
ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 โดยที่ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 41.3

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 4 สามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.0 โดยที่การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 43.3

สมการที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับขั้นตอนของการเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถเขียนเป็นการทำนายในรูปคะแนนดิบและรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\text{ในรูปคะแนนดิบ } Y = 1.918 + (.301)(X_3) + (.363)(X_4) - (.262)(X_2) + (.152)(X_1)$$

$$\text{ในรูปคะแนนมาตรฐาน } Z = .424(X_3) + .564(X_4) - .406(X_2) + .175(X_1)$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก
- 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน และ
- 3) เพื่อศึกษาว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

เมื่อได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีต่างๆ เพื่อนำตัวแปรแต่ละตัวมากำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสมมุติฐานดังนี้

- 1) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน
- 2) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน
- 3) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน
- 4) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน
- 5) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน
- 6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน

ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่กำลังศึกษาใน ปีการศึกษา 2560 มีจำนวนทั้งสิ้น 1,309 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำนวน 306 คน โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane, 1973: 725-727) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนได้ที่ร้อยละ 5 สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนประชากรจำแนกตามโรงเรียน เพศ และระดับชั้นเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มโดยใช้การทดสอบค่า ที (t-test) แบบ (Independent t-test) วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อหาตัวแปรอิสระที่สามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 306 คน พบว่า ส่วนมากเป็นเพศชาย จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 มีระดับชั้นเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 59.8 มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน โดยพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง จำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 95.8 และไม่เคยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 75.2

2. การวิเคราะห์ระดับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรม การมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน พฤติกรรม การมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า

2.1 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.6489$)

2.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4909$)

2.3 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากครอบครัว อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.7632$)

2.4 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.9626$)

2.5 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.5027$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนในห้องเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.5569$) และ ด้านพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนนอกห้องเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4310$)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัย ในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสตศาสนาในโรงเรียน พบว่า

3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม เพศ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนไม่แตกต่างกัน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ระดับชั้นเรียน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{X} = 3.5833$) มีพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน มากกว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{X} = 3.5266, 3.3941$ ตามลำดับ)

3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

3.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม การพักอาศัยในระหว่างเรียน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

3.5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก จำแนกตาม การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน

4. การวิเคราะห์ตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน สามารถ ทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก โดยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้ร้อยละ 43.3 และ สมการที่ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ตามลำดับ ความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การอภิปรายการวิจัย

จากการสรุปการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ ระดับพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรม

การมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.5027$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.5569$) และด้านพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.4310$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ตามระเบียบแบบแผน ข้อบังคับของโรงเรียนและในชีวิตประจำวันเป็นอย่างดี โดยได้รับการส่งเสริม สนับสนุนด้านการเรียน การดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ซึ่งนักเรียนส่วนมากพักอาศัยในระหว่างเรียนอยู่กับผู้ปกครองคิดเป็นร้อยละ 95.8 ครอบครัวนอกจากจะมีหน้าที่อบรมเลี้ยงดู ให้ความรักความอบอุ่นแล้ว ครอบครัวยังเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคม ที่มีความสำคัญและใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด ซึ่งการดำรงชีวิตของนักเรียน จะได้รับการสนับสนุนด้านวินัยในการเรียนจากครอบครัวเป็นหลัก ได้แก่ การกำกับติดตาม การส่งเสริมการเรียน เช่น การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียนก่อนการสอบแต่ละครั้ง การกล่าวชมเชยให้กำลังใจ การประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การอบรมสั่งสอนเมื่อนักเรียนประพฤติตน ที่อาจส่งผลไม่ดีต่อการเรียน จัดหาอุปกรณ์การเรียนแก่นักเรียน และส่งเสริมการหาความรู้เพิ่มเติมนอกเวลาเรียน การส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนอย่างเต็มศักยภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีความพร้อม และมีความกระตือรือร้น ใฝ่ใจเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ของตน สอดคล้องกับที่ Christenson, S. L. Rounds, T. and Gorney, D. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีความสำคัญต่อความสำเร็จของนักเรียน เนื่องจากการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว ทำให้นักเรียนได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างทั่วถึง ทำให้นักเรียนรู้สึกสบาย อบอุ่นใจ มีผู้แนะนำขณะทำการบ้าน หากครอบครัวให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษาย่อมส่งผลต่อความสำเร็จ และมีวินัยในการเรียนของนักเรียนด้วย ดังเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามในข้อคำถาม ข้อที่ 5 “ข้าพเจ้าจัดตารางสอนก่อนมาเรียนทุกครั้ง” อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.49$) ข้อที่ 1 “ข้าพเจ้าเข้าเรียนตามเวลาทุกครั้งแม้ในวิชาที่ไม่ชอบเรียน” อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.40$) ข้อที่ 47 “ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของคำศัพท์ ในโปรแกรมพจนานุกรมจากอินเทอร์เน็ต เมื่อต้องการทราบความหมายของคำนั้นๆ” อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.28$) อีกทั้งนักเรียนได้รับการส่งเสริมด้านความมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน โดยโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีนโยบายด้านการปลูกฝังระเบียบวินัยแก่นักเรียนทุกคน ด้วยกระบวนการ การดูแลนักเรียน

เป็นรายบุคคล โดยครูประจำชั้นเป็นที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียน มีการแต่งตั้งครูเวรประจำวัน กำกับติดตามวินัยด้านต่างๆ มีฝ่ายปกครองดูแลความประพฤตินักเรียนทุกคน ให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน ครูสอดแทรกเรื่องวินัยในการเรียนการสอน การส่งเสริมวินัยนักเรียนด้วยกิจกรรมกลุ่ม ทั้งในหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรและกิจกรรมทางศาสนาแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนเกี่ยวกับการเรียนได้ดี

1.1.1 พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.5569$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของตนเองดี มีความรับผิดชอบ เข้าห้องเรียนตรงเวลา มีอุปกรณ์การเรียนที่พร้อมในการใช้งาน ตั้งใจฟังครูสอน ซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในบทเรียน มีสมาธิ ไม่วอกแวก ไม่พูดคุยกับเพื่อน ไม่นำสิ่งอื่นขึ้นมาทำหรือเล่นในขณะที่ครูกำลังสอน ทำงานส่งทันตามเวลาที่กำหนด สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียนตลอดชั่วโมงเรียน แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก จากบุคคลสิ่งแวดล้อมอื่นๆ นอกห้องเรียน หรือสิ่งเร้าภายในตนเองเป็นอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทำให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี โดยมีการครูผู้สอน เอาใจใส่กำกับติดตามพฤติกรรมการเรียนอย่างจริงจัง เช่น วินัยในขณะที่เรียน ครูเป็นผู้ฝึกฝนให้นักเรียนเกิดวินัยในการเรียน คอยหยุดยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในขณะที่เรียน โดยครูจะบอกให้นักเรียนยุติพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นๆ พร้อมทั้งแนะนำให้นักเรียน แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมและถูกต้องกว่าพฤติกรรมนั้นๆ เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี สอดคล้องกับ กังสดาลมนต์ฤทธานุกาภาพ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในห้องเรียน ทักษะติดต่อความมีวินัย การคล้อยตามเพื่อนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการมีวินัยในห้องเรียนและการอบรมสั่งสอนของครู มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งการที่นักเรียนจะมีวินัยในการเรียนได้นั้น ต้องผ่านการอบรมฝึกฝนประสบการณ์ การเข้าร่วมกิจกรรมด้านวินัยมาก่อน จึงส่งผลให้นักเรียนมีการปฏิบัติตนที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของตนเอง ทำให้นักเรียนรู้จักบังคับตนให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ตามกฎระเบียบของโรงเรียนและสังคมได้

1.1.2 พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4310$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนในการแสวงหาความรู้ นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนลดลง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน พบว่านักเรียนมีวินัยในการเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับมาก ซึ่งการเรียนในห้องเรียนนั้น

ได้รับการฝึกฝนและกำกับติดตาม จากครูผู้สอนในห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอ แต่เมื่อนักเรียนอยู่นอกห้องเรียน ขาดผู้กำกับติดตามการเรียนอย่างใกล้ชิด นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน กฎเกณฑ์ในการเรียนของตนเอง จึงทำให้นัยในการเรียนนอกห้องเรียนลดลง ถึงแม้ว่านักเรียนส่วนมากมีการพักอาศัยระหว่างเรียนอยู่กับผู้ปกครอง แต่เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจ และสังคมที่เปลี่ยนแปลง ทำให้ผู้ปกครองต้องประกอบอาชีพเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว จึงไม่มีเวลาเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนและด้านระเบียบวินัยของนักเรียนเท่าที่ควร ดังนั้นเมื่อขาดการกำกับดูแล นักเรียนจะใช้เวลากับสิ่งอื่น เช่น สื่อออนไลน์ การเล่นเกมออนไลน์ การใช้สื่อในความบันเทิงต่างๆ หรือสนใจเพื่อนมากขึ้น เพราะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ทำให้เด็กเกิดความกังวล สับสน มีความยากลำบากในการดำเนินชีวิต ทำให้เด็กวัยรุ่นรู้สึกว้าเหว่ร่วมวัยเดียวกันคือผู้ที่หวั่นไหว หรือปรึกษาหารือกันอย่างเข้าใจ และสามารถตอบสนอง ต่อความมั่นคงทางใจให้กับตนเองได้ วัยรุ่นจึงมักชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อน เพื่อนจึงมีความหมายต่อบุคคลวัยเรียน เป็นสิ่งจำเป็น ต้องอาศัยเพื่อนให้ความเห็น ให้ความสนุกสนานและไม่ต้องระมัดระวังตัวเพราะวัยใกล้เคียงกัน เวลาเที่ยวก็มักจะไปกับเพื่อน กลุ่มเพื่อนของนักเรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียน ถ้านักเรียนคบกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดี นักเรียนก็จะมีพฤติกรรมในการเรียนที่ดีไปด้วย แต่ถ้าคบกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดีตั้งใจเรียน ก็จะไม่ตั้งใจเรียนตามเพื่อนไปส่งผลให้พฤติกรรมวินัยในการเรียนลดลง

ทั้งนี้พบว่า ผลการวิจัยในเรื่องพฤติกรรมกรรมการณ์วินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตกนี้ อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญญรัตน์ โพธิสาร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะของสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า การได้รับการสนับสนุนจากคนรอบด้าน สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.6489$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า ระเบียบวินัยที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความพยายามทางการเรียนอย่างเต็มที่ ทำสิ่งที่ดี เหมาะสมอย่างที่ตั้งใจไว้พยายามที่จะพัฒนาตนเอง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากตำราเรียน ค้นคว้าในห้องสมุด รวมทั้งการฝึกทักษะจากบทเรียนที่ยาก การวางแผนการเรียนที่ดีตั้งแต่ต้นปีการศึกษา ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมีจำนวนน้อย ซึ่งในนักเรียนกลุ่มนี้จำเป็นต้องได้รับ

การพัฒนาที่จะทำให้นักเรียนเห็นเป้าหมาย คุณประโยชน์ คุณค่าของความพยายาม รวมทั้งการยอมรับของสังคมที่มีต่อผู้ที่มีความพยายาม รวมทั้งกระตุ้นนักเรียนที่มีผลการเรียนไม่ดี ให้มีความพยายาม ขยันหมั่นเพียรในด้านการเรียน ทำให้นักเรียนตระหนักในการวางแผนทางด้านการเรียน มีความมุ่งมั่น มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และ หากได้ปฏิบัติตนจนเป็นนิสัย ก็จะเป็นผู้ที่มีความสำเร็จในชีวิตตามที่ตนได้มุ่งหวังไว้อย่างแน่นอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อความสามารถด้านการเรียน เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ปรียาพร เพ็ญสุขใจ (2542: 32) กล่าวว่าลักษณะของบุคคลที่จะประสบความสำเร็จจะล่องลอยไปด้วยดีนั้น จะต้องมีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ มีความทะเยอทะยานกระตือรือร้น มานะพยายาม มีการวางแผน ซึ่งกิจกรรมการเรียนจะประสบความสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลคนเป็นสำคัญ ดังเห็นจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.01-4.00 ถึงร้อยละ 40.2 ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงนั้น มักจะให้ความสำคัญและเอาใจใส่ต่อการเรียนของตนเองมาก นักเรียนจะใช้เวลาส่วนมากอยู่กับบทเรียน การทำการบ้าน การอ่านหนังสือ และค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม นักเรียนจะสนใจผลการเรียนและทุ่มเทให้การเรียน เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น ดังเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม ข้อคำถามใน ข้อที่ 4 “เมื่อทราบว่ามีการเรียนต่ำในวิชาใดๆ ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานั้นมากขึ้น” ($\bar{X} = 4.0327$) ข้อที่ 27 “ข้าพเจ้าตั้งใจเป้าหมายไว้ว่าจะไม่ขาดเรียนโดยเฉพาะวิชาที่ยากและไม่เข้าใจ” ($\bar{X} = 4.0098$) ข้อที่ 1 “ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวันนี้ เพื่อต้องการได้ทำงานที่ตนเองชอบในอนาคต” ($\bar{X} = 4.1928$ สอดคล้องกับแนวคิดของ เบอ์นาร์ต ไวนเนอร์ (Bernard Weiner) ที่มีความเชื่อว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะพบความสำเร็จ และบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักจะไม่พบความสำเร็จนั้น อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง อนุমানสาเหตุแห่งความสำเร็จของเขาว่าเกิดจากองค์ประกอบภายใน เช่น ความพยายามและความสามารถ ในขณะที่ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักจะอนุমানสาเหตุแห่งความล้มเหลวว่า เกิดจากองค์ประกอบภายนอก ทั้งนี้เพื่อรักษาภาพพจน์ของตนไว้เช่น ความยากของงานและความโชคร้าย ซึ่งอยู่นอกเหนือการควบคุมบังคับของเขา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Alderman. M. K. (2013) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อความสำเร็จในการเรียน ความเป็นไปได้ในการจัดการเรียนการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษา กลยุทธ์เพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า การใช้กลยุทธ์เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ประกอบด้วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน และมีวินัยในการเรียนเพิ่มมากขึ้น นักเรียน มีความขยันอดทน พยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง ทำให้เห็นคุณค่าของควมมีวินัย ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก อดกลั้นต่อปัญหาอุปสรรคต่างๆ และรับผิดชอบต่อการเรียนอย่างเต็มที่

1.3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะมุ่งอนาคต ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4909$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสียเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ที่เกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนนักเรียนไม่เหมาะสม นักเรียนปฏิบัติตนเพื่อตอบสนองตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและสังคมในปัจจุบันมากกว่า การคิดถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงของวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย ด้านอารมณ์และด้านสังคม เพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่น รักความสนุกสนาน อารมณ์อ่อนไหว ความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนและความต้องการความสำเร็จในการทำงาน ความมุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จเรียบร้อยถูกต้อง ความรับผิดชอบในการทำงานให้ได้ผลดีลดลง ส่งผลให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่สามารถวางแผนปฏิบัติทางการเรียนได้เท่าที่ควร ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ดังเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามข้อคำถามข้อที่ 13 “ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะใช้โทรศัพท์มือถือหลังจากที่ทำการบ้านเสร็จแล้วเท่านั้น” ($\bar{X} = 2.77$) ข้อที่ 9 “แม่ในวันที่มีความเหน็ดเหนื่อย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เสร็จก่อนที่จะพัก” ($\bar{X} = 2.91$) ข้อที่ 6 “ข้าพเจ้าจัดเวลาอ่านหนังสือให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อจะไม่เครียดเวลาสอบ” ($\bar{X} = 3.07$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัฒนา พาผล (2551: 158) ได้ศึกษาการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ ที่มีผลต่อความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 7 ผลการวิจัยพบว่า การกำหนดเป้าหมายในอนาคต มีอิทธิพลทางตรงต่อการมีวินัยในการเรียน

1.4 ผลการวิเคราะห์ การส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.7632$) ทั้งนี้แสดงว่า นักเรียนสามารถรับรู้ได้ว่า ผู้ปกครองสนใจเรื่องการเรียนรู้และสนับสนุน ส่งเสริมความมีวินัยในการเรียนของตนเอง จากที่นักเรียนตอบแบบสอบถามร้อยละ 95.8 มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนอยู่กับผู้ปกครอง ส่งเสริมการมีวินัยจากครอบครัว มีอิทธิพลต่อความสามารถด้านการเรียนของนักเรียน ถึงแม้ว่านักเรียนจะอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนมากก็ตาม แต่ครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งนี้เพราะนักเรียนต้องอาศัยอยู่กับบิดามารดาผู้ปกครองเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าสถาบันอื่นๆ บิดามารดาหรือผู้ปกครองจึงควรถือเป็นหน้าที่อันสำคัญในการปลูกฝังและส่งเสริมวินัยในการเรียนแก่บุตรหลาน ผู้ปกครองที่สนใจสนับสนุนเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียนนั้น ส่งผลให้นักเรียนสนใจการเรียนรู้ของตนเองด้วย ทำให้นักเรียนเอาใจใส่และมีความพยายามในการแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกโรงเรียน เพราะนักเรียนรับรู้ว่าคุณเองได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว

โดยผู้ปกครองสนับสนุนนักเรียนทั้งเรื่องอารมณ์ นักเรียนได้รับกำลังใจการดูแลเอาใจใส่ความรักความห่วงใยเกี่ยวกับการเรียนจากสมาชิกในครอบครัว ดังเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามในคำถามข้อที่ 6 “ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าสนใจการเรียนน้อยลง” ($\bar{X} = 4.55$) ข้อที่ 8 “ผู้ปกครองบอกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น หากข้าพเจ้านอนดึกเกินไป” ($\bar{X} = 4.43$) ข้อที่ 7 “ข้าพเจ้าได้รับการตักเตือนจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าเล่นโทรศัพท์มือถือมากเกินไป” ($\bar{X} = 4.39$) สอดคล้องกับแนวความคิดของ แคมป์เบลล์ (Campbell, 1992, อ้างถึงใน พัทรี วรจรัสรังสี, 2541: 18) กล่าวว่า อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อการสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียนไว้หลายประเด็น ได้แก่ 1) ความกดดันของครอบครัว ไม่ควรเข้มงวดมากเกินไปเพราะจะเกิดความกดดัน ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก 2) การสนับสนุนทางจิตวิทยา ผู้ปกครองควรให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน แสดงความสนใจในบทเรียนที่ศึกษาเล่าเรียนและชมเชยเมื่อเด็กทำคะแนนได้ดี 3) ความช่วยเหลือผู้ปกครองควรช่วยเหลือลูกเช่นช่วยตรวจดูการบ้านและช่วยอธิบายเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสงสัย 4) การกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญา ผู้ปกครองควรกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาโดยฝึกนิสัยให้นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการแสวงหาความรู้ช่วยเสริมทักษะด้านการพูดฟังอ่านและเขียน 5) การแบ่งเวลา ผู้ปกครองควรมีบทบาทในการแบ่งเวลาเช่นการแบ่งเวลาดูโทรทัศน์เลือกรายการที่เหมาะสมกับนักเรียนและจัดตารางเรียนที่เหมาะสม และยังสอดคล้องกับที่ Sheldon, S. B. and Epstein, J. L. (2002) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมจากครอบครัวและชุมชนแวดล้อม ที่ส่งผลต่อวินัยในชั้นเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติร่วมกันระหว่างครอบครัว - โรงเรียน - โรงเรียนหลายแห่ง ส่งผลให้การเข้าเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน ข้อมูลชี้ให้เห็นว่าการดำเนินกิจกรรม และการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว สามารถช่วยให้นักเรียนมีการเข้าเรียนเพิ่มขึ้นในโรงเรียนได้เป็นอย่างดีและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Laird, T. F. N., Shoup, R., Kuh, G. D., and Schwarz, M. J. (2008) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการเรียนที่ได้รับจากการส่งเสริมและพัฒนาวินัยในชั้นเรียนที่มีประสิทธิผลต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้ โดยการสร้างการมีส่วนร่วมของนักเรียนในแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นการบูรณาการและการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว ส่งผลให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน และมีระเบียบวินัยในการเรียนได้อย่างเหมาะสม

1.5 ผลการวิเคราะห์การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียนจากโรงเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.9626$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เป็นสถาบันที่ฝึกอบรมด้านระเบียบวินัยและวินัยในการเรียนให้กับนักเรียนทุกคน ซึ่งจัดเป็นนโยบายสำคัญของทางโรงเรียน ที่มุ่งส่งเสริมความมีวินัยโดยมีกฎระเบียบปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน มีระเบียบปฏิบัติของฝ่ายปกครองที่กำหนดแนวทางในการปฏิบัติตนเป็น

นักเรียนที่ดีของแต่ละสถาบัน มีคู่มือนักเรียนในการปฏิบัติตนอย่างถูกต้องและไปในทางเดียวกัน จัดกิจกรรมทางการเรียนที่ส่งเสริมความมีระเบียบวินัย เช่น กิจกรรมลูกเสือ ยุวกาชาด เนตรนารี กิจกรรมกีฬา ดนตรี กิจกรรมทางวิชาการ กิจกรรมทางศาสนา เป็นต้น อีกทั้งโรงเรียน จัดพื้นที่ในการเรียนรู้ จัดบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น จัดป้ายนิเทศความรู้ในห้องเรียน การควบคุมห้องเรียนของครูให้เกิดบรรยากาศในการเรียน การสอนที่เอื้อให้นักเรียน สนใจการเรียนและเกิดความพยายามแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน โดยการอ่านหนังสือ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เพื่อแสวงหาความรู้ โรงเรียนจัดทำห้องสมุดที่มีหนังสือและโสตทัศนูปกรณ์ เพื่อการค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียน โรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมนอกหลักสูตร เช่น การทัศนศึกษาออกสถานที่ การนำนักเรียนเข้าร่วมนิทรรศการทางวิชาการ การแข่งขันทางวิชาการ ทำให้นักเรียนมีโอกาสในการแสวงหาความรู้ในห้องเรียน และนำมาแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้กับเพื่อนในห้องเรียน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามและเข้าพบในเวลาพักและหลังเลิกเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนเพิ่มขึ้น ดังเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามข้อคำถามข้อที่ 17 “ครูว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนที่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นในช่วงโมงเรียนโดยไม่สนใจการเรียน” ($\bar{X} = 4.81$) ข้อที่ 25 “ครูเต็มใจให้คำปรึกษาปัญหาด้านการเรียนแก่ข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น” ($\bar{X} = 4.35$) ข้อที่ 3 “ครูบอกให้นักเรียนตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบทุกครั้ง” ($\bar{X} = 4.33$) สอดคล้องกับที่ Zimmerman. M. E. (1985) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของวินัยในชั้นเรียนและจิตสำนึกในการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่าการส่งเสริมวินัยนักเรียนจากโรงเรียน โดยให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียน มีการกำกับ ดูแล ช่วยเหลือ ส่งเสริมและแก้ไขความประพฤตินักเรียนให้เป็นผู้มีวินัยประพฤติตนเหมาะสม

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแคร้ สามารถอธิบายผลตามสมมุติฐานการวิจัยได้ดังนี้

2.1 เพศ ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนหญิงและชายที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนักเรียนหญิงและชาย มีความสนใจในกลุ่มเพื่อน

มากขึ้น และมีการคบเพื่อนในวัยเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะต่างเพศกันและมีความสนใจคล้ายกัน นักเรียนหญิงและชายจึงเห็นความสำคัญของการเรียนและมีพฤติกรรมการเรียนคล้ายกัน ประกอบกับโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีระบบการส่งเสริมด้านวินัยโดยยึดหลักปรัชญาการศึกษาเดียวกัน ช่วยเหลือนักเรียนทุกคน ให้มีพฤติกรรมการเรียน ประพฤติตามกฎระเบียบโดยคำนึงถึง สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค ทำให้มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน ทั้งเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับที่ วิศิษย์ อ้นขวัญเมือง (2552: 78) ได้ศึกษาการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อวิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1 พบว่า การปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

2.2 ระดับชั้นเรียน ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตกที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนแตกต่างกัน โดยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{X} = 3.5833$) มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{X} = 3.5266, 3.3941$ ตามลำดับ) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นระดับชั้นที่นักเรียนผ่านการปรับตัวมาจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนสามารถปรับตัวเข้าสู่ระบบการเรียน แบบมัธยมศึกษาปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้มากขึ้น จึงมีความกระตือรือร้นในการเรียนการแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับการแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนใส่ใจและมีความพยายามในการเรียนมากขึ้น ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งอยู่ในช่วงที่เปลี่ยนจากการมีอายุมากที่สุดใหญ่ที่สุดในระดับประถมศึกษา มาเป็นเด็กที่เล็กและรูปร่างน้อยที่สุดในระดับมัธยมศึกษา เพื่อนเริ่มมีอิทธิพลเหนือพ่อแม่ สำหรับผู้ที่ยังเรียนไม่ดี หรือปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ เริ่มรู้สึกขมขื่นและเริ่มไม่ชอบโรงเรียน อาจกล่าวได้ว่า เป็นช่วงที่ต้องมีการปรับตัว ในหลายๆด้าน และเป็นปีแรกที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มีความแตกต่าง ซึ่งอาจยังปรับตัวเข้ากับสถานศึกษาแห่งใหม่ยังไม่ได้ดีเท่าที่ควร ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นับเป็นระดับหัวเลี้ยวหัวต่อในการตัดสินใจ ต้องพบกับสภาวะกดดัน การเปลี่ยนแปลงทั้งภายในตนเองและภายนอกของการเป็นวัยรุ่น และการเปลี่ยนผ่านการตัดสินใจเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาต่อ เช่น การตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ สายสามัญหรือสายอาชีพ การเลือกแผนการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย การคบเพื่อน มีความสนใจ ในกลุ่มเพื่อน และใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากขึ้น เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลกับนักเรียนมากขึ้น ซึ่งอาจทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสนใจในการเรียนลดน้อยลงสอดคล้องกับที่ วิศิษย์ อ้นขวัญเมือง (2551: 4) ได้ศึกษาการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อวินสังกัดสำนักงาน

เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 3 จำแนกตามระดับชั้น คือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนต่างระดับชั้นเรียนกัน มีการปฏิบัติตามวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00-3.00 ตระหนักเห็นความสำคัญของการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตน จึงมีความพยายาม ขยัน อดทน ในการเรียนทั้งในขณะเรียนในห้องเรียนและพยายามแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ส่วนนักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.01-4.00 โดยปกตินักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักเอาใจใส่เรื่องการเรียนของตนเองเป็นอย่างดี มีการทบทวนบทเรียน การแสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนเอง ประกอบกับนักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยในระหว่างเรียนอยู่กับผู้ปกครอง นักเรียนรับรู้ได้ว่าผู้ปกครองให้ความสนใจในเรื่องการเรียนของตน จึงทำให้นักเรียนมีความพยายามในเรื่องการเรียน สอดคล้องกับที่ Christenson, S. L. Rounds, T. and Gorney, D. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลต่อมีวินัยในการเรียนของนักเรียน

2.4 ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ พักอาศัยในระหว่างเรียนอยู่กับผู้ปกครอง ได้รับการติดตามดูแลเรื่องการเรียนจากผู้ปกครอง โดยพ่อแม่ผู้ปกครองมีการสอบถามพูดคุยเรื่องการเรียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน เตรียมและจัดหาอุปกรณ์ของจำเป็นสำหรับการเรียน กล่าวชมเชยและพูดให้กำลังใจ ส่งผลให้นักเรียน มีวินัยในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พักอาศัยกับผู้ปกครองในขณะที่เรียน ก็ได้รับการส่งเสริมทางการเรียนและด้านระเบียบวินัยจากโรงเรียน อีกทั้งได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น ที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมากกว่า หรือเท่าๆ กับ

ครอบครัวหรือ ครูผู้สอน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน เช่นทำการบ้านร่วมกัน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ทบทวนบทเรียนก่อนสอบ เพื่อนมีอิทธิพลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียน อยู่ในวัยเดียวกัน มักพบสภาพปัญหาไม่แตกต่างกันมากนัก จึงทำให้วัยรุ่นมี ความเข้าใจว่า เพื่อนวัยเดียวกัน อิทธิพล จากกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมคล้ายๆ กัน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ส่งผลให้นักเรียน มีพฤติกรรมการมีความมีวินัยในการเรียนไม่ แตกต่างกัน ทั้งนี้หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดีและมีทักษะความสามารถในการคิดแก้ปัญหา มีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนที่ดีนักเรียนก็จะสามารถมีพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนที่ดี เช่นกันสอดคล้องกับกรมวิชาการ(2538 : 12) ที่กล่าวถึงสถาบันที่ช่วยฝึกความมีวินัยได้คือ กลุ่มเพื่อน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการกำหนดคุณค่าต่างๆ ซึ่ง จะคล้ายตามกัน ดังนั้น การชี้แนะ การคบเพื่อน ก็เป็นแนวทางที่จะช่วยเสริมสร้างวินัยในการเรียน สอดคล้องกับที่ ปัญญาดี ชมสุวรรณ (2552) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 2 พบว่า นักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ส่วนมากมีการปฏิบัติตน ตามระเบียบของสังคม และปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนเป็นอย่างดี

2.5 การเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการมี วินัยในการเรียน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ที่มีการเข้าร่วมกลุ่ม กิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แตกต่างกัน ทั้งนี้ สามารถอธิบายได้ว่า โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเป็นสถาบันที่จัดการศึกษา ฝึกอบรมให้เยาวชนเป็นคนเก่งและคนดี อย่างเสมอภาคไม่มีการเลือก เชื้อชาติ ศาสนา แต่เปิดโอกาส ให้เยาวชนทุกคนสามารถเข้ามาทำการศึกษ้อย่างอิสระและเต็มศักยภาพ ถึงแม้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ ไม่เคยการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน แต่โรงเรียนได้จัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อเป็น การเสริมสร้างวินัยให้กับนักเรียนทุกคน เช่น กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด กิจกรรมโสมรุม ชุมนุมโครงการวันวิชาการนิทรรศการแข่งขันทางวิชาการ การทัศนศึกษานอกสถานที่ เป็นต้น ตลอดจนมีครูประจำชั้นคอยสอดส่องดูแลให้ความช่วยเหลือตักเตือน มีฝ่ายปกครองที่กำกับ ช่วยเหลือให้นักเรียนเกิดวินัย สอดคล้องกับที่ Ke, I. C. (2015) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการกลุ่ม ของนักเรียนและการสอนในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา สอดแทรกขั้นตอนหรือกระบวนการใช้กิจกรรมกลุ่มไว้ด้วย จะทำให้นักเรียน มีวินัยในการเรียนดีขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์ ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก สรุปผลได้ดังนี้

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ พบว่าการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว มีอำนาจในการทำนายมากที่สุด รองลงมา คือ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้ร้อยละ 43.3 ผลการศึกษาครั้งนี้จึงยอมรับ สมมติฐานข้อ 6 ที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว และการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยจากครอบครัว เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับแรก และสามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ได้ร้อยละ 25.1 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.405$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ปกครองที่สนใจ ส่งเสริม กำกับติดตามและมีกฎเกณฑ์ให้แก่บุตรหลานได้เป็นแนวทางในการปฏิบัติในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน ทำให้นักเรียนเอาใจใส่และความพยายาม ในการแสวงหาความรู้ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพราะนักเรียนรับรู้ว่าจะ ตนเองได้รับการสนับสนุน การส่งเสริมและ การกำกับติดตามจากครอบครัว โดยผู้ปกครองส่งเสริมนักเรียนในเรื่องอารมณ์ คือนักเรียนได้รับกำลังใจการดูแลเอาใจใส่ ได้รับความรัก และความห่วงใยเกี่ยวกับการเรียนจากสมาชิกในครอบครัว ทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน อีกทั้งได้รับการสนับสนุนวัสดุสิ่งของ ผู้ปกครองเตรียมหาอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนให้กับนักเรียน รวมทั้งเงินค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Christenson, S. L. Rounds T. and Gorney, D. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว มีความสำคัญต่อความสำเร็จของนักเรียน เนื่องจากการส่งเสริมวินัยจากครอบครัว และสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครอบครัว ทำให้นักเรียนได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างทั่วถึง ทำให้นักเรียนรู้สึกสบาย อบอุ่นใจ มีผู้แนะนำขณะทำ

การบ้าน หากครอบครัวให้การสนับสนุนทางการศึกษา ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จ และมีวินัยในการเรียนของนักเรียนด้วย และยังสอดคล้องกับ Haggart, W. (2011) ที่ได้ศึกษาการส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัย พบว่า การส่งเสริมการมีวินัยในชั้นเรียน และการส่งเสริม สนับสนุน วินัยจากครอบครัวส่งผลต่อวินัยในการเรียนได้เป็นอย่างดี

3.2 การส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.4 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า การส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.523$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการฝึกทักษะอบรมด้านวินัยแก่นักเรียนด้วยกระบวนการที่หลากหลาย โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ได้จัดการศึกษาโดยคำนึงถึงการเสริมสร้างวินัยแก่นักเรียนทุกคน โดยสอดแทรกคำสอนเรื่องระเบียบวินัยในกิจกรรมการเรียนการสอน มีกฎเกณฑ์ ระเบียบปฏิบัติ มีคู่มือให้นักเรียนให้นักเรียนรับทราบเพื่อปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้ฝึกอบรม อนึ่งการสร้างวินัยนั้นต้องใช้เวลาในการปลูกฝังและฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง จึงจะสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน โรงเรียนจึงมีบทบาทจัดการส่งเสริมวินัยทั้งด้านการเรียนและด้านพฤติกรรม ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยเป็นประโยชน์กับนักเรียน สอดคล้องกับที่ Zimmerman, M. E. (1985) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของวินัยในชั้นเรียนและจิตสำนึกในการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า การส่งเสริมวินัยนักเรียนจากโรงเรียนโดยให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ และแนวปฏิบัติของโรงเรียน มีการกำกับ ดูแล ช่วยเหลือ ส่งเสริมและแก้ไขความประพฤตินักเรียน ให้เป็นผู้มีวินัยประพฤติตนเหมาะสม และยังสอดคล้องกับที่ Sugai, G. and Horner, R. (2002) ได้ศึกษาเรื่อง วิวัฒนาการของความมีวินัยในการเรียน การสนับสนุนและส่งเสริมจากโรงเรียน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจุบันโรงเรียนมีการส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้นักเรียนมีวินัยในการเรียน และมีคุณลักษณะและพฤติกรรมในการเรียนในเชิงบวก

3.3 ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.370$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนมีความมุ่งมั่นพยายาม ในการเรียนและการแสวงหาความรู้ โดยคำนึงถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้น นักเรียนที่มีการ

มุ่งอนาคตสูง ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัยในการเรียนสูงขึ้นด้วย เนื่องจากนักเรียนมีการวางแผนในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในอนาคตได้ด้วยตนเอง และมีความพยายามในการทำสิ่งที่มุ่งหวังไว้เป็นจริงให้ได้ รู้จักบังคับตนเองให้รู้จักอดทน รอคอย และ บังคับตนให้อยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียน และสังคมได้ซึ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะของผู้มีวินัยในการเรียน สมควรที่จะส่งเสริมให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออกและกล้าที่จะแข่งขันกับบุคคลอื่น ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ ครูและผู้ปกครองควรกระตุ้น ให้นักเรียนเห็นความสำคัญของผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น หากไม่ตั้งใจเรียนก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนในการแต่ละครั้ง เป็นต้น สอดคล้องกับเนอมี (Nurmi, 1991) ที่กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคต เป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคล อย่างเป็นกระบวนการ ที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้ 1. การตั้งเป้าหมาย ในขั้นนี้บุคคลจะตั้งเป้าหมายหรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตโดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งบุคคลมีอยู่ 2. การวางแผน ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนเพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการหรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่าวิธีการหรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่หากพบว่าแผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ 3. การดูความเป็นไปได้ เป็นขั้นตอนการประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่วางไว้ว่าจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคล กล่าวคือหากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวังหรือต้องการ บุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มขึ้น แต่หากว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ไม่เกิดขึ้นบุคคลก็จะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง สอดคล้องกับ ธัญญรัตน์ โปธิสาร (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะของสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่าลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อวินัยในการเรียน

แต่เมื่อพิจารณาสมการ การทำนายพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของตัวแปร การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัว (X_3) การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_2) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) พบว่าลักษณะมุ่งอนาคต มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเป็นลบ แสดงว่า ถ้านักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง จะทำให้มีพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน (Y) ลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แม้นักเรียนจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจากครอบครัวและจากโรงเรียน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับ ที่นักเรียนต้องปฏิบัติในสถานการณ์ ปัจจุบันในชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้น แต่ลักษณะมุ่งอนาคตนั้นเป็นการคาดคะเนถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้น

ในอนาคตซึ่งเป็นลักษณะของการคาดเดา ไม่ใช่พฤติกรรมที่นักเรียนจะสามารถรู้ได้ว่าจะเป็นอย่างไรรวมทั้งทำให้ นักเรียนไม่สามารถคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสีย เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

3.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 4 และสามารถทำนายพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.0 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.547$) สามารถอธิบายได้ว่า หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า ระเบียบวินัยที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความพยายามทางการเรียนอย่างเต็มที่ ทำสิ่งที่ดี เหมาะสมอย่างที่ตั้งใจไว้ พยายามที่จะพัฒนาตนเอง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากตำราเรียน ค้นคว้าในห้องสมุด รวมทั้งการฝึกทักษะจากบทเรียนที่ยาก การวางแผนการเรียนที่ดีตั้งแต่ต้นปีการศึกษา ส่วนนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ซึ่งในนักเรียนกลุ่มนี้จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาที่จะทำให้นักเรียนเห็นเป้าหมาย คุณประโยชน์ คุณค่าของความพยายาม รวมทั้งการยอมรับของสังคมที่มีต่อผู้ที่มีความพยายาม รวมทั้งกระตุ้นนักเรียนที่มีผลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ให้มีความพยายาม ขยันหมั่นเพียรในด้านการเรียน โดยอาจจะเริ่มต้นจากการได้รับคำชมเชย จากการประสบความสำเร็จในระดับและประเภทของความถนัด หรือความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน เช่น ศิลปะ ดนตรี กีฬา วิชาการ หรือกิจกรรม สอดคล้องกับ Elliot. A. J. (1999) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางสำหรับการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายความสำเร็จด้านการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อวินัยในการเรียนของนักเรียน

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัวเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก มากกว่าตัวแปรอื่นๆ โดยพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน เพราะเป็นผู้ส่งเสริมนักเรียนทางด้านอารมณ์ วัสดุสิ่งของ และข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน โรงเรียนควรมีการส่งเสริม จัดกิจกรรมในการมีส่วนร่วมกับผู้ปกครองเช่น การประชุมอย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง เพื่อชี้แจงนโยบายและขอความร่วมมือในการดูแล การสนับสนุนนักเรียนในด้านการเรียน การอบรมให้ความรู้ การเยี่ยมบ้าน กิจกรรมบ้านและโรงเรียนสัมพันธ์ จัดทำเว็บไซต์ของโรงเรียนที่ผู้ปกครองสามารถเข้าไปอ่านข่าวสารจากทางโรงเรียน สอบถามและแจ้งข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่โรงเรียน และการสร้างเครือข่ายผู้ปกครอง

เพื่อให้ผู้ปกครองพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และปรึกษาเรื่องการเรียนของนักเรียนและเป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ปกครองของนักเรียน เกี่ยวกับเรื่องการเรียนเพราะการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นพื้นฐานสำคัญ สำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนอยู่ในวัยรุ่นที่กำลังเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตหากนักเรียนได้รับคำแนะนำและการดูแลเอาใจใส่ ในเรื่องการเรียนจากพ่อแม่ผู้ปกครอง จะทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญในเรื่องการเรียน

การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพ การทำนายพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน โดยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก ได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียนในระดับมาก ดังนั้นโรงเรียนจึงควรหาแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน ด้วยกระบวนการที่หลากหลาย มีกฎระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดข้อปฏิบัติ มีการติดตามนักเรียนเป็นรายบุคคล มีการคัดกรองนักเรียนเป็นรายกลุ่ม แนะนำช่วยเหลือนักเรียนทุกคนโดยผู้บริหาร ครู อาจารย์เห็นความสำคัญในการสร้างวินัยให้แก่ นักเรียน ไม่ปล่อยปละละเลย แต่ดำเนินการผ่านกระบวนการเรียนการสอน การอบรมและกิจกรรมทางวิชาการ กิจกรรมส่งเสริมหลักสูตร และกิจกรรมทางศาสนาของโรงเรียน

ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยเขตภาคตะวันตก อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นโรงเรียนจึงควรส่งเสริมให้นักเรียนมีตระหนักถึงความสำคัญ การวางแผนการศึกษาในปัจจุบันเพื่อมุ่งสู่อนาคตของตนเอง ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนค้นหาความถนัดและความสนใจของตนเองตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะหากนักเรียนวางแผนการศึกษาหลังจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนอาจไม่ได้เรียนต่อในสาขาที่ต้องการเพราะขาดการวางแผน ครูสามารถจัดนิทรรศการทางการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ อาชีพ สำหรับนักเรียนทุกระดับชั้นมากน้อยต่างกัน มีครูและรุ่นพี่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาต่อแก่นักเรียนได้ ทำให้การวางแผนสำหรับการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นเรื่องสำคัญที่อยู่ใกล้ตัว เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ยังอยู่ในช่วงของวัยรุ่นที่เห็นความสำคัญเรื่องอื่นมากกว่าการเรียน เมื่อโรงเรียนจัดการแนะแนว หรือนิทรรศการการศึกษาต่อ จะทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเห็นความสำคัญในการศึกษาต่อและสนใจการเรียนและการแสวงหาความรู้เพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมกรมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก ในระดับมาก ดังนั้นโรงเรียนจึงควรมีการจัดการส่งเสริมให้นักเรียนให้เข้าร่วมกิจกรรม หรือโครงการที่สร้างแรงบันดาลใจในการเรียน เช่น กิจกรรมแนะแนว

จากสถาบันการศึกษาที่เป็นที่สนใจของนักเรียน การนำนักเรียนออกไปศึกษาดูงานตามความสนใจและความถนัด การนำนักเรียนไปสถานที่ส่งเสริมการเรียนรู้ จัดบรรยากาศในโรงเรียนให้มีพื้นที่ในการแสวงหาความรู้เพิ่มมากขึ้น สะดวกและเพียงพอ หาวิธีการเรียนในเนื้อหาการเรียนการสอนวิชาที่นักเรียนยังไม่เข้าใจให้มากขึ้น เพื่อเป็นการพัฒนาความรู้ให้นักเรียนให้มีความเข้าใจและสามารถนำมาใช้ในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ด้านการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นโรงเรียนและผู้ปกครองควรร่วมมือกัน ส่งเสริม กำกับ ติดตามพฤติกรรมการณ์แสวงหาความรู้ของนักเรียน นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนมากขึ้น เช่น ให้ผู้ปกครองลงนามในสมุดทำการบ้านของนักเรียนทุกครั้ง กำหนดขอบเขตการใช้โทรศัพท์มือถือ การชมรายการโทรทัศน์ที่เป็นประโยชน์ กำหนดบทบาทความรับผิดชอบงานบ้าน การทำการบ้าน การส่งเสริมการเรียนพิเศษ ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการของชุมชนและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนในพื้นที่ที่แตกต่างกัน เช่น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยในจังหวัดอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนในระดับชั้นที่แตกต่างกัน เช่น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะเป็นช่วงที่เตรียมความพร้อมในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา
3. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน ของนักเรียนในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

- Alderman, M. K. (2013). "Motivation for achievement: Possibilities for teaching and learning." Routledge.
- Ausubel, David P. (1968). **Educational Psychology : A Cognitive View**. New York: Hott, Rinchartand Winston. Inc.
- Bandura, Albert. (1977). "Self-efficacy: toward a unifying theory of behavioral change." Psychological.
- Breen, R., and Lindsay, R. (2002). "Different disciplines require different motivations for student success." **Research in Higher Education** 43, 6: 693-725.
- Cameron, R. J. (1998). "School discipline in the United Kingdom: Promoting classroom behaviour which encourages effective teaching and learning." **School Psychology Review** 27: 33-44.
- Christenson, S. L., Rounds, T., and Gorney, D. (1992). "Family factors and student achievement: An avenue to increase students' success." **School Psychology Quarterly** 7, 3: 178.
- Eddy, Thomas Michael. (1998). "Teacher and Student perceptions of school Environments and Student Disciplines." **Dissertation Abstracts International** 58 (June): 4505 – A.
- Elliot, A. J. (1999). "Approach and avoidance motivation and achievement goals." **Educational psychologist** 34, 3: 169-189.
- Gorrison, Karl. (1959). "A Study of Student Disciplinarian Practices in two Georgia High School." **The Journal of Educational Research** 53 (December): 1953 – 1956.
- Haggart, W. (2011). **Discipline and learning styles: an educator's guide**. Worthy Shorts Inc.
- Hassanain, M. A. (2008). "On the performance evaluation of sustainable student housing facilities." **Journal of Facilities Management** 6, 3: 212-225.
- Ke, I. C. (2015). "The impacts of English on Taiwan's elementary curriculum: Homeroom teachers' perspectives." **TCI (Transnational Curriculum Inquiry)** 11, 2: 25-47.
- Kinsey, E. W. (1956). "Discipline of Learning." **British Medical Journal** 2 (4996), 824.

- Laird, T. F. N., Shoup, R., Kuh, G. D., and Schwarz, M. J. (2008). "The effects of discipline on deep approaches to student learning and college outcomes." **Research in Higher Education** 49, 6: 469-494.
- Mayer, D. G. (1993). **Social Psychology**. 4th ed. Mc Graw – Hill Book Company.
- Mayer, D. G. (1999). **Social Psychology**. 6th ed. New York: Mc Graw – Hill, Inc.
- McDermott, P. A., Mordell, M., and Stoltzfus, J. C. (2001). "The organization of student performance in American schools: Discipline, motivation, verbal learning, nonverbal learning." **Journal of Educational Psychology** 93, 1: 65.
- Rahimi, M., and Karkami, F. H. (2015). "The Role of Teachers' Classroom Discipline in Their Teaching Effectiveness and Students' Language Learning Motivation and Achievement: A Path Method." **Iranian Journal of Language Teaching Research** 3, 1: 57-82.
- Sheldon, S. B., and Epstein, J. L. (2002). "Improving student behavior and school discipline with family and community involvement." **Education and urban society** 35, 1: 4-26.
- Sugai, G., and Horner, R. (2002). "The evolution of discipline practices: School-wide positive behavior supports." **Child & Family Behavior Therapy** 24, 1-2: 23-50.
- Weisfeld, David. (1974). "Cognitive Styles of Child Discipline." **Dissertation Abstracts International** 35, 27 (October): 4.
- Zimmerman, M. E. (1985). "The role of spiritual discipline in learning to dwell on earth." In **Dwelling, place and environment** (Springer, Dordrecht): 247-256.
- เกศรินทร์ วงษ์มัน. (2553). "ผลการใช้โปรแกรมการกำกับตนเอง ที่มีต่อการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนศรีนครินทรวิถียา (พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา) สังกัดสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ จังหวัดนครสวรรค์." มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ขจี บุญหล้า. (2556). "การเปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัยในการเรียน ระหว่างการใช้ทฤษฎีตัวแบบของแบนดูราและการอบรมตามปกติของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม)." มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- คณะกรรมการส่งเสริมพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ. (2554). **ผลการดำเนินงาน**. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ.

- จันทพร โรจนพิทักษ์. (2543). “ผลของโปรแกรมการปรับพฤติกรรมทางปัญญา เพื่อเสริมสร้างวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา อำเภอมือเมือง จังหวัดชลบุรี.” มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จำลอง ภูบารุง. (2530). “บรรยากาศทางจิตวิทยาในชั้นเรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้” **วารสารการศึกษา กทม.** 11, 4 (เมษายน): 10 – 14.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และคณะ. (2530). “ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย (2554).” สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพวัลย์ สุขใจรุ่งวัฒนา. (2552). “การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาการศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญญรัตน์ โปธิสาร. (2548). “ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี.” มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- นัตยา ทับแก้ว. (2550). “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยของนักเรียนประจำช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.” มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประยงค์ วงษ์ดี. (2554). “การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยเชิงบวกให้แก่นักเรียนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1.” มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ปัญญาวดี ชมสุวรรณ. (2552). “ปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 2.” มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปาริชาติ เลหาบุตร. (2547). “ปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว การบรรลุลงานตามขั้นพัฒนาการ และวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายประถม มหาวิทยาลัยรามคำแหง.” กรุงเทพมหานคร.
- พงษ์กิจ เจริญพร. (2557). “ระเบียบวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี.” มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรรณรุจี สะอาด. (2558). “ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนบ้านแก้วสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1.” สาขาวิชาการบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

- พระบุญทัน จารุณโณ กณาลักษณ์. (2553). “การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมกับความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนสิรินธรวิทยานุสรณ์ เทศบาลตำบลนิคมลำไถน้อย อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี.” มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พิรุณรัตน์ ตัญญูธิตินันท์. (2552). “ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารในครอบครัวกับพฤติกรรมการมีวินัยของเด็กไทย.” มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ.
- พุทธิตา ดอนฟุ้งไพโร. (2550). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา และความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือและการเรียนปกติ.” มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย. (2559). “โปรเตสแตนต์ในประเทศไทย สภาคริสตจักรในประเทศไทย.” กรุงเทพมหานคร.
- รัตนารณณ์ พลหา. (2544). “ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยในการเรียนโดยใช้ตัวแบบบุคคลจริงให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย.” มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ. (2539). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัย.” มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วรารณณ์ คล้ายประยงค์. (2558). “การมีวินัยในการเรียนและพฤติกรรมการปรับตัวของนักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและการเป็นแบบอย่าง.” มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วสัน ปุ่นผล. (2542). “การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิระศรี นพคุณทอง. (2555). “การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษและระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre - based approach) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู.” มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไวยาร ยะสารวรรณ. (2546). “ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2553). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัยเล่ม 2 วัยรุ่น-วัยสูงอายุ**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษา (องค์การมหาชน). (2559). “รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2559”.

สรียา เหลาธรรม. (2546). “ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น.” มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สัญญา มีชัย. (2546). “ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี”.

สันติกร รักสองหมื่น. (2558). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน.” มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2547). **แนวทางการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน**. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). **นโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2556). “รายงานการปฏิบัติการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา.” กรุงเทพมหานคร.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). **การเสริมสร้างวินัย : คู่มือแนวทางการปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: CURUS กาลาดพร้าว.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2544). “เกณฑ์การประเมินคุณภาพสถานศึกษา สำหรับการประเมินภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน.” กรุงเทพมหานคร.

สินีนากู ปลื้มมะลิ่ง. (2547). “การพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนชุมชนคงวิทยาอำเภอคงจังหวัดนครราชสีมา.” สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สินีนากู สุทธจินดา. (2543). “การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียน สาขาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุชาติ รมโพธิ์สระ. (2547). “ปัจจัยที่มีที่สัมพันธ์กับปัญหาวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2543). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2550). **วินัยนักเรียน**. สารานุกรมวิชาชีพรู เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.

อำนาจ วจิณ. (2553). “ผลของการทดสอบย่อยและการให้ข้อมูลป้อนกลับที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
    ความมีวินัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความน่าจะเป็นและสถิติ.”
    มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิ
แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย
เขตภาคตะวันตก

2. แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับ การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจาก
ครอบครัว

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับ การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนจาก
โรงเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน

ทั้งนี้ นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีข้อใด
ถูกต้องหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถาม นักเรียนไม่
ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

จึงขอความร่วมมือนักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริง และโปรดตอบให้ครบทุกข้อคำถาม
ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางบัวลอย มจรุสวรรณค์

นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ( ) ที่ข้อมูลตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน

<p>1. ผู้ตอบเป็นนักเรียน เพศใด</p> <p>( ) เพศชาย</p> <p>( ) เพศหญิง</p>
<p>2. ผู้ตอบกำลังศึกษาอยู่ในระดับใด</p> <p>( ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1</p> <p>( ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2</p> <p>( ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3</p>
<p>3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับใด (ในภาคเรียนที่ผ่านมา)</p> <p>( ) คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00</p> <p>( ) คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 - 3.00</p> <p>( ) คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.01-4.00</p>
<p>4. ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน</p> <p>( ) พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง</p> <p>( ) ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง</p>
<p>5. การร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน (กลุ่ม SOG, กลุ่มนักเรียนผู้เชื่อ)</p> <p>( ) เคยเข้าร่วมกิจกรรม</p> <p>( ) ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม</p>

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามที่นักเรียนมีการปฏิบัติตนในแต่ละข้อคำถาม ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น โดยให้ตอบ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวันนี้ เพื่อต้องการได้ทำงานที่ตนเองชอบในอนาคต					
2	ข้าพเจ้าค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เพื่อทำให้ผลการเรียนของข้าพเจ้าดียิ่งขึ้น					
3	หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเรียนต่อจนจบระดับปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ					
4	เมื่อทราบว่ามีการเรียนต่ำในวิชาใดๆ ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานั้นมากขึ้น					
5	ข้าพเจ้ามาเรียนหนังสือเพราะต้องการให้ผู้ปกครองสบายใจ					
6	ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทำงานที่มอบหมายให้สำเร็จและมีคุณภาพ ก่อนการหาความบันเทิงจากสิ่งอื่น					
7	หากงานที่ได้รับมอบหมายยังไม่สำเร็จข้าพเจ้าตั้งใจจะไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนเด็ดขาด					
8	เมื่อลงมือทำงานที่ได้รับมอบหมายข้าพเจ้าคาดหวังถึงผลงานที่ดีและมีคุณภาพ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9	ข้าพเจ้าเอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมายและทำจนสุดความสามารถทุกครั้ง					
10	ข้าพเจ้าควบคุมตนเองให้ทำการบ้านจนเสร็จแม้ว่าจะง่วงนอนก็ตาม					
11	ข้าพเจ้ามีการบ้านหลายวิชาจึงไม่สามารถทำงานที่มีคุณภาพได้					
12	ข้าพเจ้าชอบแข่งขันกับคนที่มีผลการเรียนที่ดีกว่า					
13	ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมการแข่งขันใดๆ ก็ตามข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายว่าจะต้องชนะ					
14	ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้เสมอว่าต้องเรียนให้ได้คะแนนสูงที่สุด					
15	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนสอบหลายครั้งเพื่อให้คะแนนสอบในแต่ละครั้งเพิ่มมากขึ้น					
16	ข้าพเจ้าตั้งความหวังไว้สูงๆเพื่อที่จะได้ใช้ความพยายามและความสามารถในการทำงานนั้นอย่างเต็มที่					
17	เมื่ออ่านหนังสือประเภทตำราเรียน ข้าพเจ้าจะหาวิธีเอาชนะความง่วงได้ทุกครั้ง					
18	แม้ว่าพบปัญหามากมาย ข้าพเจ้าจะตั้งใจฝ่าฟันอุปสรรคเหล่านั้นจนสำเร็จ					
19	ข้าพเจ้าตั้งใจจดจ่อในการทำงานโดยไม่ละทิ้งงานนั้นจนกว่างานจะเสร็จ					
20	เมื่อทำงานแล้วมีอุปสรรค ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อทำงานนั้นให้สำเร็จจนได้					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21	ข้าพเจ้าตั้งใจทำข้อสอบเพราะต้องการให้ผลการเรียนเพิ่มขึ้นเพื่อเป็นที่ยอมรับของคนอื่น					
22	ข้าพเจ้าฝึกฝนความสามารถของตน เพื่อให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น					
23	ข้าพเจ้าชอบสร้างสรรค์ผลงานที่ไม่เหมือนใคร เพราะเป็นการท้าทายความสามารถ					
24	ข้าพเจ้านำผลงานที่ผ่านการตรวจและได้รับคำแนะนำจากครูแล้วมาแก้ไขพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น					
25	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวิชาที่ยากๆ มากเป็นพิเศษ เพราะต้องการให้ผลการเรียนดีมากขึ้น					
26	เมื่อพบปัญหาในการเรียนวิชาใด ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงด้วยดีทุกครั้ง					
27	ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะไม่ขาดเรียน โดยเฉพาะ ในวิชาที่ยากและไม่ค่อยเข้าใจ					
28	เมื่อมีหน้าที่รับผิดชอบทำงานในวันหยุด ข้าพเจ้ามุ่งมั่นทำงานให้เสร็จ ก่อนการไปเที่ยวเล่น					
29	เมื่อข้าพเจ้ารู้ตัวว่าเรียนวิชาใดอ่อนกว่าเพื่อนๆ ข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนและใช้ความพยายามมากขึ้น					
30	หลังจากสอบเสร็จแล้ว ข้อใดที่เป็นปัญหาหรือตอบไม่ได้ข้าพเจ้าจะรีบค้นคว้าหาคำตอบหรือซักถามครู					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามความคิดเห็นของนักเรียนในแต่ละข้อคำถาม ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น โดยให้ตอบ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองเพราะรู้ว่าจะได้รับความรู้และประสบการณ์ตรงจากการทำงาน					
2	ข้าพเจ้าคบเพื่อนที่ขยันเรียนเพราะจะทำให้ข้าพเจ้าขยันเรียนไปด้วย					
3	ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการศึกษาต่อของข้าพเจ้า					
4	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในชั้นเรียน เพราะจะทำให้ข้าพเจ้าสอบผ่านได้					
5	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนพิเศษ เพื่อเพิ่มคะแนนเฉลี่ยในปลายภาคเรียนให้ดียิ่งขึ้น					
6	ข้าพเจ้าจัดเวลาอ่านหนังสือให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อจะไม่เครียดเวลาสอบ					
7	ข้าพเจ้าวางแผนก่อนที่จะเริ่มต้นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียดเพื่อป้องกันการผิดพลาด					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8	เมื่อครูให้ทำรายงานส่งข้าพเจ้าจะวางแผนไว้เลยว่าจะส่งเมื่อไรดี เพื่อจะได้ไม่เครียดภายหลัง					
9	แม้ในวันที่มีความเหน็ดเหนื่อย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เสร็จ ก่อนที่จะพัก					
10	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ ก่อนการไปเที่ยวเล่น					
11	เมื่อทำข้อสอบเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะทบทวนอีกครั้งหากยังมีเวลาเหลืออยู่ แม้ว่าเพื่อนๆจะส่งหมดแล้วก็ตาม					
12	ข้าพเจ้าจะหาข้อมูลต่างๆ ให้เพียงพอเสียก่อน ก่อนตัดสินใจทำเรื่องที่สำคัญๆ					
13	ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะใช้โทรศัพท์มือถือหลังจากที่ทำการบ้านเสร็จแล้วเท่านั้น					
14	ข้าพเจ้าเข้าแถวรอคิวเพื่อซื้ออาหารแม้จะมีคนต่อแถวยาวอยู่แล้วก็ตาม					
15	เมื่อข้าพเจ้าเผชิญปัญหาทางการเรียน ข้าพเจ้าจะหาวิธีแก้ปัญหาให้สำเร็จจนได้					
16	ข้าพเจ้าปฏิเสธเพื่อนที่ชักชวนให้หยุดเรียนหรือหนีเรียนเสมอ					
17	เมื่อพบปัญหาเรื่องหนึ่งเรื่องใดข้าพเจ้าจะบอกผู้ปกครองให้ทราบ					
18	เมื่ออ่านหนังสือเตรียมสอบจนเหนื่อยล้า ข้าพเจ้าจะหาวิธีคลายเครียดก่อนที่จะกลับไปอ่านต่อ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยจากครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามความคิดเห็นของนักเรียนในแต่ละข้อคำถาม ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น โดยให้ตอบ

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ผู้ปกครองปฏิบัติตามกฎหมาย เช่นคาดเข็มขัดนิรภัยเมื่อขึ้นรถยนต์หรือสวมหมวกกันน็อคเมื่อขับขี่รถจักรยานยนต์ทุกครั้ง					
2	ผู้ปกครองบอกให้ข้าพเจ้าเอาแบบอย่างการเรียนรู้จากคนที่ประสบความสำเร็จ					
3	ผู้ปกครองพูดคุยตัวอย่างคนที่มีความรู้ ประสบความสำเร็จ มีงานทำที่ดีให้ข้าพเจ้าฟัง					
4	ผู้ปกครองนำข่าวสารเกี่ยวกับผู้ชนะการแข่งขันต่างๆ มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเสมอ					
5	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าศึกษาหา เหตุผลที่ทำให้คนใดคนหนึ่งประสบความสำเร็จได้					
6	ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าสนใจการเรียนน้อยลง					
7	ข้าพเจ้าได้รับการตักเตือนจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าเล่นโทรศัพท์มือถือมากเกินไป					
8	ผู้ปกครองบอกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น หากข้าพเจ้านอนดึกเกินไป					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9	ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ ซึ่งอาจทำให้มีผลกระทบต่อการศึกษา					
10	ผู้ปกครองบอกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น หากข้าพเจ้าเก็บของไม่เป็นระเบียบ					
11	ผู้ปกครองบอกกล่าวข้าพเจ้าให้แต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
12	ผู้ปกครองตักเตือนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการแบ่งเวลาในการเรียนและการคบเพื่อนให้เหมาะสม					
13	ข้าพเจ้าได้รับคำบอกกล่าวเรื่องการจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมก่อนไปเรียน					
14	ผู้ปกครองให้คำแนะนำข้าพเจ้าเกี่ยวกับการอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ					
15	ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า เรื่องการปฏิบัติตนเป็นคนดีไม่ทำผิดกฎหมาย					
16	ผู้ปกครองกำหนดเวลาในการกลับถึงบ้านให้เป็นเวลา					
17	ผู้ปกครองอธิบายถึงผลดี ในการจัดเก็บสิ่งของภายในบ้านให้เป็นระเบียบ					
18	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าชมโทรทัศน์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมืองและส่งเสริมความรู้					
19	ข้าพเจ้าได้รับของรางวัลจากผู้ปกครองเมื่อสอบได้คะแนนดีขึ้น					
20	ผู้ปกครองให้เงินเพิ่มขึ้นหากข้าพเจ้าต้องการเพื่อเรียนพิเศษ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21	เมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งใดสำเร็จผู้ปกครองแสดงความยินดีกับข้าพเจ้าด้วยการกอดหรือลูบศีรษะอย่างเอ็นดู					
22	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะได้รับรางวัลจากผู้ปกครอง					
23	ผู้ปกครองให้รางวัล โดยพาข้าพเจ้าไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ที่ข้าพเจ้าอยากจะไป					
24	ผู้ปกครองให้อุปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของข้าพเจ้า					
25	ข้าพเจ้าได้รับการชื่นชมจากผู้ปกครอง เมื่อสอบได้คะแนนดี					
26	ผู้ปกครองให้กำลังใจทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าท้อแท้และผิดหวัง					
27	ผู้ปกครองชื่นชมข้าพเจ้าต่อหน้าผู้อื่นเมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งที่ดี					
28	เมื่อสอบได้คะแนนไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า ทำให้มีความพยายามในการเรียนเพิ่มขึ้น					
29	แม้ข้าพเจ้าทำผิดพลาดไปบ้างแต่ผู้ปกครองก็พูดให้กำลังใจเสมอ					
30	ผู้ปกครองพูดให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในช่วงสอบ					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน
คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามความคิดเห็นของ
นักเรียนในแต่ละข้อคำถาม ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น โดยให้ตอบ

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการรับรู้ของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ครูกล่าวอบรมเรื่องการประพฤติและการเรียนในกิจกรรมหน้าเสาธงทุกวัน					
2	ครูกล่าวตักเตือนทันทีเมื่อเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบของโรงเรียน					
3	ครูบอกให้นักเรียนตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบทุกครั้ง					
4	ครูเข้มงวดกวดขันนักเรียนให้ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน					
5	ครูกำกับติดตามให้นักเรียนรับผิดชอบการทำเวรในห้องเรียนตามที่กำหนดไว้					
6	ครูกำชับนักเรียนห้ามนำภาชนะใส่อาหารหรือเครื่องดื่มออกนอกบริเวณโรงอาหาร					
7	โรงเรียนแต่งตั้งครูเวรประจำจุดต่างๆ เพื่อกำกับติดตามดูแลระเบียบวินัยของนักเรียน					
8	ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับกาลเทศะ					
9	ครูแต่งชุดเครื่องแบบในวันที่มีสอน วิชาลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาดทุกครั้ง					
10	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีใช้วาจาที่สุภาพเรียบร้อยในขณะที่สอนชั้นเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	ครูเข้าสอนและออกจากห้องเรียนตรงตามเวลา					
12	ครูลงโทษนักเรียนด้วยเหตุผล มากกว่าการลงโทษด้วยอารมณ์					
13	ครูมีความสุขอ่อนน้อมแสดงความเคารพต่อกันและกันด้วยการไหว้เมื่อพบกัน					
14	ครูยกตัวอย่างประกอบการสอน จากสถานการณ์ข่าวสารสังคมทั้งแบบอย่างที่ดีและไม่ดี เพื่อให้ นักเรียนระมัดระวังในการดำรงชีวิตที่ดี					
15	ครูว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนที่นำโทรศัพท์มือถือเข้ามาเล่นในชั่วโมงเรียนโดยไม่สนใจการเรียน					
16	ครูจะหยุดสอนและตักเตือน เมื่อนักเรียนคุยกันเสียงดังในขณะที่ครูกำลังสอน					
17	ครูยกตัวอย่างศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการทำงานให้ฟังในชั่วโมงสอน					
18	ครูยกตัวอย่างบุคคลที่ตั้งใจเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี กระตุ้นให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น					
19	โรงเรียนให้ทุนการศึกษา แก่นักเรียนที่ตั้งใจเรียน มีผลการเรียนดี					
20	โรงเรียนให้ทุนการศึกษา แก่นักเรียนที่เป็นแบบอย่างด้านความประพฤติดี					
21	ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำจากครูเกี่ยวกับการใช้แหล่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียนเช่นห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องสารสนเทศ					
22	ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายจากครูเมื่อทำแบบฝึกหัดผิดเพื่อให้ข้าพเจ้าสามารถทำได้ถูกต้อง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
23	ครูให้คำแนะนำกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดระเบียบของโรงเรียนให้ทำตามระเบียบมากขึ้น					
24	ครูเอาใจใส่ดูแล นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทำผิดและชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง					
25	ครูเต็มใจให้คำปรึกษาปัญหาด้านการเรียนแก่ข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น					
26	เมื่อมีข้อผิดพลาดในการทำงาน คุณครูจะชี้แนะแนวทางแก้ไขให้ถูกต้อง					
27	ครูแนะนำข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่น่าสนใจเพื่อประกอบการเรียนให้เข้าใจมากขึ้น					
28	โรงเรียนจัดกิจกรรมมอบรางวัลแก่นักเรียนที่มีผลการเรียนดี					
29	โรงเรียนจัดกิจกรรมการส่งเสริมความมีวินัยโดยการเข้าค่ายลูกเสือ เนตรนารีและยุวกาชาด					
30	โรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยแก่นักเรียนด้วยการแข่งขันกีฬาให้นักเรียน					
31	โรงเรียนมีฝ่ายปกครอง เพื่อดูแลพฤติกรรมให้นักเรียนอยู่ในระเบียบของโรงเรียน					
32	โรงเรียนมีการตรวจการแต่งกายของนักเรียนให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
33	ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าทำงานเป็นกลุ่มเพื่อหาข้อมูลแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนชั้นเรียน					
34	โรงเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้เลือกตั้งคณะกรรมการนักเรียนเพื่อเป็นตัวแทนในการจัดกิจกรรมโครงการส่งเสริมด้านวินัยของนักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
35	ครูให้นักเรียนออกแบบการแสดงรอบกองไฟ ในการเข้าค่ายลูกเสือ เนตรนารีและยุวกาชาดด้วยตนเอง					
36	โรงเรียนจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้แสดงออกที่หลากหลาย					
37	ครูเป็นผู้กำหนดแผนงานและกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติตาม					
38	ครูกล่าวชมนักเรียนที่ทำงานส่งตามเวลา					
39	ข้าพเจ้าได้รับคำชมเชยเกี่ยวกับการเรียนจากครู ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความพยายามในการเรียน					
40	ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มาเรียนสม่ำเสมอ					
41	ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน					
42	โรงเรียนมอบรางวัลในการแข่งขันกีฬาให้แก่วีที่มีความสามารถทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จ					
43	โรงเรียนจัดมอบรางวัลแก่นักเรียนที่ไม่ขาดเรียนตลอดปีการศึกษา					
44	โรงเรียนประกาศสัมพันธ์นักเรียนที่มีผลการเรียนดีเด่นในวารสารของโรงเรียน					
45	โรงเรียนมีโครงการมอบรางวัลสำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนดี เมื่อสิ้นปีการศึกษา					
46	โรงเรียนมอบเกียรติบัตรให้แก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอตลอดปีการศึกษา					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามที่นักเรียนมีการปฏิบัติตนในแต่ละข้อคำถาม ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น โดยให้ตอบ

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตนตรงตามข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนในห้องเรียน						
1	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตามเวลาทุกครั้งแม้ในวิชาที่ไม่ชอบเรียน					
2	ข้าพเจ้าไปทันตามกำหนดเวลาทุกครั้ง ในวิชาที่มีการเปลี่ยนสถานที่เรียน					
3	ข้าพเจ้ามาเข้าแถวทันการปฏิบัติกิจกรรมหน้าเสาธงทุกวัน					
4	ข้าพเจ้าจัดเตรียมสมุด หนังสือและอุปกรณ์การเรียน มาเรียนครบทุกวิชา					
5	ข้าพเจ้าจัดตารางสอนก่อนมาเรียนทุกครั้ง					
6	ข้าพเจ้าแต่งชุดนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนทุกครั้ง					
7	ข้าพเจ้าแต่งชุดพละ ในวันที่มีเรียนวิชาพลศึกษาเท่านั้น					
8	ข้าพเจ้าจัดเตรียมอุปกรณ์มาครบทุกครั้งที่ครูสั่งงานให้มาทำที่โรงเรียน					
9	ข้าพเจ้าไม่คุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน					
10	ข้าพเจ้าจดบันทึกตามสิ่งที่ครูอธิบายในชั้นเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	ข้าพเจ้าไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน					
12	ข้าพเจ้านำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นในช่วงโมงเรียนที่หน้าเปื้อ					
13	ข้าพเจ้าไม่ลุกออกจากที่ ในขณะที่ครูสอน					
14	ข้าพเจ้าไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน					
15	ข้าพเจ้าสามารถติดตามเนื้อหาการเรียนได้ทันตามที่ครูสอนในช่วงโมงเรียน					
16	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานในช่วงโมงเรียน จนเสร็จและส่งทันเวลา					
17	ข้าพเจ้ามีอุปกรณ์การเรียนพร้อมในการเรียนทุกช่วงโมง					
18	ข้าพเจ้ายกมือถามครูทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน					
19	ข้าพเจ้ามักจะตอบคำถามครูในขณะที่เรียนถึงแม้ว่าคำตอบนั้นไม่ถูกต้องก็ตาม					
20	ข้าพเจ้าทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจากสมาชิกในกลุ่มด้วยความตั้งใจ					
21	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็น เมื่อครูเปิดโอกาส					
22	ข้าพเจ้าจัดเก็บอุปกรณ์การเรียนของโรงเรียนเข้าที่เมื่อใช้เสร็จ					
23	ข้าพเจ้า เข้าใจในบทเรียนแม้มีสิ่งต่างๆ ที่รบกวนในขณะที่เรียน					
24	ข้าพเจ้าไม่ทำเสียงดังรบกวนคนอื่นในขณะที่ครูสอน					
25	ข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องอย่างเรียบร้อย แม้ครูไม่อยู่ในห้อง					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
26	เมื่อเพื่อนคุยเสียงดัง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติ					
27	ข้าพเจ้าทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างตั้งใจ เพื่อให้ได้ผลงานดีที่สุดใน					
28	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองให้เสร็จทันเวลา					
29	ข้าพเจ้าทำการบ้านเสร็จและส่งทันตามกำหนดทุกวิชา					
30	เมื่อลงมือทำงานข้าพเจ้าตั้งใจเป้าหมายทำงานนั้น ให้ได้คุณภาพที่สุด					
31	ก่อนที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายข้าพเจ้าจะค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อได้ผลงานที่ถูกต้อง					
32	ข้าพเจ้าตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนส่งงานทุกครั้ง					
33	ข้าพเจ้าทำงานเพื่อให้มีส่ง เพราะกลัวถูกลงโทษ					
2. ด้านพฤติกรรมกรณีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน						
34	เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาคำตอบ					
35	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม					
36	ข้าพเจ้าไปร้านหนังสือเพื่อหาซื้อหนังสือเกี่ยวกับความรู้ นอกเหนือจากความรู้ในชั้นเรียน					
37	ข้าพเจ้าออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆในวันหยุดเพื่อผ่อนคลายแทนการอ่านหนังสือเรียน					
38	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
39	ข้าพเจ้าจัดสรรเวลาสำหรับเรียนพิเศษเพิ่มเติมในวิชาที่เรียนได้คะแนนไม่ดี					
40	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนกับเพื่อนๆก่อนสอบ					
41	ข้าพเจ้าติดตามงานและเนื้อหาวิชาจากครูเมื่อข้าพเจ้าขาดเรียน					
42	ข้าพเจ้าตั้งใจทำการบ้านส่งครูโดยตรวจทานความถูกต้องก่อนส่งทุกครั้ง					
43	ข้าพเจ้าจัดเวลาอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนก่อนสอบปลายภาคทุกครั้ง					
44	ข้าพเจ้าไม่ชอบ ร่วมกิจกรรมทางวิชาการ เพราะเป็นเรื่องที่เครียดเกินไป					
45	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างค้นคว้าอินเทอร์เน็ตเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม					
46	ข้าพเจ้าใช้โทรศัพท์มือถือ ในการแสวงหาความรู้					
47	ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของคำศัพท์ในโปรแกรมพจนานุกรมจากอินเทอร์เน็ตเมื่อต้องการทราบความหมายของคำนั้นๆ					
48	ข้าพเจ้าเข้าร่วมศึกษาหาความรู้จากการจัดนิทรรศการ					
49	ข้าพเจ้ารับชมโทรทัศน์รายการเกี่ยวกับความรู้และสารคดีที่เป็นประโยชน์					
50	เมื่อพบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ข้าพเจ้านำมาบอกต่อเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียน					
51	ข้าพเจ้าหาข้อเท็จจริงเพื่อความถูกต้อง ก่อนตัดสินใจเชื่อถือข่าวสารนั้นๆ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติตน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
52	ข้าพเจ้ารับฟังข้อมูลข่าวสารต่างๆ เพื่อปรับตัวให้เข้าสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน					
53	ข้าพเจ้าพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องข้อมูลข่าวสารกับเพื่อนก่อนลงมือทำงานกลุ่ม					
54	เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียนข้าพเจ้าจะหาเวลาเพื่อขอให้ครูผู้สอนชี้แนะเพิ่มเติมจนเข้าใจ					
55	ข้าพเจ้าจดบันทึกข้อมูลในเมื่อเข้าฟังการบรรยายความรู้ทางวิชาการเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียน					
56	ข้าพเจ้าได้รับรู้เหตุการณ์บ้านเมืองจากการพูดคุยกับเพื่อน					
57	หลังการสอบข้าพเจ้าและเพื่อน นำข้อสงสัยมาซักถามหาคำตอบที่ถูกต้องร่วมกัน					
58	ครูเปิดโอกาสให้สามารถซักถามปัญหาเกี่ยวกับการเรียนได้ตลอดเวลา					

**ผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยรายชื่อ
เรื่อง พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิ
แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก**

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวันนี้ เพื่อต้องการได้ทำงานที่ตนเองชอบในอนาคต	4.1928	0.7885	มาก
2. ข้าพเจ้าค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ผลการเรียนของข้าพเจ้าดีขึ้น	3.5980	0.8368	มาก
3. หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเรียนต่อจนจบระดับปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ	3.9248	0.9535	มาก
4. เมื่อทราบว่าผลการเรียนต่ำในวิชาใดๆ ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชานั้นมากขึ้น	4.0327	0.7415	มาก
5. ข้าพเจ้ามาเรียนหนังสือเพราะต้องการให้ผู้ปกครองสบายใจ	4.0588	1.0727	มาก
6. ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทำงานที่มอบหมายให้สำเร็จและมีคุณภาพ ก่อนการหาความบันเทิงจากสิ่งอื่น	3.5817	0.9062	มาก
7. หากงานที่ได้รับผิดชอบยังไม่สำเร็จข้าพเจ้าตั้งใจจะไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนเด็ดขาด	3.4575	0.9581	ปานกลาง
8. เมื่อลงมือทำงานที่ได้รับมอบหมายข้าพเจ้าคาดหวังถึงผลงานที่ดีและมีคุณภาพ	3.9771	0.9033	มาก
9. ข้าพเจ้าเอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมายและทำจนสุดความสามารถทุกครั้ง	3.8791	0.8503	มาก
10. ข้าพเจ้าควบคุมตนเองให้ทำการบ้านจนเสร็จ แม้ว่าจะง่วงนอนก็ตาม	3.4510	1.0303	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้ามีการบ้านหลายวิชาจึงไม่สามารถทำงานที่มีคุณภาพได้	3.1209	0.8618	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้าชอบแข่งขันกับคนที่มีการเรียนที่ดีกว่า	3.0719	1.0840	ปานกลาง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
13. ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมการแข่งขันใดๆ ก็ตามข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายว่าจะต้องชนะ	3.9150	1.1218	มาก
14. ข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้เสมอว่าต้องเรียนให้ได้คะแนนสูงสุด	3.6144	0.8843	มาก
15. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนสอบหลายครั้ง เพื่อให้คะแนนสอบในแต่ละครั้งเพิ่มมากขึ้น	3.7418	1.0348	มาก
16. ข้าพเจ้าตั้งความหวังไว้สูงๆเพื่อที่จะได้ใช้ความพยายามและความสามารถในการทำงานนั้นอย่างเต็มที่	3.7418	0.9861	มาก
17. เมื่ออ่านหนังสือประเภทตำราเรียน ข้าพเจ้าจะหาวิธีเอาชนะความง่วงได้ทุกครั้ง	3.0621	0.9265	ปานกลาง
18. แม้ว่าพบปัญหามากมาย ข้าพเจ้าจะตั้งใจฝ่าฟันอุปสรรคเหล่านั้นจนสำเร็จ	3.6961	0.7698	มาก
19. ข้าพเจ้าตั้งใจจดจ่อในการทำงานโดยไม่ละทิ้งงานนั้นจนกว่างานจะเสร็จ	3.4739	0.9059	ปานกลาง
20. เมื่อทำงานแล้วมีอุปสรรค ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ๆเพื่อทำงานนั้นให้สำเร็จจนได้	3.7222	0.7754	มาก
21. ข้าพเจ้าตั้งใจทำข้อสอบเพราะต้องการให้ผลการเรียนเพิ่มขึ้นเพื่อเป็นที่ยอมรับของคนอื่น	3.8889	0.9130	มาก
22. ข้าพเจ้าฝึกฝนความสามารถของตน เพื่อให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น	3.8824	0.9980	มาก
23. ข้าพเจ้าชอบสร้างสรรค์ผลงานที่ไม่เหมือนใคร เพราะเป็นการท้าทายความสามารถ	3.2745	1.0097	ปานกลาง
24. ข้าพเจ้านำผลงานที่ผ่านการตรวจและได้รับคำแนะนำจากครูแล้วมาแก้ไขพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น	3.4510	0.8333	ปานกลาง
25. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวิชาที่ยากๆมากเป็นพิเศษ เพราะต้องการให้ผลการเรียนดีมากขึ้น	3.6078	0.7871	มาก
26. เมื่อพบปัญหาในการเรียนวิชาใด ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงด้วยดีทุกครั้ง	3.2810	0.6962	ปานกลาง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
27. ข้าพเจ้าตั้งใจเป้าหมายไว้ว่าจะไม่ขาดเรียนโดยเฉพาะ ในวิชาที่ยากและไม่ค่อยเข้าใจ	4.0098	1.0511	มาก
28. เมื่อมีหน้าที่รับผิดชอบทำงานในวันหยุด ข้าพเจ้ามุ่งมั่นทำงานให้เสร็จ ก่อนการไปเที่ยวเล่น	3.6144	0.8347	มาก
29. เมื่อข้าพเจ้ารู้ตัวว่าเรียนวิชาใดอ่อนกว่าเพื่อนๆข้าพเจ้าจะตั้งใจเรียนและใช้ความพยายามมากขึ้น	3.9248	0.8556	มาก
30. หลังจากสอบเสร็จแล้ว ข้อใดที่เป็นปัญหาหรือตอบไม่ได้ ข้าพเจ้าจะรีบค้นคว้าหาคำตอบหรือซักถามครู	3.2190	0.8914	ปานกลาง

ข้อคำถามนิเสธที่กลับคะแนนแล้ว ได้แก่ ข้อ 5, 11

ตอนที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับ ลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคต	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองเพราะรู้ว่าจะได้รับความรู้และประสบการณ์ตรงจากการทำงาน	3.5196	0.9381	มาก
2. ข้าพเจ้าคบเพื่อนที่ขยันเรียนเพราะจะทำให้ข้าพเจ้าขยันเรียนไปด้วย	3.6928	0.8201	มาก
3. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการศึกษาต่อของข้าพเจ้า	3.9902	0.7574	มาก
4. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในชั้นเรียน เพราะจะทำให้ข้าพเจ้าสอบผ่านได้	3.8562	0.9048	มาก
5. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนพิเศษ เพื่อเพิ่มคะแนนเฉลี่ยในปลายภาคเรียนให้ดียิ่งขึ้น	3.0654	1.1883	ปานกลาง
6. ข้าพเจ้าจัดเวลาอ่านหนังสือให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อจะไม่เครียดเวลาสอบ	3.0719	0.7342	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าวางแผนก่อนที่จะเริ่มต้นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด เพื่อป้องกันการผิดพลาด	3.1961	0.9688	ปานกลาง
8. เมื่อครูให้ทำรายงานส่งข้าพเจ้าจะวางแผนไว้เลยว่าจะส่งเมื่อไรดี เพื่อจะได้ไม่เครียดภายหลัง	3.3497	1.0300	ปานกลาง
9. แม้ในวันที่มีความเหน็ดเหนื่อย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เสร็จก่อนที่จะพัก	2.9085	0.7139	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ ก่อนการไปเที่ยวเล่น	3.4085	0.6725	ปานกลาง
11. เมื่อทำข้อสอบเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะทบทวนอีกครั้งหากยังมีเวลาเหลืออยู่ แม้ว่าเพื่อนๆ จะส่งหมดแล้วก็ตาม	3.4673	1.1194	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้าจะหาข้อมูลต่างๆ ให้เพียงพอเสียก่อน ก่อนตัดสินใจทำเรื่องที่สำคัญๆ	3.3791	0.9951	ปานกลาง
13. ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะใช้โทรศัพท์มือถือหลังจากที่ทำการบ้านเสร็จแล้วเท่านั้น	2.7745	0.9708	ปานกลาง

ลักษณะมุงอนาคต	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
14. ข้าพเจ้าเข้าแถวรอคิวเพื่อซื้ออาหารแม้จะมีคนต่อแถวยาวอยู่แล้วก็ตาม	4.0556	1.0865	มาก
15. เมื่อข้าพเจ้าเผชิญปัญหาทางการเรียน ข้าพเจ้าจะหาวิธีแก้ปัญหาให้สำเร็จจนได้	3.3039	0.9352	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าปฏิเสธเพื่อนที่ชักชวนให้หยุดเรียนหรือหนีเรียนเสมอ	4.0948	1.3432	มาก
17. เมื่อพบปัญหาเรื่องหนึ่งเรื่องใดข้าพเจ้าจะบอกผู้ปกครองให้ทราบ	3.6863	0.9579	มาก
18. เมื่ออ่านหนังสือเตรียมสอบจนเหนื่อยล้า ข้าพเจ้าจะหาวิธีคลายเครียดก่อนที่จะกลับไปอ่านต่อ	4.0163	1.1494	มาก

ตอนที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว

การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จากครอบครัว	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ผู้ปกครองปฏิบัติตนตามกฎหมาย เช่น คัดเข้มขันนิรภัยเมื่อขึ้นรถยนต์หรือสวมหมวกกันน็อคเมื่อขับซิ่งรถจักรยานยนต์ทุกครั้ง	3.2810	1.4597	ปานกลาง
2. ผู้ปกครองบอกให้ข้าพเจ้าเอาแบบอย่างการเรียนจากคนที่ประสบความสำเร็จ	3.9739	1.2698	มาก
3. ผู้ปกครองพูดคุยตัวอย่างคนที่มีความรู้ ประสบความสำเร็จ มีงานทำที่ดีให้ข้าพเจ้าฟัง	4.1961	0.8764	มาก
4. ผู้ปกครองนำข่าวสารเกี่ยวกับผู้ชนะการแข่งขันต่างๆ มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเสมอ	3.4412	0.9742	ปานกลาง
5. ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าศึกษาหา เหตุผลที่ทำให้คนใดคนหนึ่งประสบความสำเร็จได้	4.1275	0.9684	มาก
6. ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าสนใจการเรียนน้อยลง	4.5490	0.7634	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้าได้รับการตักเตือนจากผู้ปกครองเมื่อข้าพเจ้าเล่นโทรศัพท์มือถือมากเกินไป	4.3922	0.8664	มาก
8. ผู้ปกครองบอกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น หากข้าพเจ้านอนดึกเกินไป	4.4281	0.8237	มาก
9. ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ ซึ่งอาจทำให้มีผลกระทบต่อการศึกษา	3.7614	1.1360	มาก
10. ผู้ปกครองบอกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น หากข้าพเจ้าเก็บของไม่เป็นระเบียบ	4.3268	0.8124	มาก
11. ผู้ปกครองบอกกล่าวข้าพเจ้าให้แต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	4.1732	1.1421	มาก
12. ผู้ปกครองตักเตือนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการแบ่งเวลาในการเรียน และการคบเพื่อนให้เหมาะสม	3.8170	1.1506	มาก
13. ข้าพเจ้าได้รับคำบอกกล่าวเรื่องการจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมก่อนไปเรียน	3.9216	0.8340	มาก

การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จากครอบครัว	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
14. ผู้ปกครองให้คำแนะนำข้าพเจ้าเกี่ยวกับการอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ	4.0294	0.6983	มาก
15. ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า เรื่องการปฏิบัติตนเป็นคนดี ไม่ทำผิดกฎหมาย	4.2549	0.8873	มาก
16. ผู้ปกครองกำหนดเวลาในการกลับถึงบ้านให้เป็นเวลา	3.0523	1.1862	ปานกลาง
17. ผู้ปกครองอธิบายถึงผลดี ในการจัดเก็บสิ่งของภายในบ้านให้เป็นระเบียบ	4.1699	0.7664	มาก
18. ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าชมโทรทัศน์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมืองและส่งเสริมความรู้	3.3954	1.0165	ปานกลาง
19. ข้าพเจ้าได้รับของรางวัลจากผู้ปกครองเมื่อสอบได้คะแนนดีขึ้น	2.9118	1.1546	ปานกลาง
20. ผู้ปกครองให้เงินเพิ่มขึ้นหากข้าพเจ้าต้องการเพื่อเรียนพิเศษ	3.0882	1.4288	ปานกลาง
21. เมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งใดสำเร็จผู้ปกครองแสดงความยินดีกับข้าพเจ้าด้วยการกอดหรือลูบศีรษะอย่างเอ็นดู	3.1046	1.6060	ปานกลาง
22. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะได้รับรางวัลจากผู้ปกครอง	2.6013	1.0136	ปานกลาง
23. ผู้ปกครองให้รางวัล โดยพาข้าพเจ้าไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ที่ข้าพเจ้าอยากจะไป	2.6895	1.3520	ปานกลาง
24. ผู้ปกครองให้อุปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของข้าพเจ้า	3.6797	1.2209	มาก
25. ข้าพเจ้าได้รับการชื่นชมจากผู้ปกครอง เมื่อสอบได้คะแนนดี	4.2124	1.0546	มาก
26. ผู้ปกครองให้กำลังใจทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าท้อแท้และผิดหวัง	4.3529	0.9749	มาก
27. ผู้ปกครองชื่นชมข้าพเจ้าต่อหน้าผู้อื่นเมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งที่ดี	3.0458	1.1642	ปานกลาง
28. เมื่อสอบได้คะแนนไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า ทำให้มีความพยายามในการเรียนเพิ่มขึ้น	4.1405	1.1088	มาก
29. แม้ข้าพเจ้าทำผิดพลาดไปบ้างแต่ผู้ปกครองก็พูดให้กำลังใจเสมอ	4.1307	1.2157	มาก
30. ผู้ปกครองพูดให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในช่วงสอบ	3.6471	1.0209	มาก

ข้อคำถามนิเสธที่กลับคะแนนแล้ว ได้แก่ ข้อ 22,

ตอนที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับการส่งเสริม
พฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน

การส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียน จากโรงเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ครูกล่าวอบรมเรื่องการประพฤติและการเรียนในกิจกรรม หน้าเสาธงทุกวัน	4.5719	0.9665	มากที่สุด
2. ครูกล่าวตักเตือนทันทีเมื่อเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบของ โรงเรียน	4.5621	0.7538	มากที่สุด
3. ครูบอกให้นักเรียนตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบทุก ครั้ง	4.3268	0.8284	มาก
4. ครูเข้มงวดกวดขันนักเรียนให้ปฏิบัติตามระเบียบของ โรงเรียน	4.5131	0.7985	มากที่สุด
5. ครูกำกับติดตามให้นักเรียนรับผิดชอบการทำเวรใน ห้องเรียนตามที่กำหนดไว้	4.0065	0.8138	มาก
6. ครูกำชับนักเรียนห้ามนำภาชนะใส่อาหารหรือเครื่องดื่ม ออกนอกบริเวณโรงอาหาร	3.8627	1.2337	มาก
7. โรงเรียนแต่งตั้งครูเวรประจำจุดต่างๆ เพื่อกำกับติดตาม ดูแลระเบียบวินัยของนักเรียน	4.2843	0.9448	มาก
8. ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับกาลเทศะ	4.0196	0.8682	มาก
9. ครูแต่งชุดเครื่องแบบในวันที่มีสอน วิชาลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาดทุกครั้ง	3.9085	1.1444	มาก
10. ครูเป็นแบบอย่างที่ดีใช้วาจาที่สุภาพเรียบร้อยในขณะที่ สอนในชั้นเรียน	3.9020	0.8436	มาก
11. ครูเข้าสอนและออกจากห้องเรียนตรงตามเวลา	3.0033	0.9868	ปานกลาง
12. ครูลงโทษนักเรียนด้วยเหตุผล มากกว่าการลงโทษด้วย อารมณ์	3.5817	0.9241	มาก
13. ครูมีความสุภาพอ่อนน้อมแสดงความเคารพต่อกันและกัน ด้วยการไหว้เมื่อพบกัน	4.0065	0.7639	มาก

การส่งเสริมพฤติกรรมกรมการมีวินัยในการเรียน จากโรงเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
14. ครูยกตัวอย่างประกอบการสอน จากสถานการณ์ ข่าวสารสังคมทั้งแบบอย่างที่ดีและไม่ดี เพื่อให้ให้นักเรียน ระมัดระวังในการดำรงชีวิตที่ดี	4.0131	0.5782	มาก
15. ครูว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนที่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่น ในช่วงโมงเรียนโดยไม่สนใจการเรียน	4.8137	0.4449	มากที่สุด
16. ครูจะหยุดสอนและตักเตือน เมื่อนักเรียนคุยกันเสียงดัง ในขณะที่ครูกำลังสอน	4.4216	0.7074	มาก
17. ครูยกตัวอย่างศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน ให้ฟังในช่วงโมงสอน	3.7190	0.9782	มาก
18. ครูยกตัวอย่างบุคคลที่ตั้งใจเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่ดี กระตุ้นให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียน มากขึ้น	4.0915	0.7670	มาก
19. โรงเรียนให้ทุนการศึกษา แก่นักเรียนที่ตั้งใจเรียน มีผล การเรียนดี	3.7451	0.8495	มาก
20. โรงเรียนให้ทุนการศึกษา แก่นักเรียนที่เป็นแบบอย่างด้าน ความประพฤติดี	3.4150	0.6734	ปานกลาง
21. ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำจากครูเกี่ยวกับการใช้แหล่งการ เรียนรู้ภายในโรงเรียนเช่นห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ห้อง สารสนเทศ	3.2647	1.0107	ปานกลาง
22. ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายจากครูเมื่อทำแบบฝึกหัดผิด เพื่อให้ข้าพเจ้าสามารถทำได้ถูกต้อง	4.0294	0.8584	มาก
23. ครูให้คำแนะนำกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดระเบียบของ โรงเรียนให้ทำตามระเบียบมากขึ้น	4.4281	0.9320	มาก
24. ครูเอาใจใส่ดูแล นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการทำผิด และชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง	4.3105	0.8248	มาก
25. ครูเต็มใจให้คำปรึกษาปัญหาด้านการเรียนแก่ข้าพเจ้าทำ ให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น	4.3529	0.7637	มาก

การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน จากโรงเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
26. เมื่อมีข้อผิดพลาดในการทำงาน คุณครูจะชี้แนะแนว ทางแก้ไขให้ถูกต้อง	4.1209	0.8308	มาก
27. ครูแนะนำข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่น่าสนใจเพื่อประกอบการ เรียนให้เข้าใจมากขึ้น	3.7712	0.9649	มาก
28. โรงเรียนจัดกิจกรรมมอบรางวัลแก่นักเรียนที่มีผลการ เรียนดี	3.8922	0.8749	มาก
29. โรงเรียนจัดกิจกรรมการส่งเสริมความมีวินัยโดยการเข้า ค่ายลูกเสือ เนตรนารีและยุวกาชาด	3.9020	0.9600	มาก
30. โรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยแก่นักเรียนด้วย การแข่งขันกีฬาให้นักเรียน	4.5980	0.7323	มากที่สุด
31. โรงเรียนมีฝ่ายปกครอง เพื่อดูแลพฤติกรรมให้นักเรียนอยู่ ในระเบียบของโรงเรียน	4.6405	0.7819	มากที่สุด
32. โรงเรียนมีการตรวจการแต่งกายของนักเรียนให้ถูกต้อง ตามระเบียบของโรงเรียน	4.2680	0.8017	มาก
33. ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าทำงานเป็นกลุ่มเพื่อหาข้อมูล แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน	4.0196	0.8095	มาก
34. โรงเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้เลือกตั้ง คณะกรรมการนักเรียนเพื่อเป็นตัวแทนในการจัดกิจกรรม โครงการส่งเสริมด้านวินัยของนักเรียน	4.5065	0.7735	มากที่สุด
35. ครูให้นักเรียนออกแบบการแสดงรอบกองไฟ ในการเข้า ค่ายลูกเสือ เนตรนารีและยุวกาชาดด้วยตนเอง	3.8562	0.9542	มาก
36. โรงเรียนจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ แสดงออกที่ หลากหลาย	3.5784	0.8110	มาก
37. ครูเป็นผู้กำหนดแผนงานและกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติ ตาม	3.9118	0.6981	มาก
38. ครูกล่าวชมนักเรียนที่ทำงานส่งตามกำหนดเวลา	3.8039	0.9551	มาก
39. ข้าพเจ้าได้รับคำชมเชยเกี่ยวกับการเรียนจากครูทำให้ ข้าพเจ้าเกิดความพยายามในการเรียน	3.6078	0.8395	มาก

การส่งเสริมพฤติกรรมการณ์วินัยในการเรียน จากโรงเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
40. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มาเรียนสม่ำเสมอ	3.1601	0.8592	ปานกลาง
41. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน	4.1863	1.0595	มาก
42. โรงเรียนมอบรางวัลในการแข่งขันกีฬาให้แก่วินัยที่มีความ สามัคคีสามารถทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จ	4.5359	0.7727	มากที่สุด
43. โรงเรียนจัดมอบรางวัลแก่นักเรียนที่ไม่ขาดเรียนตลอดปี การศึกษา	2.3170	1.1960	น้อย
44. โรงเรียนประชาสัมพันธ์นักเรียนที่มีผลการเรียนดีเด่นใน วารสารของโรงเรียน	3.4118	1.0340	ปานกลาง
45. โรงเรียนมีโครงการมอบรางวัลสำหรับนักเรียนที่มีผลการ เรียนดี เมื่อสิ้นปีการศึกษา	3.5392	1.1651	มาก
46. โรงเรียนมอบเกียรติบัตรให้แก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม สม่ำเสมอตลอดปีการศึกษา	3.4967	1.2207	มาก

ข้อความนิเสธที่กลับคะแนนแล้ว ได้แก่ ข้อ 37

ตอนที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน

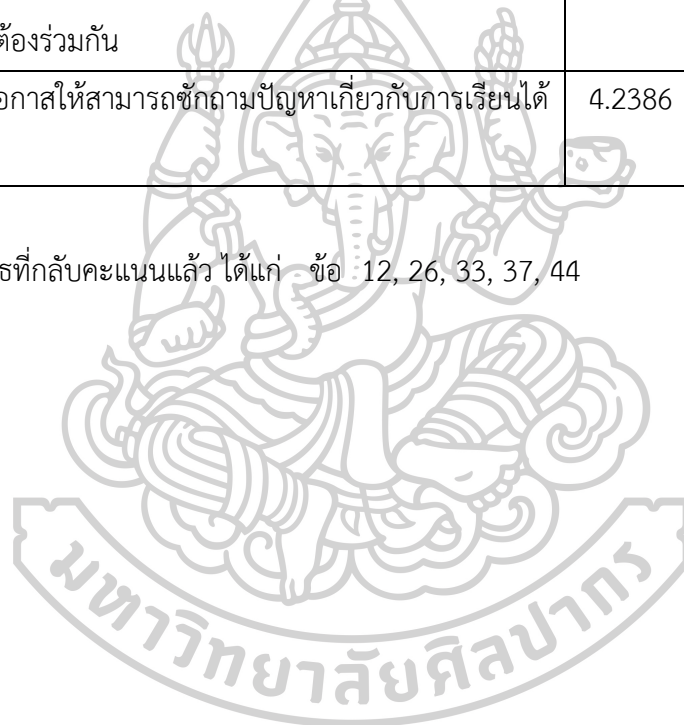
พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
1. ด้านพฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียนในห้องเรียน			
1. ข้าพเจ้าเข้าเรียนตามเวลาทุกครั้งแม้ในวิชาที่ไม่ชอบเรียน	4.3954	0.6851	มาก
2. ข้าพเจ้าไปทันตามกำหนดเวลาทุกครั้ง ในวิชาที่มีการเปลี่ยนสถานที่เรียน	3.8693	0.6745	มาก
3. ข้าพเจ้ามาเข้าแถวทันการปฏิบัติกิจกรรมหน้าเสาธงทุกวัน	4.0392	0.9943	มาก
4. ข้าพเจ้าจัดเตรียมสมุด หนังสือและอุปกรณ์การเรียน มาเรียนครบทุกวิชา	4.0719	0.9133	มาก
5. ข้าพเจ้าจัดตารางสอนก่อนมาเรียนทุกครั้ง	4.4869	0.9958	มาก
6. ข้าพเจ้าแต่งชุดนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน ทุกครั้ง	3.8399	1.1834	มาก
7. ข้าพเจ้าแต่งชุดพละ ในวันที่มีเรียนวิชาพลศึกษาเท่านั้น	4.1438	1.0522	มาก
8. ข้าพเจ้าจัดเตรียมอุปกรณ์มาครบทุกครั้งที่ครูสั่งงานให้มาทำที่โรงเรียน	3.7288	0.7433	มาก
9. ข้าพเจ้าไม่คุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน	2.7614	1.1532	ปานกลาง
10. ข้าพเจ้าจดบันทึกตามสิ่งที่ครูอธิบายในชั้นเรียน	3.0980	0.9073	ปานกลาง
11. ข้าพเจ้าไม่นั่งงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน	2.9967	1.2740	ปานกลาง
12. ข้าพเจ้านำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นในชั่วโมงเรียนที่นำเปื้อ	2.4020	1.1446	น้อย
13. ข้าพเจ้าไม่ลุกออกจากที่ ในขณะที่ครูสอน	4.0621	1.1449	มาก
14. ข้าพเจ้าไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน	3.4412	1.3831	ปานกลาง
15. ข้าพเจ้าสามารถติดตามเนื้อหาการเรียนได้ทัน ตามที่ครูสอนในชั่วโมงเรียน	3.4085	1.1161	ปานกลาง
16. ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานในชั่วโมงเรียน จนเสร็จและส่งทันเวลา	3.3856	0.9171	ปานกลาง
17. ข้าพเจ้ามีอุปกรณ์การเรียนพร้อมในการเรียนทุกชั่วโมง	3.9477	0.9218	มาก
18. ข้าพเจ้ายกมือถามครูทุกครั้งเมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน	2.8693	1.0876	ปานกลาง

พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
19. ข้าพเจ้ามักจะตอบคำถามครูในขณะที่เรียน ถึงแม้ว่าคำตอบนั้นไม่ถูกต้องก็ตาม	2.8627	1.2069	ปานกลาง
20. ข้าพเจ้าทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจากสมาชิกในกลุ่มด้วยความตั้งใจ	3.6961	0.7305	มาก
21. ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็น เมื่อครูเปิดโอกาส	2.8791	1.0504	ปานกลาง
22. ข้าพเจ้าจัดเก็บอุปกรณ์การเรียนของโรงเรียนเข้าที่เมื่อใช้เสร็จ	3.8366	0.9014	มาก
23. ข้าพเจ้า เข้าใจในบทเรียนแม้มีสิ่งต่างๆ ที่รบกวนในขณะที่เรียน	3.3235	0.9529	ปานกลาง
24. ข้าพเจ้าไม่ทำเสียงดังรบกวนคนอื่นในขณะที่ครูสอน	3.9477	0.9703	มาก
25. ข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องอย่างเรียบร้อย แม้ครูไม่อยู่ในห้อง	3.0719	0.9554	ปานกลาง
26. เมื่อเพื่อนคุยเสียงดัง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติ	3.7353	0.9436	มาก
27. ข้าพเจ้าทำงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างตั้งใจเพื่อให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด	3.6667	0.7682	มาก
28. ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองให้เสร็จทันเวลา	3.1667	1.1257	ปานกลาง
29. ข้าพเจ้าทำการบ้านเสร็จและส่งทันตามกำหนดทุกวิชา	3.4346	1.1724	ปานกลาง
30. เมื่อลงมือทำงานข้าพเจ้าตั้งเป้าหมายทำงานนั้น ให้ได้คุณภาพที่สุด	3.6373	1.0601	มาก
31. ก่อนที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายข้าพเจ้าจะค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อได้ผลงานที่ถูกต้อง	3.9052	0.8143	มาก
32. ข้าพเจ้าตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนส่งงานทุกครั้ง	3.5196	0.6687	มาก
33. ข้าพเจ้าทำงานเพื่อให้มีสิ่ง เพราะกลัวถูกลงโทษ	3.7484	0.9812	มาก
2. พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนนอกห้องเรียน			
34. เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาคำตอบ	2.8072	1.2540	ปานกลาง
35. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม	2.7092	1.2135	ปานกลาง
36. ข้าพเจ้าไปร้านหนังสือเพื่อหาซื้อหนังสือเกี่ยวกับความรู้ นอกเหนือจากความรู้ในชั้นเรียน	2.5033	1.0932	ปานกลาง

พฤติกรรมการณ์มีวินัยในการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
37. ข้าพเจ้าออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ในวันหยุดเพื่อผ่อนคลาย แทนการอ่านหนังสือเรียน	2.9575	1.1080	ปานกลาง
38. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน	3.0294	0.8994	ปานกลาง
39. ข้าพเจ้าจัดสรรเวลาสำหรับเรียนพิเศษเพิ่มเติมในวิชาที่เรียนได้คะแนนไม่ดี	3.7353	1.3472	มาก
40. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนกับเพื่อนๆ ก่อนสอบ	3.8856	0.9835	มาก
41. ข้าพเจ้าติดตามงานและเนื้อหาวิชาจากครูเมื่อข้าพเจ้าขาดเรียน	4.1111	0.9343	มาก
42. ข้าพเจ้าตั้งใจทำการบ้านส่งครูโดยตรวจทานความถูกต้อง ก่อนส่งทุกครั้ง	3.7582	1.0591	มาก
43. ข้าพเจ้าจัดเวลาอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียนก่อนสอบ ปลายภาคทุกครั้ง	3.5752	1.2318	มาก
44. ข้าพเจ้าไม่ชอบ ร่วมกิจกรรมทางวิชาการเพราะเป็นเรื่องที่เครียดเกินไป	3.1797	1.0941	ปานกลาง
45. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างค้นคว้าอินเทอร์เน็ตเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม	3.6144	0.9860	มาก
46. ข้าพเจ้าใช้โทรศัพท์มือถือ ในการแสวงหาความรู้	3.5654	0.8631	มาก
47. ข้าพเจ้าค้นหาความหมายของคำศัพท์ในโปรแกรมพจนานุกรมจากอินเทอร์เน็ตเมื่อต้องการทราบความหมายของคำนั้นๆ	4.2843	0.8986	มาก
48. ข้าพเจ้าเข้าร่วมศึกษาหาความรู้จากการจัดนิทรรศการ	3.3170	0.9654	ปานกลาง
49. ข้าพเจ้ารับชมโทรทัศน์รายการเกี่ยวกับความรู้และสารคดี ที่เป็นประโยชน์	3.1569	1.2260	ปานกลาง
50. เมื่อพบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ข้าพเจ้านำมาบอกต่อ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียน	3.3072	1.0482	ปานกลาง
51. ข้าพเจ้าหาข้อเท็จจริงเพื่อความถูกต้อง ก่อนตัดสินใจ เชื่อถือข่าวสารนั้นๆ	3.0294	0.8660	ปานกลาง
52. ข้าพเจ้ารับฟังข้อมูลข่าวสารต่างๆ เพื่อปรับตัวให้เข้าสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน	3.7484	0.7280	มาก

พฤติกรรมกรรมมีวินัยในการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ค่าระดับ
53. ข้าพเจ้าพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องข้อมูลข่าวสารกับเพื่อนก่อนลงมือทำงานกลุ่ม	3.6732	0.9840	มาก
54. เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียนข้าพเจ้าจะหาเวลาเพื่อขอให้ครูผู้สอนชี้แนะเพิ่มเติมจนเข้าใจ	2.8856	1.1860	ปานกลาง
55. ข้าพเจ้าจดบันทึกข้อมูลในเมื่อเข้าฟังการบรรยายความรู้ทางวิชาการเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียน	3.1732	1.0555	ปานกลาง
56. ข้าพเจ้าได้รับรู้เหตุการณ์บ้านเมืองจากการพูดคุยกับเพื่อน	3.7549	0.8191	มาก
57. หลังการสอบข้าพเจ้าและเพื่อน นำข้อสงสัยมาซักถามหาคำตอบที่ถูกต้องร่วมกัน	3.7745	1.0856	มาก
58. ครูเปิดโอกาสให้สามารถซักถามปัญหาเกี่ยวกับการเรียนได้ตลอดเวลา	4.2386	0.9844	มาก

ข้อคำถามนิเสธที่กลับคะแนนแล้ว ได้แก่ ข้อ 12, 26, 33, 37, 44

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางบัวลอย มธุรสวรรค์
วัน เดือน ปี เกิด	13 ตุลาคม 2508
สถานที่เกิด	จังหวัดร้อยเอ็ด
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2545 ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
	พ.ศ. 2560 ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	333/14 ตำบล ธงชัย อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000

